

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ДЕМОНЪТ НА ПЕНРИК

Част 1 от „Пенрик и Дездемона“

Превод от английски: Милена Илиева, 2018

chitanka.info

Утринната светлина се лееше по поляните, облъхваше в бледозелено преплетените клони на гората отвъд, заиграваше се със свенливите розови и бели цветове тук-там сред новия листак. Пролетният въздух тежеше от меки обещания. Преди да отиде до фургона заедно със сестрите му, за да хвърли последен поглед на пригответленията, майката на Пенрик бе вдигнала лице към хладните сини небеса и бе обявила деня съвършен за годеж — явно боговете най-послед се били усмихнали на дом Джуралд! Пенрик не бе възразил, че боговете не контролират времето, поне според свещените, и бе възнаграден за синовното си въздържание с няколко остри майчини разпоредби — да побърза, да се облече най-послед и да тръгва с нея! Точно сега ли бил намерил да се мотае!

Пенрик се взираше унило между помръдващите уши на коня си, с мисълта че денят е също толкова подходящ за риболов, ако не и повече. Риболовът не беше най-вълнуващият начин да убиеш времето, но май беше единственият начин да се отървеш от хорското словоблудство. Представи си, че калният лъкатушен път отива другаде, а не в познатия му Зелен геран. Сигурно отиваше всъщност, ако го следваш достатъчно дълго. Както бе направил по-големият му брат Дрово? Тази не беше от най-радостните мисли.

Изглежда намръщено кафявите ръкави на палтото си, обточени с оранжеви и златни нишки, чийто блясък отдавна бе потъмнял. Дори за днешното събитие беше облечен с чужди дрехи. Костюмът беше нов и хубав, когато тринайсетгодишният по онова време Дрово го облече за клетвата си на паж-посветен към войнствения орден на Сина — избор типичен както за пола, възрастта и сана му, така и за буйната му природа, мислеше си разсеяно Пенрик. А после костюмът му омаля толкова бързо, че Дрово така и не успя да го окъса. Извадили бяха вонящия на камфор тоалет от старата ракла и го бяха прекроили за деветнайсетгодишния Пенрик с минимални усилия — просто взеха малко плат от раменете, за да удължат крачолите на панталона. Можеше да е и по-зле, разбира се. Можеше да носи стари дрехи на *сестрите* си. Тази мисъл сигурно би го утешила поне малко, ако не подозираше, че ленената риза под палтото му, омекнала от носене, някога е била момичешка блуза.

Е, на Дрово повече нямаше да му омаляват дрехи.

Смъртта му миналата година в Адрия, от лагерна треска, покосила го преди да е дал своята дан за първото поражение на наемническия си отряд, беше второто нещастие, сполетяло семейството за последните четири години. Първото бе бързата кончина на баща им, отнесен от скоротечна инфекция на челюстта заради възпален зъб, на който не беше обърнал внимание. Веселият лорд на Джуралд им липсваше много, дотолкова, че почти бяха забравили за страстта му към пиенето и хазарта. Най-големият брат на Пенрик, лорд Ролш, бе поел управлението с твърда ръка — или така поне изглеждаше отначало. Уви, той имаше слабост към всеки благочестив просяк, който потропаше на портите, бил той облечен в дрипи или в храмови одежди. Това се отразяваше зле на семейните финанси, както и фактът, че местното селячество, от което се прехранваха лордовете на Джуралд, имаше отколешни традиции в браконьерството и укриването на данъци. Затова Дрово беше взел клетвените си пари от ордена, похарчил ги беше за снаряжение и беше заминал за неспокойните земи отвъд планините с бодрото обещание да се върне забогатял и да попълни с военна плячка фамилния бюджет.

Ако не друго, участта му беше отрезвила семейния клан, преди да са изпратили и Пенрик по същия път...

А и войниклъкът никога не беше изкушавал Пен. Един Дрово стигаше да съсипе детството му. Лагерен живот с цял отряд подобни нему побойници беше кошмарна перспектива. И то без да говорим за битките.

— Пришпори добичето, малки Пен — смъмри го Ганс, личният му коняр, както го правеше от най-ранното му детство. — Не ща да ми трият сол на главата, че сме закъснели.

— И аз не ща — въздъхна Пен и двамата пришпориха конете.

Не е толкова зле, каза си той в опит да внесе известен оптимизъм в мислите си и с надежда да се зарази поне малко от ведростта на слънчевия пролетен ден. Леглото на щерката на богат търговец сиренар безспорно беше по-добра арена, където да подобри съдбата си, от бойните полета на север. Прейта беше точно толкоз хубава и закръглена, колкото и кесията, с която вървеше. Дали девойката си даваше сметка, запита се Пен, каква празна откъм съдържание лордска титла ѝ купува семейството ѝ? Позволили им бяха да се видят цифром и словом три пъти, все в присъствието на други хора, и Прейта му се

стори донякъде колеблива относно цялата тази история, затова пък май остана умерено доволна от външността му. Срамежлива ли беше, или пресметлива? Бракът беше уреден от снахата на Пен, лейди Джуралд, която се познаваше с майката на Прейта. Е, родителите на момичето сигурно разбираха какво си купуват. От Пен зависеше бъдещата му невеста да не съжали един ден за сключената сделка.

Колко трудно можеше да бъде? Да е съпруг? „Не пий, не залагай, не вкарвай ловни кучета в трапезарията. Не се плаши до смърт от зъболекари. Не заминавай войник. Не удряй момичета.“ Лесно щеше да спази тези забрани. Стига по-големите му сестри да не попадаха в графата „момичета“. Виж, ако последната забрана се променеше в: „Не удряй момичета *пръв*“...

Дали пък след като се оженеше за Прейта и се сдобиеше със зестрата ѝ не би могъл да я убеди, че ще е добре да се преместят някъде по-нататък по пътя? Представи си малка къща на брега на езеро и прислуга, която е наел лично. Само че Прейта изглеждаше много близка с родителите си. А и нито тя, нито той щяха да получават щедра издръжка, докато Пен не навърши пълнолетие. Дотогава връзките на кесията щяха да са в ръцете на Ролш. Който едва ли би се съгласил да финансира къща на езерен бряг за малкото си братче, при положение че във фамилията има предостатъчно място за младата двойка. А и Прейта едва ли си представяше езерна вила като част от сделката. Пък и влагата край езеро сигурно би овоняла къщата на мухъл.

„Просто гледай да се постараяш“, каза си строго Пен, щом свърнаха по главния път за Зелен геран. Вдигна поглед и застина. „Това пък какво е?“

Край пътя беше спряла чудата група от коне и хора.

Мъж с кокарда на шапката — със сините и бели пера на ордената на Дъщерята — държеше юздите на четири неспокойни коня. На колана му висяха характерните оръжия на храмов охранител. Втори пазач и жена с хубави слугински дрехи бяха коленичили край човек, който лежеше неподвижен върху проснато на пътя наметало. Конят да е хвърлил ездача си?

— Някой пострадал ли е? — извика Пен. После видя, че човекът на земята е слабичка възрастна жена със сива коса, сиво лице и дреха със скучен цвят. — Имате ли нужда от помощ?

Вторият охранител се надигна и го погледна разтревожено.

— Млади господине! Знаете ли колко път има до следващия град и дали там има лечителки на Майката?

— Да. Зелен геран, на няма и пет мили по пътя — каза Пен и посочи. — Орденът на Майката има лечебница там.

Мъжът взе от колегата си юздите на три от конете и го плесна по рамото.

— Тръгвай, доведи помощ. Да вземат носилка... не, направо каруца.

Другият кимна, метна се на седлото, обърна коня и го пришпори. Животното хукна в галоп сред облак прах.

Пен се смъкна от седлото и връчи юздите на коня си на Ганс, който оглеждаше колебливо сцената. Жената на средна възраст, онази с хубавите слугински дрехи, измери с поглед спретнатия костюм на Пен и сякаш се успокои.

— Свещена Рухия внезапно се почувства зле — каза тя и посочи по-старата жена, която дишаше бързо и накъсано. — Почувства силна болка в гърдите и се свлече.

— О, още отпреди ми беше зле — успя да изхрипти старицата. — Твърде дълго се задържах в Дартака... *Казах* им на онези глупаци, че е време за церемонията.

Разкъсван между любопитство, загриженост и мисълта, че ако не беше закъснял, нямаше да се натъкне на тези хора, Пен коленичи край старата жена. Сложи предпазливо ръка на челото ѝ, както правеше майка му до неотдавна. Кожата ѝ не беше гореща, а влажна и лепкава. Представа си нямаше как би могъл да помогне на страдалката, но му се струваше нередно просто да яхне коня си и да отпраши, нищо че Ганс вече сумтеше през стиснати устни.

— Аз съм лорд Пенрик от Джуралд, бароните на тази долина — каза той и махна назад към пътя. Не знаеше какво друго да каже. Сред присъстващите жената видимо беше с най-висок ранг, но и най-малко способна да се разпорежда в момента, предвид състоянието си. На рамото ѝ бяха прикачени храмовите ширити на свещена — не в зеленото и златното на Майката на лятото, както можеше да се очаква, нито дори в бялото и синьото на Дъщерята на пролетта, а в бялото, кремавото и сребърното на Копелето, петия бог, господаря на неочакваните нещастия, онези, за които няма сезон. Пен преглътна да скрие изненадата си.

Жената се засмя хрипливо, размърда се и вдигна костелива ръка към лицето му.

— Хубаво момче. По-добра последна гледка от намусената Марда. Дар от съдбата направо. Но тези цветове не ти отиват, да знаеш.

Пен вдигна глава към слугинята, която се беше дръпнала встрани.

— Бълнува ли?

Слугинята поклати глава.

— Знаем ли? Откакто ме пратиха да яздя с нея, все такива ги плещи.

Устните на старицата се извиха в усмивка.

— Сериозно? — Май не се обръщаше към Марда. Нито към Пенрик. — Е, *това* вече със сигурност ще побърка глупаците. — Пое си с мъка дъх. — Бих искала да им видя физиономиите, да, макар че двете неща се изключват взаимно, предполагам.

Все по-уплашен и безпомощен, и с усещането, че изглежда като пълен глупак, Пен каза:

— Нека ви послужи в нуждата ви, просветена.

Жената впи очи в неговите и след още две измъчени дихания изхриптя:

— Приемам.

„Тя умира.“ Обляна беше в студена пот, нищо общо с треската и вонята на бащиния му смъртен одър, но бледността, която пълзеше по лицето ѝ, не можеше да се сбърка с нищо. Пен би дал всичко да избяга, но ръката ѝ се свлече върху неговата и я стисна едва-едва. Не беше достатъчно... страхлив, смел?... за да се дръпне. С периферното си зрение видя, че охранителят и слугинята отстъпват бързо назад. „Ама какво?“

— Господарю Копеле — прошепна жената. — Прагът ти *боли*. Да беше уредил нещо по-добро за слугите си...

Ако единственото, с което можеше да ѝ помогне, бе да ѝ държи ръката, реши в отчаянието си Пен, ами, щеше да го направи. Стисна по-здраво костеливите пръсти.

Стори му се, че в кафявите ѝ очи грейва за миг дълбока виолетова светлина. После, между едно хрипливо дихание и... последвалата го тишина, очите ѝ се изцъклиха неподвижни.

Вече никой не го гледаше оттам.

Пен чу врява от женски гласове, които плещеха на поне пет-шест езика, повечето непознати за него, гласове, които се извисиха в болка и ужас. Главата му започна да пулсира, напрежението в черепа му изведнъж се усили и след миг избухна в оплетена мрежа от светкавици, бяла от край до край.

А сетне всичко потъна в чернилка.

Чудати сънища се пръснаха като пилци и Пенрик се събуди с жестоко главоболие. Беше жаден и му се пикаеше отчаяно. Лежеше на легло в малка стая някъде високо под стрехите, ако се съдеше по наклона на варосания таван, само по риза и долни гащи. Размърда се с пъшкане и нечие непознато лице цъфна над него. Зелената туника на посветен към ордена на Майката, която носеше непознатият, не успокои особено Пен. Последва кратка борба, докато човекът му помагаше с гърнето, преди да го издърпа насила от прозореца, през който Пен се опитваше да подаде глава. Малкото, което видя от улицата и небето, му подсказа, че се намира в Зелен геран, вероятно в лечебницата на Майката. Още не беше станало обяд, значи може и да не беше закъснял фатално. Посветеният го натика обратно в леглото и му даде да пие вода, което утоли жаждата му. Останаха му само главоболието и дълбокото объркване.

— Как съм се озовал тук? Пътувах насам. Припаднал ли съм? Къде са ми дрехите? — Дано не беше изгубил или съсипал костюма. Да не споменаваме хубавите ботуши, които също не се виждаха никъде. — Имаше една болна старица... свещена...

— Ще доведе просветен Луренц — каза му посветеният. — Не мърдай!

И излезе с бърза крачка. Откъм коридора се чува приглушени гласове, после отдалечаващи се стъпки. Пен видя костюма си, сгънат грижливо върху една ракла, ботушите му бяха оставени отстрани. Е, поне една тревога по-малко. Стисна силно очи, после ги отвори и се надигна да си налее още вода от каната. Тъкмо се чудеше дали ще има сили да стигне до раклата и да си вземе дрехите, когато чу стъпки отвън. Мушна се обратно под завивките и зачака.

Без да чука, в стаята влезе високият и кльощав просветен Луренц, главният свещен на градския храм. Познатата физиономия би успокоила Пен, ако не беше напрежението, което се излъчваше от възрастния мъж. Просветен Луренц се наведе над него и посегна да пипне челото му, но после дръпна рязко ръка и попита настоятелно:

— Кой си ти?

Пен взе да мига и да се чуди дали не е попаднал в приказката на някой бард.

— Просветен Луренц, та вие ме познавате! Пенрик кин Джуралд... преподавахте ми аритметика и география... редовно ме налагахте с показалката, че не внимавам. — И то доста силно. Това беше преди десетина години, преди да повишат свещения на настоящата му длъжност. Луренц още от младини беше посветен на Бащата на зимата, но сега, като главен свещен, отговаряше за всичките пет свещени дома. Градът растеше и се надяваше да стане седалище на архисвещенство, поне по думите на Ролш. Луренц сигурно си мечтаеше за ново повишение.

— А. — Луренц въздъхна с облекчение и се изправи. — Значи все пак не сме закъснели.

— Аз не трябва да закъснявам! Майка и Ролш ще откачат, гарантирам ви. А какво ще си помисли бедната Прейта, не знам. Къде е Ганс?

— Лорд Пенрик — каза просветен Луренц със строгия си даскалски глас, сякаш всеки миг щеше да накара Пен да изреди основните реки в Дартака. — Какво си спомняш от вчера?

Пен стисна силно очи, после ги отвори пак. Пулсиращата болка не изчезна.

— Вчера? Нищо особено не се случи вчера, ако не броим, че майка ми и сестрите ми се изнервиха заради прекрояването на глупавия костюм. И не ми позволиха да изляза на езда.

Двамата се гледаха с взаимно неразбиране, после Луренц промърмори нещо под нос и продължи с въпросите:

— На пътя, момко. Идвал си към града с Ганс и сте настигнали групата на просветена Рухия?... Била е болна?...

— О! Онази бедна старица, да. Тя наистина ли умря?

— Уви, да. — Луренц направи свещения знак, като докосна със събрани пръсти челото си, устните, пъпа и слабините, а после разпери

за кратко ръка над сърцето си — Дъщерята, Копелето, Майката, Бащата и Сина, поклон към петимата богове. — Пренесохме тялото ѝ в градското сиропиталище на Копелето. Ще остане там, докато не оправим тази каша.

— Каква каша? — попита Пен. Сега и стомахът му се върза на възел, сякаш не му стигаше главоболието.

— Лорд Пен... — Умалителното обръщение го успокои някак, сякаш намекваше, че в каквито и неприятности да се е забъркало глупавото момче, възрастните ще оправят нещата. — Разкажи ми подробно какво си спомняш от срещата си с просветена Рухия и как си... хм, припаднал. Подробно. — Луренц придърпа една висока табуретка и седна до леглото му. Явно наистина искаше да чуе всичко в детайли.

Пен разказа какво се беше случило, включително и какво бяха казали всички замесени, дума по дума, доколкото си спомняше, а помнеше чудатия разговор добре, все пак се бе провел съвсем наскоро. Поколеба се, преди да спомене виолетовата светлина и плещещите гласове, от страх че свещеният ще го вземе за луд, но накрая все пак ги включи в разказа си.

— Чудя се какво е имала предвид с онова „приемам“ обаче? Не че човек трябва да говори смислено на смъртния си одър, но тя изглеждаше съвсем категорична. И такава... не ми е приятно да го казвам, обаче прислугата ѝ не изглеждаше особено лоялна. Или... — порази го една нова и ужасна мисъл, — да не е било нещо заразно? — Пен изтри скришно в чаршафа ръката си, онази, с която бе държал нейната.

— Определено е заразно, макар да не е болест — въздъхна Луренц и поизправи гръб. Изглежда намръщено пациента си, от което Пен се притесни още повече. — Ти даде ли си сметка, че жената е храмова магьосница?

— Какво?! — Пен зяпна.

— И то старша, доколкото разбирам, приютила демон с голяма сила. Пътувала е към централната палата на своя орден в Мартенмост за някакъв доклад и да потърси помощ за... за грижите по своето създаване, предвид болестта си. Или да го предаде нататък, в случай че умре. Хората на Копелето си имат ритуали, които контролират тази

процедура, с които аз не съм, хм, запознат. Както знаеш, Копелето не е моят бог.

Възелът в стомаха на Пен се превръщаше в камък.

— Никога не бях виждал магьосник. — Пригади му се силно, после устата му избълва по своя воля: — Е, сега ти си магьосник, синеочко! — Накъсаната реч на умиращата свещена се промъкна в думите; после гаденето отмина, сякаш се бе изтощило от усилието. Пен затисна устата си с ръце и зяпна ужасено Луренц. — Това не го казах аз!

Луренц се беше отдръпнал инстинктивно и го гледаше ококорено.

— Дано не е някаква глупава шега, момче!

Пен поклати трескаво глава. Не смееше да говори.

Откъм коридора се чува гласове, отначало тихи, после бързо набраха сила и яд. Вратата се отвори със замах и майката на Пен влетя в стаята, като издърпа в движение ръката си от хватката на един храмов охранител — Пен си даде сметка, че го познава, беше един от двамата, придружаващи онази странна старица. Лорд Ролш също влезе и спря охранителя с рязък жест, преди да е сграбчил отново майка им. Просветен Луренц стана и сложи край на разправията, като махна на пазача да излезе и му кимна многозначително.

— Буден си! Слава на боговете! — Старата лейди Джуралд се устреми към леглото на Пен, но, за негово облекчение, наби спирачки, преди да се е метнала отгоре му, и вместо това стисна просветен Луренц за ръкава на робата. — Какво е станало с него? Знаете ли?

Ролш я дръпна леко от свещения, но после спря разтревожен поглед върху Пен и на свой ред се обърна нетърпеливо към Луренц. Макар да бяха със същите красиви дрехи, предназначени за тазсутрешната церемония, и двамата изглеждаха променени по твърде неприятен начин. Лицето на лейди Джуралд беше подпухнало, очите ѝ — зачервени, кичури коса стърчаха напосоки от плитките ѝ. Ролш също изглеждаше изтощен и бе... брадясал!

„Вече не е същата сутрин — осъзна със закъснение Пен. — А утрешната... тоест днешната... богове!“ Цяло денонощие ли беше проспал?...

Луренц не беше човек, който бяга от неприятните задължения, така че хвана треперещите ръце на лейди Джуралд и изправи

решително снага.

— Толкова съжалявам, лейди Джуралд — каза той, като кимна и към Ролш. — Страховете ни, уви, се оправдаха. Синът ви е обладан... или по-скоро се е сдобил... с демон на белия бог. Той току-що ми се разкри извън всяко съмнение.

Ролш потръпна; майката на Пен ахна задавено.

— Дамата на лятото да помага! Нищо ли не може да се направи?

Пен, облегал гръб на таблата, сведе уплашен поглед към тялото си. Демон на Копелето да се е вселил вътре в него? *Къде вътре?...*

Луренц облиза устни.

— Можеше да е и по-зле. Демонът, изглежда, не е взел надмощие... не е придобил контрол върху тялото му. Чувал съм, че внезапното прехвърляне отслабва демоните за известно време, преди да свикнат с новото си обиталище. Ако лорд Пенрик прояви сила на волята и изпълнява стриктно всички, ъ, всички свещени указания, може би все още има начин да го спасим.

— Щом влизат в хората — каза обнадеждено Ролш, — значи все има някакъв начин да излязат. — После подложи крак на несмелия си оптимизъм с думите: — Тоест, други начини освен смъртта на човека, разбира се.

Луренц кимна отново, твърде небрежно, ако питаха Пен.

— Като при бедната просветена Рухия. Точно така лорд Пенрик се е озовал в това тежко положение.

— О, Пен, защо си... — проплака майка му и се хвърли към него.

— Ама аз... нищо не... — Пен размаха ръце. — Реших, че старата дама е болна! — Което в известен смисъл си беше така. — Просто исках да помогна! — Млъкна и стисна зъби, но не усети странното нещо да се надига към гърлото му за хаплив коментар.

— О, Пен... — простена майка му, а Ролш завъртя очи, ядосан сякаш на целия свят.

Луренц сложи край на тези безсмислени обвинения:

— Така или иначе, белята е станала и с нищо не можем да помогнем тук, в Зелен геран. Обсъдих нещата с ескорта на просветена Рухия. Тялото на покойната свещена ще трябва по необходимост да погребем тук, но ескортът ѝ е длъжен да отнесе вещите ѝ в централната палата на ордена, където да се разпоредят с тях според завещанието ѝ. Това според мен — от тона му стана ясно, че е изразил

мнението си по този въпрос безпрекословно, — би трябвало да включва и най-голямото й съкровище, нейния демон.

Какво бе имал предвид Луренц, когато бе казал, че може би има начин да го спасят? Пен отвори уста да се възмути, че говорят за него, все едно го няма, когато осъзна накъде водят последните думи на свещения и наостри уши. Транспортирането на демона означаваше да транспортират и него... някъде другаде. Някъде далече? Чак до Фрайтен може би?

— Храмовите охранители се съгласиха да ескортират лорд Пенрик до централната палата на Копелето в Мартенмост, където, надявам се, има учени, които да... да решат какво е най-добре да се направи.

— О... — каза притеснено лейди Джуралд.

Ролш се намръщи.

— Кой ще плати за това пътуване? На мен ми се струва, че проблемът е от компетенцията на храма...

Луренц прие намека, макар и неохотно.

— Храмът ще прехвърли на лорд Пенрик остатъка от пътните, отпуснати на просветена Рухия, както и правото да ползва безплатно храмовите общежития и конски смени по пътя. След като стигне до Мартенмост... този въпрос ще трябва да се реши от ордена на Копелето.

— Хм — каза Ролш. Именно той миналата година беше попарил надеждите на Пен да учи в университета, открит наскоро във Фрайтен, с аргумента, че семейството не може да си го позволи, а после бе спрял възраженията му по най-добрия начин — разяснил му беше в умопомрачителни детайли счетоводните тефтери на баронството. Мартенмост не беше Фрайтен, но пък беше дори още *по-далече* от Зелен геран.

Пен се изкашля предпазливо. Изглежда, все още владееше еднолично гърлото си...

— Ами сватбата?

Мрачно мълчание посрещна въпроса му.

Накрая Ролш каза с тежък тон:

— Ами, вчера нямаше сватба.

Майка му вметна:

— Но семейството на Прейта бе така любезно да ни нагости, докато чакахме да видим дали... дали ще се събудиш. Така че поне храната не се похаби.

— Толкова много сирене... — измърмори Ролш.

Пен започваше да придобива представа какво се е случило, докато е лежал тук като неизстинал труп. Разбираше, че не ще да е било весело. Докарали го бяха в каруца заедно с трупа на мъртва жена, майка му и Ролш някак си бяха разбрали... е, от Ганс, естествено... тържеството се беше провалило, преди да е започнало, а разтревожените му роднини бяха будували цяла нощ...

— Прейта как... го приема?

— Доста се уплаши, като те видяхме — каза Ролш.

— Сега майка ѝ се грижи за нея — добави лейди Джуралд.

— Пратете някой да ѝ каже, че вече съм добре. — „Нещо в цялата тази история намирисва“, помисли си Пен.

Последвалата тишина се проточи твърде дълго.

Лейди Джуралд въздъхна. И тя не беше човек, който бяга от неприятните задължения, иначе не би изтърпяла толкова дълго баща им.

— Най-добре лично да отида при нея. Има много за обясняване. И за обсъждане.

На Пен му се искаше да попита дали, като стане магьосник, един мъж е по-желан или по-нежелан за съпруг, но май и сам се досещаше за неприятния отговор. Затова малодушно остави майка си да тръгне, без самият той да изпрати съобщение по нея за годеницата си. Лейди Джуралд очевидно предпочиташе да остане при сина си, но все пак тръгна, придружена от Ролш.

— Имаш ли нужда от нещо друго, лорд Пенрик? — попита го просветен Луренц, преди също да си тръгне.

— Много съм гладен — отвърна Пен. И нищо чудно, щом не беше ял нищо от закуската предния ден. — Може ли да сляза в столовата?

— Ще пратя някой посветен да ти донесе храна тук — каза свещеният.

— Ама... аз вече съм добре. — Пен раздвижи рамене и протегна крака. Тялото наистина вече го слушаше, все едно беше надвил лоша

настинка. — Мога да се облека и да сляза. Няма нужда да ми носят храната тук.

— Не, по-добре да останеш в тази стая, лорд Пенрик — твърдо отвърна Луренц. — Поне засега.

След това излезе. Пен го видя как спира да поговори с един от храмовите охранители, преди да затвори вратата. Макар да се намираше на сигурно място в лечебницата на Майката, човекът още носеше всичките си оръжия. Срещу какво толкова трябваше да се пази тук?...

О!

Забравил временно за измъчващия го глад, Пен се сви на топка под завивките.

След като се нахрани и един посветен дойде да отнесе таблата, Пен събра смелост да надникне в коридора. Едрият храмов охранител от по-рано си беше тръгнал, заместен от още по-едър тип с униформата на градската стража. Не приличаше на кандидат за наемническите отряди, а по-скоро на ветеран, върнал се от войните, корав и мрачен.

— Къде отиде онзи човек, дето дойде със... — Пен не беше сигурен как да я нарече. „Мъртвата магьосница“ му се струваше непочтително, макар и съвсем точно като описание. — С покойната просветена Рухия?

— Мъртвата магьосница ли? — каза стражът. — И двамата отидоха на погребението ѝ, а мен ме пратиха да поема поста им.

— Не трябва ли... не трябва ли и аз да отида?

— Казаха ми, че трябва да си стоите в стаята, лорд Пенрик. Моля ви. — Сведе поглед към Пен с несмела усмивка, която го шашна съвсем.

Пен отвърна безпомощно и насилено на усмивката.

— Разбира се — измърмори той и затвори вратата.

В малката стая нямаше други столове освен неудобната табуретка, затова Пен седна на леглото с колене до гърдите, твърдо решен да си спомни всичко, което беше чувал за магьосниците и техните демони. Не беше много.

Сигурен беше, че истинските демони не са като онези от детските приказки. Не измагъосваха замъци от нищото, за да приютят изгубени юнаци, нито караха принцеси да спят стогодишен сън или, или... Не беше сигурен дали истинските демони имат пръст в „отравянето на принцове“, но му се струваше малко вероятно да ползваш услугите на магъосник за нещо, което може да свърши и аптекар. Досега, уви, животът му беше възпостен откъм юнаци, принцеси и принцове.

Истината бе, че нямаше представа как си изкарват прехраната магъосниците, било онези, които се съобразяваха с храмовите правила, било другите, които работеха „на свободна практика“. Имаше една поговорка, че човек ставал магъосник, щом се сдобие с демон, точно както ставал ездач, щом се сдобие с кон, като подтекстът беше, че лошият ездач рано или късно ще падне от седлото. Но как се ставаше добър ездач?

Демоните уж започваха съществуването си като безформени и безмозъчни стихийни създания, фрагменти, избягали или просмукали се в света от преизподнята на Копелето, място на хаос и разпад. Пен винаги си ги беше представял като топка бяла вълна, която пръска искри. Речта, знанията и нрава си демоните получаваха от общуването със своите господари, макар че дали ги *копираха* или ги *крадяха*, не му беше ясно. Тази разлика не изглеждаше от голямо значение, защото демоните отнасяха „зестрата“ си чак след като господарят им умре, само дето... може и да не беше съвсем без значение, ако грабежът пречеше на душите да намерят пътя към своя бог. Започваше да съжالياва, че е проспал голяма част от скучните уроци по теология в училище.

Чувал бе и други истории — непредназначени за *деца*, — според които демонът вземал връх над господаря си, овладявал тялото му и правел с него всякакви дивотии, докато умът на човека бил затворен в капан и той бил в ролята на безпомощен наблюдател. Демоните пет пари не даваха за наранявания, болести и смърт, защото лесно прескачаха от похабената си коруба в нова, така както куриер сменя изтощения си кон с нов. А продължителното съприкосновение с толкова неканализиран хаос разнищваше душата на магъосника.

Само дето Луренц и другите явно очакваха душата на просветена Рухия да отиде при своя бог по обичайния начин. Значи имаше и такъв

вариант? Или това зависеше от загадъчните храмови ритуали и правила, за които бе споменал мимоходом свещеният? Пен си нямаше идея какво представляват. Защо никой не се сецаше да му обясни?

Дали в библиотеката на лечебницата нямаше някакви книги по темата и дали биха му позволили да ги прегледа? Само дето в дома на Майката по-вероятно съхраняваха книги по анатомия и медицина, а не за делата и демоничните любимци на втория й Син.

Привечер тревогите му се поразсеяха от появата на Ганс, който му донесе цял куп дрехи и други лични вещи, както и дисаги, в които да ги приберат. Дисагите се оказаха малки, макар в багажа да липсваха някои задължителни — според Пен — неща.

— Брат ми не ми е изпратил меч? — Оръжейницата на Джуралд със сигурност можеше да отдели един.

Застаряващият мъж — негов отколешен коняр, личен слуга и всичко останало — се изкашля многозначително.

— Даде го на мен. Наредено ми е да пътувам с теб до Мартенмост, да се грижа за теб и прочие. — Не изглеждаше особено доволен от предстоящото приключение. — Трябва да тръгнем утре призори.

— О! — стресна се Пен. — Толкова скоро?

— Колкото по-рано тръгнем, толкоз по-скоро ще се свърши — измърмори Ганс. Мислите му очевидно бяха насочени към „свършването“. Открай време беше човек на утвърдената рутина.

Пен го заразитва за вчерашните събития с надеждата да ги види през неговите очи, но лаконичните отговори на Ганс не добавиха много към представата, която вече си беше създад, освен силното усещане, че е било крайно несправедливо от страна на Пен да си навлече такава беля, докато е бил поверен на неговите грижи. Ала новата му задача явно не беше наказание, просто храмовите охранители бяха настояли Ганс да ги придружи до Мартенмост и да свидетелства за трагичните събития.

— Изобщо не знам защо — изсумтя той. — Мен ако питаш, някой писар може да свърши същата работа върху половин страница, вместо аз да хващам пришки на задника от седлото.

Скоро след това Ганс си тръгна — настанили го бяха другаде в старото имение, дарено на ордена на Майката и преустроено в лечебница.

Стайчето на Пен сигурно беше било слугинска квартира навремето. След като остана сам, той се зае с дисагите. Някой у дома явно беше награвил всичките му дрехи, без да подбира. Кафявият костюм се озова на купчината с непрактични неща, които щяха да потеглят обратно към имението на следващата сутрин заедно с най-износените представители на омразните му дрехи втора ръка. Колко време щеше да отсъства? И къде точно отиваше? Какво щеше да му трябва там?

Чудеше се дали би било същото, ако си приготвяше багажа за университета. „Магьосник“ определено не присъстваше в доскорошния му списък с професионални амбиции, но същото важеше за „теолог“, „свещен“, „лекар“, „учител“, „адвокат“ или друга от специалностите, които се преподаваха там — тази липса беше другата основна причина за неохотата на Ролш във връзка с образователните напъни на братчето му. Ордена на Копелето сигурно си имаше своя семинария или друго учебно заведение?

Пен се изми в легена и си легна. Дълго лежа буден и се вслушва в тялото си за присъствието на чуждия, паразитиращ дух. Как се проявяваха демоните? Като болка в стомаха? Още се чудеше, когато най-после заспа.

Пенрик смъкна дисагите в преддверието рано сутринта на следващия ден и завари там неочаквани изпращачи — самата очарователно закръглена Прейта в компанията на намусените ѝ брат и сестра.

— Прейта! — Пен тръгна към нея, но тя се дръпна назад. Е, поне се усмихна, макар и едва-едва.

— Здравсти, Пен. — Гледаха се смутено. — Чух, че заминаваш.

— Само до Мартенмост. Не е краят на света. — Той преглътна, после успя да попита: — Ще се венчаем ли?

Тя поклати глава със съжаление.

— Знаеш ли поне кога ще се върнеш?

— Ми... не. — Преди два дни знаеше всичко за бъдещето си. Днес не знаеше нищо. Тази промяна май не беше за добро.

— Значи... значи разбираш колко трудно би било това. За мен.

— Тъ, да, така е.

Тя понечи да протегне ръце към него, но после бързо ги прибра зад гърба си.

— Толкова съжалявам. Но сигурно разбираш защо едно момиче се страхува да се венчае за мъж, който може да я подпали с една своя дума!

Мечтал си беше как я подпалва с целувки.

— Всеки мъж би могъл да подпали момиче с *факла*, стига да е луд!

Вместо да се засмее, Прейта само сви смутено рамене.

— Донесох ти нещо. За из път.

Даде знак на брат си и той връчи на Пен голяма чанта. С голяма пита кашкавал, видя Пен, щом надникна вътре.

— Благодаря — измърмори той, погледна издутите дисаги и безмилостно връчи чантата на Ганс, който пристъпваше нетърпеливо от крак на крак. — Дръж. Намери му място. Някъде.

Ганс го стрелна с отровен поглед, но все пак взе чантата и излезе.

Прейта кимна отсечено, но не понечи да пристъпи към Пен. Явно и мека прегръдка за сбогом нямаше да има.

— Желая ти късмет, Пен. Ще се моля за теб.

— И аз за теб.

Двамата храмови охранители стояха отвън и държаха оседланите коне. Нещата на покойната магьосница бяха вързани за гърба на яко късокрако конче и Ганс се мъчеше да прикрепи към тях чантата с кашкавала.

Пен тръгна към тях, но го спря вик — явно предстоеше да изтърпи още едно мъчително сбогуване. Майка му и Ролш бързаха към него, докато Прейта и придружителите ѝ бързаха да се отдалечат — двете групи се разминаха с неловки кимвания. Роднините на Пен изглеждаха по-добре от вчера, не толкова изтощени и отчаяни, но все още силно разтревожени.

— Пен — каза сериозно Ролш. — Петимата богове да те пазят по пътя ти. — И му подаде кесия с монети, която Пен взе изненадан.

— И да я носиш на врата си — заръча лейди Джуралд. — Чувала съм, че джебчиите в големите градове ще ти отрежат кесията от колана, без изобщо да усетиш.

Каишката беше удължена с тази нарочна цел. Пен се подчини, като надникна скришом в меката кожена кесийка, преди да я окачи на

врата си. Имаше повече мед, отколкото сребро, и никакво злато, но поне нямаше да е съвсем просяк, разчитащ на храмовата милостиня.

Стегна се да изтърпи съзливата майчина прегръдка, но лейди Джуралд, след като направи крачка към него, побърза да се дръпне, точно като Прейта. Вдигна ръка да му махне за довиждане, сякаш Пен вече се губеше от погледа ѝ, а не стоеше на крачка от нея.

— *И внимавай, Пен!* — примоли му се тя с пресекващ глас.

— Да, мамо — въздъхна Пен.

Отиде при коня си. Ганс не предложи да му помогне, не че Пен имаше нужда от помощ да метне жилавото си тяло на седлото. Намести се на него и изведнъж осъзна, че откакто някой го е пренесъл до леглото по-предния ден, нито един човек не го е докосвал.

Старшият охранител даде знак за тръгване и потеглиха по калдъръмената главна улица под надвисналите стрехи на варосаните къщи. В дървените сандъчета по прозорците още нямаше цветя и нищо чудно — сутрините в началото на пролетта бяха много студени. Пен се обърна да помахна още веднъж, но майка му и Ролш вече влизаха в общежитието и не го видяха.

Пен се изкашля и попита старшия охранител — казваше се Тринкер:

— Добре ли мина погребението на просветена Рухия вчера? Не ми позволиха да дойда.

— О, да. Нейният бог я отнесе както си му е редът, с все белия гълъб и прочие.

— Разбирам. — Пен се поколеба. — Може ли да спрем за малко на гроба ѝ? За минутка само?

Тринкер измърмори нещо, но не би могъл да отхвърли такава благочестива молба, затова кимна отсечено.

Гробището, където почиваха заклетите в храма, се намираше извън градските стени, край пътя. Завиха натам и Тринкер заведе Пен при една прясна могила, все още без надгробна плоча, а Ганс и Уилром останаха да чакат на седлата.

Нямаше много за гледане. Пен се бе надявал да почувства нещо, но и това не се случи, въпреки старанието му. Накрая сведе глава и се помоли мълчаливо. Помнеше смътно правилната молитва от погребението на баща си, на братчето, което беше починало, когато той

беше малък, и на няколко възрастни слуги. Гробът не му отвърна, но нещо в Пен се отпусна, сякаш омиротворено.

Яхна отново коня си и Тринкер ги поведе в тръс. Минаха по покрития дървен мост над реката и скоро градът остана зад тях.

От яркото слънце, топлило света през последните два дни като подранило лятно дихание, нямаше и помен. Заместила го бе обичайната за сезона влажна мъгла, която щеше да се превърне в студен дъждец още преди сутринта да се е изтърколила. Високите планини на север криеха белите си глави в облаците, натезжали като сив капак върху просторната хълмиста земя. Пътят следваше речното русло към по-равнинната част на страната, където долините се разширяваха, а възвишенията се заравняваха. Пен се чудеше кога ли ще зърнат Гарванов гребен, другата скална бариера, която заграждаше платото и делеше Кантоните от великото кралство Лесовете на юг.

Храмовите охранители поддържаха добро темпо и групата се движеше в тръс нагоре и надолу по склоновете на хълмовете, ритъм, който изяждаше най-много мили за най-малко време. Не беше главолонната скорост на куриерите, но пак изискваше смяна на конете, услуга, от която групата им се възползва по пладне в една пътна станция на храма. Подминаваха фермерски каруци, товарни мулета, крави, овце и селяни в малки крайпътни селца. По някое време внимателно заобиколиха отряд пиконосци, новобранци на път за нечия чужда война. „Също като Дрово“, помисли си Пен. Запита се колцина от тях ще поемат по обратния път към дома. Струваше му се по-добре да изнасяш сирене или платове, а не войници, но знаеше, че покрай войнишкия занаят човек наистина може да забогатее. Не и войниците обаче, точно както сиренето не забогатява от търговията с млечни изделия.

По нанаторнище забавяха темпото и Пен използваше възможността да поразпита мълчаливите охранители. С изненада научи, че не са от личната свита на свещена Рухия, а са били прикрепени към нея в пограничния град Лиест, когато тя пристигнала там от Дартака на път за Мартенмост. Същото важало и за слугинята Марда. Ганс се възмути, като разбра, че на Марда е било позволено да даде показания под клетва и после да си тръгне. Тринкер и Уилром бяха доста притеснени как ще реагират началниците им при новината, че са загубили повереницата си, макар и не по своя вина. Задачата им

беше да се справят с лоши хора, а не с болни сърца. Колкото до прехвърлянето на ценния й демон в по-малкия брат на дребен лорд от долината, когато са срещнали случайно на пътя... никой не гореше от желание да обяснява това злополучно събитие.

Привечер, оставили четиридесет кални мили зад гърба си, пътниците спряха в скромно градче с малка палата на Дъщерята, където се съгласиха да ги приемат за нощувка. Заведоха Пенрик в отделна стая и една усмихната посветена му донесе вечеря и гореща вода. Пен й се усмихна в отговор, но момичето побърза да излезе. Когато надникна в коридора пред стаята си, Пен видя там местен стражар на пост. Поздрави го колебливо и затвори вратата. Беше толкова уморен, че пет пари не даваше дали го пазят.

Стаята беше малка като онази в лечебницата, но по-добре обзаведена. Столове с бродирани възглавнички, маса с огледало и табуретка, изобщо мебелировка като за жени, каквито бяха повечето гости, отсядащи в палатите на Пролетната дама. Пен използва възможността да се срещне — седна пред огледалото с гребен в ръка, разплете плитката си и се зае с нелеката задача да разплете и възлите. Тънката му светлоруса коса постоянно се оплиташе.

Вдигна поглед към огледалото и видя устата си да казва:

— Мда, я да те видим пак.

Пен застина. Демонът ли се беше събудил? Захлопна челюсти, гърлото му се стегна.

Как възприемаше околния свят проклетото нещо? През неговите очи ли гледаше, през ушите му ли чуваше? Мислите му споделяше ли? Редуваше ли се с него да гледа през очите му, както се редуваха двамата за гласа му, или беше с него през цялото време, като птичка, кацнала на рамото му?

Пое си дълбоко дъх, отпусна съзнателно мускулите си и каза:

— Искаш ли да говориш? — И зачака.

— Да погледам — каза демонът през устата му. — Искаме да видим какво сме си купили. — Речта му беше относително ясна, а акцентът звучеше като на образован лесовник от земите около Мартенмост, точно като на Рухия.

Пен не си падаше по огледала, откакто бе станал достатъчно голям и бърз да бяга от сестрите си и постоянните им напъни да го използват за голяма кукла. Сега собствените му черти в огледалото му

се сториха чужди. Но не му причерня пред очите, значи двамата с демона ги използваша едновременно.

Казвали му бяха, че лицето му, също като тялото, имало добри кости. Харесваше носа си, който изглеждаше достатъчно сериозен да смекчи младежкото излъчване на светлата му кожа. Дълги мигли обточваха „езерносините“ му очи — определението беше на майка му. Ако питаха Пен, езерата обикновено бяха сиви, зелени или ослепително бели от снега, или като черно стъкло, ако са замръзнали в студена безветрена нощ. Но в горещ летен ден може и да бяха сини като очите му.

Хората рядко разговаряха с него наистина; никога не му казваха нищо интересно. Дали сега не пропускаше рядък шанс? Пен издиша, отпусна гърлото си, разкърши уморените си напрегнати рамене в опит да... да се отвори.

— Можеш ли да отговаряш на въпроси?

Сумтене.

— Стига да не са твърде глупави.

— Това не мога да го гарантирам.

Онзи пак изсумтя, през собственото му гърло, но сумтенето не прозвуча враждебно.

Пен започна с най-простичкия въпрос, за който се сети:

— Как се казваш?

Изненадана пауза.

— Моите ездачки ме наричат Демон.

— Това е като да наричаш коня си Кон или мен Момче. Или Мъж — побърза да се поправи той. — Дори конете получават имена.

— А *ние* как да получим име... Момче?

— Ами... повечето имена се дават. От родителите на децата. От собствениците на животните. Понякога се наследяват.

Последва дълга тишина. Създанието очевидно не беше очаквало разговорът да тръгне в тази посока.

Накрая устата му изрече колебливо.

— Значи бихме могли да сме *Рухия*.

И тогава се обади друг глас:

— А защо не Хелвия? Или Амберейн?

А после трети глас каза нещо на език, който Пен не знаеше, макар нещо в мелодиката да му звучеше смътно познато... гласът май

настояваше името да е „Умелан“ или нещо такова. Още непознати думи се изляха от устата му, три гласа, четири... изгуби им бройката, а много скоро препирнята се разпадна в нечленоразделни крясъци и странен вой.

— Ама вие колко сте? — попита стреснато той. — Колко... поколения? — С колко ездачи е бил свързан този стар демон и от колко е копирал... или крал... живот?

— От нас ли очакваш да правим сметки?

Пен вдигна вежди и след кратък размисъл заяви:

— Ами, да.

— Ще има цена. Той не знае за цената. — Акцентът на този глас беше... дартакийски?

— Рухия плати наскоро — каза гласът на Рухия. — Този резерв ще стигне за дълго.

Кратка пауза.

— Дванайсет — каза някакъв глас.

— Само ако броим лъвицата и кобилата — промърмори друг. — Трябва ли да ги броим?

— Значи... ти сега една личност ли си, или дванайсет? — попита Пен.

— Да — каза гласът на Рухия. — И двете. Едновременно.

— Като във, хм, като градски съвет?

— Нещо такова. — Гласът не прозвуча впечатлен.

— И всички вие... дами ли сте... били?

— Така е прието — отвърна един глас, а друг добави:

— Тя не беше никаква дама!

Значи е прието, реши Пен, демонът да преминава към друг ездач от същия пол. Но явно не беше задължително, иначе той нямаше да се окаже в тази беда. „Богове пет. Нима съм се сдобил със сбирщина от дванайсет невидими по-големи сестри?“ Добре де, с десет, ако не се броеше кобилата и... лъвицата? Дали и те имаха имена на животинския си език, които да пробутат?

— Според мен е най-добре да имате едно име — каза Пен. — Макар че ако искам да говоря със... с определена част от вас, тази част може да вземе... да наследи... името на старата си ездачка. — „Дванайсет?“ Все щеше да се оправи някак.

— Хммм. — Пропит от съмнения глас с неизвестен произход.

— Аз имам две имена — каза Пен. — Пенрик, което е малкото ми име, и Джуралд, което е името на рода ми. Общото ви име може да е нещо като родово име за всички ви.

Надяваше се, че никой не слуша този странен разговор през стената — разговор, който се водеше все с неговия глас. Нищо чудно, че Марда бе смятала речта на магьосницата за несвързано бръщолевене. Което го подсети да попита:

— И с просветена Рухия ли говорехте по този начин?

— След време се научихме на мълчалив говор — каза гласът на Рухия.

„И колко време ви е отнело?“, зачуди се Пен. И ако се проточеше твърде дълго, нямаше ли опасност човек да изгуби реална представа за собствения си глас? Потръпна, но после се отърси от лошите предчувствия и се върна към настоящия проблем.

— Трябва ви име, когато искам да се обърна към всички ви като към една. И да не е Демон. И да е нещо по-хубаво от кучешко име, богове пет. Искате ли аз да ви избира? Един вид подарък.

Този път тишината се проточи толкова дълго, че Пен се запита дали създанието не е заспало, не се е скрило или каквото там правеше, когато той не усещаше присъствието му. Накрая създанието каза тихо:

— За дванайсет дълги живота никой никога не ни е предлагал подарък.

— Ами, то това не е... не е лесно. Тоест, нямате тяло, така че как да ви даде някой материален подарък? Но името е нещо от въздуха, от ума и от духа, значи можеш да го подариш на дух, нали така? — Усещаше, че има напредък. И понеже напоследък все за сватби мислеше, реши да рискува: — Ухажорски дар.

Изпита усещането за много силно сумтене, но от устата му така и не излезе звук. Възможно ли бе да е хвърлил в недоумение едно създание на хаоса? Съвсем справедливо, между другото, предвид това какво причиняваше демонът на *него*.

След миг гласът каза предпазливо:

— Ти какво предлагаш, Пенрик Джуралд?

Всъщност още не беше стигнал дотам. Паникьоса се. После се стегна. Потърси вдъхновение и го намери.

— Дездемона — каза уверено. — Имаше го в една саонийска книга, която четох като малък, и още тогава много ми хареса. Била е

принцеса.

Усети леко поласкано издишане през носа си.

— Забавно — каза гласът на Рухия. Тя, изглежда, доминираше над останалите. Дали защото беше била последната? Или покойната свещена най-дълго е приютявала създанието? Или нещо друго?

Нова дълга пауза. Пен взе да се прозява от умора. Гласуваха ли, що ли? Дали не беше подпалил граждански конфликт в собствения си ум? Това би било много лошо. Тъкмо щеше да оттегли предложението си, когато гласът каза:

— Прието.

— Значи вече си Дездемона! — каза той с облекчение. Запита се дали няма да го съкратят до „Дез“, когато се поопознаят. Като „Пен“. Би било добре.

— Благодарим ти за твоя дар на духа. Пенрик. Хубавец си ти...
— Гласът утихна до уморена въздишка и Пен реши, че наскоро изкорененото създание е стигнало края на силите си за тази нощ.

Същото важеше и за него и той се просна на леглото.

На следващата сутрин стигнаха рано-рано до Сврача река в подножието на Гарванов гребен и поеха надолу по главния път в посока изток-запад, който следваше течението на реката. Гарванов гребен, след като мъглата се вдигна и преди следобедните дъждове да го захлупят, беше по-зелен и не толкова висок колкото снежните върхове, в чиято сянка беше израснал Пен, но пак си беше страховита назъбена гледка. Пътят пресече пълноводната река на два пъти, веднъж по широк дървен мост без перила и веднъж по каменен с изящни арки, като и на двете места селата до мостовете събираха такси. Заради пролетното снеготопене Сврача река беше толкова пълноводна, че плаването срещу течението беше твърде опасно, но салове, трупи и натъпкан в кащи товар все още се носеха по водите ѝ. Пен се възхити на храбрите мъже, които насочваха саловите в студената река, и уби близо час в мечти как пътува по подобен начин.

Много хора имаше по пътя, и не само местни — търговски кервани, малки групи поклонници и затворени фургони се надпреварваха с обичайните селски каруци, крави, прасета и овце. На три пъти ги подминаваха препускащи куриери, било градски, било

храмови, като вторите махаха жизнерадостно в отговор на неговите охранители. Куриер... виж, това беше достойна професия за един слабичък и лек младеж. Макар че в края на втория ден езда задникът на Пен възразяваше многословно срещу тази идея.

Вечерта ги настигна в градче близо до мястото, където река Линет се вливаше в Сврачата, на няма и петнайсет мили от крайната им спирка и в рамките на териториалните ѝ владения. Едва ли имаше опасност да се загубят, ако продължат нагоре по течението на Линет до голямото езеро при Мартенмост, откъдето тръгваше реката, но Тринкер реши, че не е добра идея да пристигнат след затварянето на градските порти, затова им намери безплатен, макар и импровизиран подслон в местното училище на Дамата.

Училището на Дамата, посветено на Дъщерята на пролетта, не се различаваше особено от онова в Зелен геран, където Пен беше учил като малък — две стаи на приземния етаж на къщата, където живееха учителите. Не беше предназначено за поклонници като палатата на Дъщерята от предната нощ — там Пен бе успял да продаде на готвачите питата кашкавал и да увеличи значително джобните си пари, — но въпреки това му осигуриха отделна стая. Едва ли си бяха направили този труд, защото го смятаха за почетен гост.

Отнасяха се с него добре, но пак си оставаше затворник. Надникна през малкото прозорче на четири етажа над улицата. Ако охранителите му смятаха, че така ще го задържат в стаята, значи не бяха взели предвид тънката му снага, нито годините катерене, било по дървета, за да избяга от Дрово, било на лов в планината. За нула време можеше да им избяга, само че... къде щеше да иде?

И преди се беше чувствал така — преди години, докато чакаше лекаря да стегне в шина счупената му ръка. Не беше приятно, но с нищо не можеше да ускори събитията. Нямахше друг избор, освен да продължи към мистериите на Мартенмост.

Легна си и затвори очи, но много бързо разбра, че дели леглото с цяла фамилия бълхи. Почеса се и се обърна на другата страна. „Уф, по-скоро празник на бълхи.“ Цяла нощ ли щяха да празнуват? Изруга под нос, когато една го ухапа по прасеца и даде начало на угощението.

— Малко помощ искаш ли? — попита Дездемона с едва прикрит смях.

Пен затисна устата си с ръка и прошепна уплашено:

— По-тихо! Уилром спи пред вратата. Ще те чуе. — И ще си помисли... какво?

Дездемона послушно сниши глас.

— Можем да видим сметката на бълхите, ако искаш.

Не че не искаше.

— Позволено ли е?

— Не само е позволено, а се поощрява. През годините сигурно сме изтрепали цели армии бълхи. Паразитите не са теологически защитени дори от Копелето, комуто принадлежат. А и това е лесна долна магия, която се движи от ред към хаос.

— По-малко хаос в леглото ми, това е сигурно.

— Но голям хаос за бълхите — прошепна в отговор Дездемона. Устните на Пен се ухилиха не по негова воля. — Най-големият възможен разпад, от живот към смърт.

Последният коментар го смути, но бълхите го вбесяваха.

— Действай — прошепна Пен. Лежеше неподвижно, наострил сетива, с надежда да разбере какво ще последва.

Импулс от топлина и смътна светлина изригна от тялото му. Посоката на импулса беше неясна, но сякаш бе съсредоточена по-скоро към дюшека под него, отколкото нагоре към тавана.

— Двайсет и шест бълхи, два кърлежа, три бръмбара и девет въшки — доволно докладва Дездемона, като жена, която си е хапнала подсладена сметана. — Както и безчет яйца на молци във вълнения пълнеж.

Не беше най-зрелищната първа магия, която човек може да направи.

— Нали уж не обичахте сметките? — каза той.

— Ха. — Пен не можа да прецени дали сумтенето е знак за раздразнение или за доволство. — Нищо не минава покрай ушите ти, а?

— Ами, налага ми се понастоящем.

— Сериозно? — прошепна тя.

Леглото му може да беше разчистено от нежелан живот, но това още не означаваше, че е сам в него. Със закъснение му хрумна, че не знае дали демоните могат да *лъжат*. Винаги ли казваха истината на своите ездачи, или можеха да ги подхлъзват? Можеха ли да прекрояват истината така, че да пасне на целите им, като премълчават съществена

информация, за да получат желания резултат? Не можеше да попита Дездемона... решил беше, за по-просто, да мисли за нея като за една личност. Тоест, можеше да я попита и тя сигурно щеше да му отговори, но това нямаше да му помогне особено.

Вместо това попита друго:

— Преди Рухия ти пак ли беше... въ, тоест със храмова магьосница?

— Хелвия беше хирург — каза гласът на Хелвия... добре де, по-добре беше да мисли за нея като за Хелвия, а не като за глас... с добре познатия му акцент на Лиест. — Високо в йерархията на Майчиния орден.

— А аз, Амберейн, бях преди нея, също лекарка — каза гласът с дартакийски акцент. — В храмовото училище в Саон.

— Нали уж лекарите лекуват, а демоните унищожават — каза Пен, отново озадачен. — Как може да си и двете?

— Можем да правим и такива магии, горни, от хаос към ред, но те са много скъпи — отвърна Дездемона.

— Някои изцеления се постигат чрез разрушаване — каза Амберейн. — Жлъчните камъни. Кисти и тумори. Ампутации. И много не толкова видими неща.

— Глисти — въздъхна Хелвия. — Няма да повярваш колко много хора имат глисти. Да не говорим за бълхите, въшките и другите паразити. — Пое си дъх и продължи: — Затова, когато времето на Хелвия изтече, не се прехвърлихме в младия лекар, който ни бяха приготвили, а в Рухия. Беше ни писнало от глисти. Ха!

Още преди Пен да е попитал с какво Рухия им се е сторила толкова привлекателна, друг глас каза нещо на език, който той не знаеше.

— Коя е тази?

— Аулия от Бражар — обясни Дездемона. — Добра жена от храма. Не знае лесовнишки, а само ибрийски, но с времето ще започнеш да я разбираш. Преди нея беше Умелан, рокнарийката.

— Рокнарийка!?! — възкликна стреснато Пен. — Мислех, че еретиците квадрианци отхвърлят Копелето. Как Умелан се е сдобила с демон в Архипелага?

— Това е дълга история, която тя ще ти разкаже с досадни подробности веднага щом научиш езика ѝ — успокои го Дездемона.

„Аз да ѝ науча езика?“ Ако питаха него, рокнарийката вече беше „научила“ неговия език, предвид че го използваше на воля, както и в момента, впрочем — изляя нещо с възмутен тон.

— А някаква кратка версия поне? — помоли Пен.

— Родена е в Архипелага, заробили я при един набег, после я купи Мира, известна куртизанка от Адрия, града в лагуната, която ни притежаваше по онова време. Мира беше необучена, но умна, най-добрият ни ездач дотогава. Когато Мира умря, прескочихме в Умелан, която избяга и се върна къщи, сякаш не знаеше какво ги чака магьосниците на онези острови.

Въображението на Пен, временно забуксувало при думата „куртизанка“, хукна да догони разказа.

— И какво ги чака? — Не че имаше намерение да ходи в *онези* земи.

— Понякога ги изгарят живи, но по-често ги хвърлят през борда на лодка, като им дават възглавница, която бавно се напява с вода и потъва. Докато магьосницата се удави, лодката се е отдалечила достатъчно и демонът няма къде да прескочи, освен в някоя риба.

Стори му се, че и двамата потръпват при тази мисъл, и той, и Дездемона, макар и вероятно по различни причини.

От устата му се изляха няколко изречения на непознатия език. Пен не разбра думите, но страдалческият тон бе повече от ясен. Умелан изказваше мнението си по въпроса.

— След като ексекуторите ѝ се отдалечиха с лодката, но преди Умелан да се удави, я видяха от една минаваща наблизко бражарска галера. Бражарците бяха абсолютни грубияни, но все пак стигнахме живи до брега и поради липса на друг избор отидохме в една палата на Копелето. Там беше... добре. — Кратка пауза, преди да добави: — Там за пръв път ни *разбраха*.

Пен преброи на пръсти. Още бяха далече от пълната бройка.

— А преди това, въ, преди Мира от Адрия?

— Рогаска, слугиня в двора на дука на Орбас. Той я подари на Мира. А преди това беше Васия от Патос в Седония, първата ни ездачка, която можеше да чете и пише — вдовица, а после нещо като куртизанка, според нравите в онзи град. Точно така се озова в двора на Орбас и умря там в лукс.

Пен примигна. Седония? За него това беше страна от приказките, място достатъчно далечно, за да ражда легенди, които никой не може да опровергае. Говореше се, че било топло там. Беше впечатлен. И завиждаше. Това създание беше виждало места и народи, за които Пен можеше само да мечтае.

— Преди нея беше Литикон, домакиня от седонийските северни провинции. Преди това Сюган, селянка от планините. Сюган уби престарялата лъвица, когато тя нападна козите ѝ. Съвсем сама с едно ръждиво копие. Добра ездачка беше, въпреки невежеството си! Преди това една дива кобила от хълмистата земя, която лъвицата уби и изяде, а преди това... не знаем. Може би белият бог.

— А вие, такава... — Пен не знаеше как да зададе въпроса си. — Вие *изпитахте* ли всички онези смърти?

Гласът прозвуча сухо:

— В известна степен.

Но не и раждания, които да балансират сметката. Не че той помнеше своето раждане, разбира се.

Докато приютяваше това създание, осъзна Пен, никога нямаше да му липсват приказки преди сън. Виж, сън можеше и да му липсва.

Но не и тази нощ. Прозя се широко и се настани удобно в топлите и освободени от бълхи завивки. Унесе се, макар гласът му да шептеше думи на непознати езици като планински ручей.

Събуди се възбуден, обърна се сънено на другата страна и посегна към члена си. Стаята беше топла, тъмна, тиха и безопасна.

Ръката му едва бе докоснала целта си, когато устата му изкоментира:

— Охо, не го бях изпитвала от *този* ъгъл досега. Сигурно ще е интересно.

Ръката на Пен се вцепени.

— Не спирай заради нас — каза Дездемона. — Лекарки сме, нали не си забравил?

— Да, не ставай глупав. Виждала съм хиляди такива.

— Говори за себе си!

— Е, аз със сигурност съм ги повивала хиляда пъти.

Пен не разбра каква беше следващата реплика, сигурно защото бе изречена на непознат език, но определено *звучеше* нецензурно.

Скочи от леглото и се облече по най-бързия начин. Нямахше търпение да потегли отново на път.

Подхранена от пролетното снеготопене, Линет течеше зелена, бърза и изненадващо широка. Тук-там търговски лодки се бореха с течението. Пътят следваше руслото ѝ, товарни кервани се движеха и в двете посоки. Ниски хълмове — поне според стандартите на Пен — ограждаха долината. Когато подминаха третото разрушено укрепление, зъбецо се от склоновете на тези скромни височини, Пен не се сдържа и попита:

— Какво е сполетяло тези крепости?

Уилром и Ганс само свиха рамене, но Тринкер каза:

— Доколкото знам, сполетял ги е Мартенмост. Някои местни лордове започнали да нападат търговците. Уж събирали „пътен данък“, но си било чиста проба грабеж. Градските гилдии се съюзили с войските на принцесата-архисвещена и разрушили крепостите им, така че пътят да е безопасен за всички от езерото до Сврача река. И сега всички пътни такси ги събира Мартенмост.

Уви, помисли си тъжно Пен, този вид приходи не би свършил работа на неговото семейство — по пътищата в малкото им баронство се движеха стада крави, а не богати кервани.

Села се гушеха край язове, мелници и едно дървено мостче. После, след един завой на долината, Мартенмост се ширна пред погледа им и Пен зяпна.

Градът беше поне десет пъти по-голям от Зелен геран. Реката го делеше на две части, през коритото ѝ се протягаха два каменни моста и един дървен. По склоновете зад крепостната стена се редяха къщи, каменни и дървени. Тринкер се изправи на стремената и каза, че голямата сграда на билото на онзи хълм ей там вероятно е дворецът на прочутата принцеса-архисвещена и следователно сърцето на неговия орден по тези места. Голямото езеро се ширеше отвъд града, на север, обточено с чифлици, ниви и лозя по ниските склонове на хълмовете и тъмни гори по високите. Покрити търговски ладии и малки рибарски лодки тъмнееха по неспокойната водна повърхност. После още

хълмове, а сетне, като сянка на далечния хоризонт, се протягаше познатата верига от бели върхове, показали глави в кратък поклон под пелената от облаци.

В Зелен геран човек не можеше да се загуби. След като влязоха през южната порта обаче, на всички им стана ясно, че това не важи за Мартенмост. Минаха по няколко калдъръмени улици, ту нагоре, ту надолу заради пресечения терен. Пен зяпаше високите къщи, добре облечените мъже и жени, пъстрите пазарчета, тежките търговци и забързаните слуги, красивите фонтани по площадите, налезени от перачки, изящните или хитроумни табелки от ковано желязо пред работилниците на занаятчии и палатите на гилдиите, прозорците с цветни стъкла, на които бяха изобразени *картини*. Тринкер, видимо объркан, погледна отново листа с указанията за посоките.

— Тук трябва да завием наляво — каза изведнъж Пен, когато Тринкер понечи да ги поведе надясно.

Нямаше представа откъде се е взела увереността в гласа му, но така или иначе всички го последваха.

— Насам — каза той, когато излязоха на следващата улица. — Нагоре — заяви при следващата пресечка. — Стигнахме.

Пен седеше на седлото и се взираше в каменната сграда. Макар и тясна, тя се издигаше на цели пет етажа, почти като палата на някоя от по-малките гилдии или нещо такова. Е, нямаше прозорци с цветни стъкла. Нито красива табела, а само дискретен дървен знак над вратата с две боядисани в бяло ръце, леко долепени, едната с палец нагоре, другата — надолу. Палецът беше знакът на Копелето, единственият пръст на ръката, който можеше да докосне всички останали. Като се изключеше скромната табелка, сградата изобщо не приличаше на храм. Тринкер стрелна Пен с притеснен поглед, после слезе от коня си и потропа на вратата.

Отвори им портиер. На туниката му беше пришита същата емблема като на табелата. Ако не се броеше това, дрехите му бяха обикновени. Човекът погледна шапката на Тринкер, и по-точно металната кокарда на Дъщерята в комплект със синьо-белите пера в цветовете на Нейния орден.

— Да, сър?

Тринкер се изкашля смутено.

— Ние сме ескортът на просветена Рухия, идваме от Лиест. Казано ни бе, че тук ще я чака някой. Трябва да се видим с него.

Портиерът огледа всички поред.

— Къде е свещената?

— Точно затова трябва да говорим с някого.

Портиерът сбърчи чело.

— Изчакайте тук. — И вратата се затвори отново.

Пен неохотно се възхити на Тринкер — стражът не трепна, стоеше с изправен гръб и изобщо не предложи да си плюят на петите. Една от причините Пен да не избяга през прозореца на стаята си предната нощ беше мисълта, че така ще скрои жесток номер на охранителите си, които просто си вършеха работата и не му бяха направили нищо лошо. Другата основна причина беше любопитството какво ще направи орденът на Копелето, за да го отърве от сполетялото го нещастие. Сигурно можеше да се направи нещо, иначе защо ще го пращат чак тук?

Зачуди се дали жестоката рокнарийска екзекуция с възглавницата би проработила тук, в езерото. Вероятно — да, при това бързо, предвид студената пролетна вода. Опита се да не мисли за това.

След няколко минути вратата се отвори и портиерът се появи с един притеснен мъж на средна възраст, със среден ръст и тегло, кестеняв, грижливо подрязаните му брада и коса — прошарени. Облечен беше с обикновени градски дрехи, пристегната с колан риза до коленете и панталони от някакъв тъмен плат. Неизбелената вълна на туниката му само загатваше кому се е клел, но ширитът на свещен в бяло, кремаво и сребърно, прикачен на рамото му, беше достатъчно красноречив. Емблема, която лесно можеше да свали и скрие в джоба си, ако реши да се движи инкогнито, помисли си Пен.

— Аз съм просветен Тигни — каза мъжът, докато ги оглеждаше. Ганс очевидно беше слуга, двамата храмови охранители също не представляваха загадка, но Пенрик вероятно повдигаше известни въпроси и погледът на мъжа се задържа малко по-дълго върху него, преди да се насочи отново към Тринкер, който чакаше с шапка в ръце. — Разбрах, че имате новини за просветена Рухия? Очаквахме я тази седмица.

Тринкер се изкашля.

— Носим новини, сър, но не са добри. Просветена Рухия получи сърдечен удар по пътя, на пет мили от град Зелен геран. Почина преди Уилром — Тринкер кимна към другаря си — да се е върнал с помощ. Храмът в Зелен геран се погрижи за погребението ѝ с всички необходими ритуали, белият им гълъб излетя, в знак че душата ѝ е приета от нейния бог и така нататък, както си му е редът. Понеже не знаехме какво друго да направим, а и бяхме преполовили пътя дотук, решихме да донесем багажа ѝ при вас.

Тигни го стрелна с остър поглед.

— Не сте отваряли багажа ѝ, надявам се?

— Не сме, сър — отвърна Тринкер. — Така де, тя беше магьосница. Не бихме посмели.

Облекчението на Тигни не трая дълго. Той се напрегна отново и попита:

— Да, но... какво стана с нейния демон? Отишъл е заедно с нея при бога?

— Тъ, не — смотолеви Тринкер и кимна към Пен.

Тигни завъртя рязко глава. Пен се усмихна несмело и махна лекичко с ръка.

— Боя се, че е тук, сър.

— Кой?... — Тигни го изгледа продължително и остро. — Я по-добре влезте.

Нареди на портиера да отнесе багажа на Рухия в неговите стаи, което доведе до известна блъсканица, докато свалят сандъците от товарния кон и ги вкарат в коридора, после го прати, заедно с Ганс и Уилром, да отведат конете в близката конюшня, в която държали животните на храма.

— Насам. — Свещеният поведе Пенрик и Тринкер към горния етаж. Влязоха в малка светла стая с изглед към улицата. Стаята приличаше на кръстоска между кабинет и счетоводна кантора, масата беше отрупана с документи и мастилници, имаше няколко стола и претъпкани рафтове. Пен погледна рафтовете и се зачуди защо един свещен на Копелето държи в кабинета си двајсетина куриерски чанти.

Тигни потърка брадата си и им махна да седнат.

— И вие сте?... — обърна се той към Пен.

— Пенрик кин Джуралд от бароните Джуралд, близо до град Зелен геран, сър. — Не знаеше дали трябва да представи и Дездемона.

— Големият ми брат Ролш е лорд на долината.

— И как стана така, че... не. Да започнем от началото, иначе кашата ще е пълна. — Обърна се към Тринкер и го разпита подробно за всичко случило се, от зачисляването му като ескорт на свещената в Лиест до нещастieto на пътя за Зелен геран. Явно групичката им беше пътувала значително по-бавно, отколкото сега с Пен.

— Но защо изобщо сте се озовали на онзи път? — попита Тигни някак жално. — Това не е най-прекият маршрут от Лиест до Мартенмост.

Тринкер сви рамене.

— Знам, сър. Свещената ни каза да минем оттам.

— Защо?

— Каза, че била пътувала от Лиест до Мартенмост и обратно поне трийсет пъти и искала да смени пейзажа.

— А някакъв друг аргумент не изтъкна ли? За промяната в маршрута. Било е просто каприз, или... Да е намекнала нещо или да е направила странен коментар?

— Не, сър.

Тигни сви устни и се замисли. После издиша шумно и продължи:

— Имало е слугиня с вас, казвате? Но тогава защо не... къде е тя?

— Върна се в Лиест, сър. Свещеният в Зелен геран ѝ сне показания под клетва и я освободи. На вас ли трябва да ги дам?

— Да. Наказание за греховете ми.

Тринкер извади документа и му го подаде. Тигни счупи печата и прочете показанията на слугинята, като въсеше все повече чело. После остави листа настрана с недоволна въздишка.

Пен се престаши да попита:

— Просветен Тигни, вие разбирате ли от тези неща? Магьосници, демони и... прочие?

Тигни понечи да отговори, но почукване на вратата отклони вниманието му.

Влязоха Уилром и Ганс. Сега, когато всички свидетели бяха налице, свещеният се върна към разказите им за смъртта на Рухия. Имаше дребни разлики в детайлите, но само толкова. Пен реши, че начинът, по който Ганс описа собствения му припадък — „плюсна се сив и безжизнен като мъртва змиорка“, — е незаслужено

натуралистичен. Тигни остави разказа на Пен за последно и той не премълча нищо, описа в подробности последните думи на умиращата, виолетовия проблясък и странния хор от гласове. Всички го зяпнаха разтревожено, освен разпитващия, който явно смяташе тези неща за нещо нормално.

След това Тигни му зададе множество въпроси, които трябваше да изяснят дали Пен или друг член на семейството му се е засичал с Рухия преди случайната среща на пътя, или я е познавал по друг начин. Свещеният стисна силно устни и отново се обърна към Пен.

— След като се събудихте от дългия сън, да сте изпитвали нещо необичайно? Каквото и да било?

— Имах много силно главоболие, но докато стане време да тръгнем от Зелен геран, вече бях добре. — „Освен това никой не искаше да ме докосне, сватбата ми се провали и се отнасят с мен като със затворник, макар да не съм извършил никакво престъпление“. Но по-добре да не споменава за това. Тигни тъкмо се поотпусна, когато Пен добави: — Също така, по-предната вечер демонът се събуди и започна да ми говори.

Тигни застина.

— Как?

— Ми... през устата ми.

— Сигурен ли сте?

Пен не знаеше как да разбира този въпрос. Тигни подозираше, че може да е бил в делириум и да е получил халюцинации, така ли? Това често ли се случваше на прясно „демонизираните“?

— Знам, че не говорех аз. Не знам ибрийски. Нито рокнарийски, адрийски или седонийски. Тя се оказа доста приказлива, между другото. И обича да спори. — И нищо чудно, при десет жени, принудени да съжителстват натясно. Или техните духове, мисъл, от която го побиха тръпки. „Образи на духовете им“ не звучеше много по-добре.

Тигни го изслуша, после стана и отиде при вратата да извика на портиера, който бе останал долу във фойето и очевидно се казваше Косо. Или „Косо!“.

— Заведи тези трима мъже да обядват — нареди той и избута Ганс и охранителите през вратата. — Намери място в къщата за слугата на лорд Пенрик, той ще пренощува тук. — На охранителите

каза: — Вие ще отседнете при своя орден в дворцовия храм, но не напускате града, преди отново да съм говорил с вас.

Затвори вратата след тях и се обърна да погледне Пен. Пен отвърна обнадеждено на погледа му. След малко свещеният сложи ръка на челото му и пропя със силен глас:

— Демоне, говори!

Мълчание. Мълчанието се проточи, докато Пен не се разшава неспокойно.

— Не аз я спирам — каза той. — Може би денем спи. Досега ми е говорила само вечер, преди да заспя. — Единственото време, когато оставаше сам?

Тигни се навъси и използва отново заповедния си глас:

— Говори!

— Дали да не опитам аз? — предложи бодро Пен. Истината бе, че започваше да се изнервя. Каза тихичко: — Дездемона, би ли отговорила на учен Тигни, за да не си помисли, че съм полудял или че го лъжа? Моля те?

След още един дълъг момент устата му каза нацупено:

— И защо да го правим? Страхлив унищожител на демони. Рухия го мислеше за усърден, но ние винаги сме го смятали за позъор и педант.

Ръцете на Пен се вдигнаха сякаш самички към изчервеното му лице, сякаш да спрат това неучтиво излияние. Той ги отпусна бавно и каза:

— Съжалявам, сър. Тя май държи на мнението си. Вие, въ, познавате ли се отпреди?

— Познавам... — той махна укоризнено с ръка, — запознах се с Рухия преди двайсетина години. Тогава вече се бе сдобила с демона си.

Пен каза колебливо:

— Моите съболезнования. Значи сте били приятели?

— По-скоро колеги. Обучаваше ме, когато се сдобих със своя демон.

— Значи и вие сте магьосник? — каза изненадано Пен.

— Бях. Вече не съм.

Пен преглътна.

— Явно връзката не се е прекратила чрез вашата смърт.

— Така е. Има и друг начин. — Свещеният изкриви лице в мрачна гримаса. — Прахоснически начин, но необходим понякога.

Пен искаше да му зададе още куп въпроси в тази връзка, но Тигни започна да го разпитва за детството и младостта му в Джуралд. Пен си даде сметка колко кратка и скучна изглежда биографията му.

— Защо спряхте на пътя? — попита накрая Тигни.

— Как можех да не спра? Дамата очевидно беше зле. — Възможно най-зле, както се оказа впоследствие. — Искрах да помогна.

— Можели сте вие да отидете в града за помощ.

Пен примигна.

— Дори не ми хрумна. Всичко се случи толкова бързо. Докато аз сляза от коня да видя какво става, Уилром вече беше препуснал към Зелен геран.

Тигни потри с ръка челото си и промърмори:

— И сега всичко е надолу с главата. — Вдигна очи и добави: — Смятахме да настаним просветена Рухия в дворцовия храм, но засега вие ще останете тук. Така ще е най-добре. Ще ви намерим стая. — Стана отново да кресне на Косо и когато портиерът се качи, му даде съответните нареждания с господарски тон. Тигни ли беше най-старшият тук? Тази къща очевидно се занимаваше с прагматичните дела на храма, а не беше място за поклонничество и молитви.

— Вие с какво се занимавате в ордена на Копелето, сър?

Тигни вдигна високо вежди.

— Мислех, че знаете. Отговарям за всички храмови магьосници в този район. Кой идва и кой си отива, задачи и доклади, сметки. Аз съм нещо като главен надзирател на магьосниците, ако щете. А знаете как се отнасят всички с надзирателите... Неблагодарна задача. Но Копелето ми е свидетел, че *сами* не могат да се организират.

— Трябва ли да стоя в стаята си? — попита Пен, докато го извеждаха в коридора.

Тигни изсумтя.

— Щом демонът се е събудил, вероятно е безсмислено да ви държим там насила, но от сърце ви *моля* да не напускате къщата без мое позволение. Умолявам ви. — Последното сякаш му костваше усилие, но свещеният май наистина говореше сериозно.

Пен кимна.

— Да, сър. — Засега една къща от Мартенмост му стигаше. Едва ли щеше да се загуби тук.

— Благодаря ви — каза Тигни и се обърна към портиера: — Прати пак при мен двамата охранители на Дъщерята, после и слугата Ганс. И кажи на Клий, че ще ми трябва по-късно, да не изчезне някъде. Пен тръгна след портиера.

Косо го заведе на последния етаж, където имаше малки стаи за прислугата или по-низшите посветени. Стайчето, в което го въведе, поне имаше прозорец с опряна в него очукана маса, на която имаше леген, кана, която не си пасваше с него, няколко дрипави пешкира, огледало за бръснене и нечий бръснарски комплект. Единични легла от двете страни на масата. Налице бяха и други признаци, че стаята вече си има обитател — дрехи висяха на забити в стената пирони, на пода до единия креват имаше сандък, до него ботуши, други вещи бяха натикани и под двете легла. Вторият креват беше оправен и дисагите на Пен бяха върху него. Преди да си тръгне, Косо го уведоми, че по здрач долу се сервира вечеря за гостите и обитателите на къщата. Пен се зарадва. Явно заточението му беше свършило, пък било то и поради липса на място. Надяваше се съквартирантът му да не се разсърди заради неканения гост. Поне нямаше да дели едно легло с непознат, което се случваше често в претъпканите странноприемници.

В каната беше останала малко вода, студена. Пен се поизми от прахоляка, извади от дисагите няколко неща, които да използва по-късно, и приседна на ръба на кревата с надежда да подреди мислите си.

— Дездемона? Тук ли си? — Глупав въпрос. Къде би отишла и как? — Будна ли си? — поправи се той.

Никакъв отговор. След още няколко минути, уморен, но не толкова, че да му се доспи, Пен започна да изпада в недоумение. Тигни беше намекнал, че може да се разхожда свободно из къщата, нали така? Явно никой нямаше да го разведе, значи трябваше да се оправя сам. Стана от кревата в настроение за експедиция.

На този етаж нямаше нищо интересно, само още малки стаи. На долния видя основно затворени врати, макар и по-малко на брой. Единствената отворена водеше към нечий спалня. Пен надникна, но

нищо повече. На следващия етаж имаше повече отворени врати, на кабинети като този на свещения, макар че каква работа се вършеше вътре, Пен не можа да прецени. Мушна глава в голямата тиха стая, която се падаше над кабинета на Тигни, и застина.

Беше библиотека и Пен за пръв път виждаше толкова много книги и свитъци на едно място. Дори училището на Дъщерята в Зелен геран можеше да се похвали само с няколко рафта книги, които Пен беше изчел от кора до кора още през първите си две години там. В рода му нямаше учени — в имението на Джуралд се пазеха счетоводни тефтери, архиви на лова и реколтата, няколко книжки с приказки, които се бях окъсали от четене, и два тома по теология, които събираха прах. Пен пристъпи омагьосан в библиотеката.

Две дълги писалища клечаха перпендикулярно на двата прозореца с изглед към улицата и си дяляха светлината възможно най-справедливо. Зад едното седеше младеж малко по-голям от Пен — това беше добър знак, нали? — свел глава над работата си с перо в ръка. Косата му беше подстригана по войнишки, сякаш да послужи за подплънка под шлем, макар да не личеше шлем да я е затискал някога. Ако се съдеше по купчината бели листи вляво от него, по-малката купчина изписани вдясно и книгата отпред, разтворена и подпряна на дървена стойка, младежът правеше препис.

Непознатият вдигна глава към Пен и се намръщи. Явно не му беше приятно, че го прекъсват. Пен пробва с усмивка и леко помахане, колкото да покаже, че е безобиден, дружелюбен и няма нищо против да се запознаят, но онзи само изсумтя и заби отново нос в страницата, която преписваше. Пен реши да не се засяга и насочи вниманието си към рафтовете.

Една от библиотечките с лавици от пода до тавана беше посветена на теологията, което можеше да се очаква. Друга беше пълна с исторически книги и пътеписи, основно за отколешни времена и чужди царства. Собствената му родина се славеше като производителка на сирене, а не на история, помисли си Пен. На отделно място се съхраняваха древни, крехки на вид свитъци, стегнати с копринени ширити и прикрепени към тях малки дървени табелки със заглавията. Тях Пен не посмя да докосне. Развълнува се при вида на колекция от книги с приказки — личеше си, че са четени често. Имаше и висока библиотечка с творби на дартакийски, език, който Пен

влaдeеше щo-гoдe дoбрe, кaктo бяхa признaли с нeoхoтa учитeлитe му. Двe лaвици с книги нa нeпoзнaтия зa нeгo ибрийски, кaктo и цял рaфт с прoизвeдeния, нaписaни с eкзoтичнитe бyкви нa дрeвния сeдoнийски eзик.

Пeн бeшe виждaл сaмo фрaгмeнти oт тoзи тaйнствeн eзик, върху дрeвни мoнeти и срeд руинитe нa eднo свeтилищe нaд пътя зa Зeлeн гeрaн, сaмoтнo нaпoмнянe зa дрeвнa импeрия, прeди хилядa гoдини прoстирaлa сe oт тoплия сeдoнийски пoлуoстрoв дo студeнoтo дaртaкийскo крaйбрeжиe. Учeнитe oписвaхa възхoдa ѝ кaтo мимoлeтнo вeликoлeпиe, кaтo пaдaщa звeздa, мaкaр чe нa Пeн тристaтa гoдини гoспoдствo нe му звучaхa никaк мимoлeтнo. Тaкa или инaчe, скoрo слeд тoвa импeриятa сe бeшe рaзпaднaлa, рaзкъсaнa нa чaсти oт въстaния и aмбициoзни гeнeрaли, тoчнo кaктo стoтици гoдини пo-къснo дaртaкийскaтa импeрия нa Oдaр Вeликo сe бeшe рaзпaднaлa, съсипaнa oт нaслeдници, oкaзaли сe нeдoстoйни зa дeлoтo нa бaцa сa.

Ръкaтa нa Пeн сe прoтeгнa към eдин тoм, пoдвързaн с нaвoсъчeн плaт — съврeмeнeн прeпис и слeдoвaтeлнo нe тoлкoвa стрaхoвит, зaглaвиeтo изписaнo нa гръбчeтo със зaгaдъчни крaсиви бyкви. Тoй oтвoри книгaтa, кaтo сe питaшe кoй ли я e прeписaл. Искaшe прoстo дa видe кaлигрaфиятa, прeкрaснa кaтo брoдeрия и същo тoлкoвa нeрaзбирaeмa.

Вмeстo тoвa oчитe му сe спряхa нa eдин пaрaгрaф: „В шeстaтa гoдинa oт упрaвлeниeтo нa импeрaтoр Лeтус, нaрeчeн Инжeнeрa, зaщoтo кaтo тaкъв бил служил нa млaдини в aрмиятa нa чичo сa, пoдкoпaвaйки врaжeскитe фoртификaциoнни съoръжeния, прeди втoрaтa чумa дa гo нaпрaви нaслeдник нa трoнa, тoй пoръчaл изгрaждaнeтo нa първия aквeдукт в грaдa, дъльг дeвeт мили oт извoритe нa Eпaлия, кoйтo дa нaпoявa грaдинитe нa нeгoвaтa импeрaтрицa и дa зaхрaнвa нoвитe фoнтaни из цeлия грaд зa рaдoст нa нeгoвитe oбитaтeли...“

Пeн aхнa и стиснa oчи. Слeд нaкoлкo мигa нaдникнa прeдпaзливo прeз рeсници. Изящнитe чужди бyкви oщe бяхa тaм. Нo нeзнaйнo кaк сe бяхa прeвърнaли в думи, чиeтo знaчeниe сe изливaшe в умa му с лeкoтaтa нa мaйчин eзик.

— Мoгa дa прoчeтa тoвa! — прoшeпнa тoй изумeн.

— Брaвo — кaзa Дeздeмoнa. — Нaдявaхмe сe, чe учиш бързo.

— Нo аз нe мoгa дa чeтa тoвa!

— С времето — отвърна тя — ще усвоиш почти всичко, което знаем ние. — Кратка пауза. — Процесът е двупосочен.

Пен стисна решително уста и се опита да проумее новата информация. По всичко личеше, че той ще е печелившата страна в тази размяна.

Отегчен глас подхвърли някъде зад него:

— Библиотекарката скоро ще се върне, ако ти трябва помощ.

— Благодаря — смотолеви Пен, обърна се и се усмихна. — Просто, такава... говорех си сам. Лош навик. Не исках да ви преча.

Младежът сви рамене, но този път не заби веднага нос в работата си.

— Върху какво работите? — попита Пен и кимна към листата на писалището.

— Колекция приказки, нищо особено — каза той и бръсна презрително с пръсти по разтворената книга. — Пълни глупости. С важните книги се занимават старшите поветени.

— Е, и така сигурно научавате много. А занимавате ли се с дървените щампи, които служат за отпечатване на много копия? Чувал съм, че правят това в Мартенмост.

— Да ти приличам на резбар? — Младежът размаха оцапаната си с мастило ръка. — Не, и тази работа, както и платата за нея, отива при старшите.

— Значи сте поветен? — осмели се да попита Пенрик. Писарят не носеше нито ширит, нито емблема, дрехите му бяха най-обикновени, туника и панталон. — Мирянин или заклет в храма?

Младежът разкърши рамене и направи физиономия.

— Заклет. Скоро трябва да стана дякон, освен ако всички свободни места не отидат при онези, дето са донесли по-богата зестра на храма.

Говореше се, че един от начините да влезеш в ордена на Копелето е да си извънбрачно дете, чиито роднини са готови да платят за издръжката ти. Стига въпросните роднини да са достатъчно заможни. Бедните намереничета се озоваваха в сиропиталищата анонимно. От страх да не притесни писаря с още въпроси на тази тема, Пен каза:

— Е, поне имате покрив над главата. Не е като да си кравар или нещо такова.

Младежът се усмихна кисело.

— Защо, ти крави ли пасещ, селянче?

— Когато се налага — призна Пен. Ако се съдеше по тона му, писарят явно намираше това занимание за долно, а не за приятно прекарване на чист въздух, за каквото го имаше Пен. Но може би и той щеше да смята така, ако се налагаше да изкарва прехраната си по този начин седем дни в седмицата. — И сено съм събирал — добави той. — Когато дойде време да се коси, всички се включват, и селяните, и господарите.

Най-много обичаше лова в планината, разбира се. Справяше се завидно с дивите овце, случваше се да повали някоя с една-единствена стрела, да не говорим колко го биваше в свалянето на трупове от стръмни склонове и корнизи под съмнително щедрите аплодисменти на прислугата. Ловът беше единствената дейност, която го сближаваше с бога, естествено свързан с неговата възраст и пол. Войниклъкът, закрилян от Сина на есента, не го привличаше толкова, особено след случилото се с Дрово.

— Краварчета. Защо? — измърмори младият писар и топна отново перото си в мастилницата. Явно не го глождеше особено любопитство.

В стаята влезе възрастна жена, понесла купчина книги. На рамото ѝ беше закачен дяконски ширит, дрехата ѝ беше в светлите цветове на Копелето, а на панделка около врата ѝ висяха очила със златна рамка. Мартенмост се славеше със стъкларството си. Нима и обикновените хора можеха да си позволят такава луксозна принадлежност тук? Явно това беше библиотекарката. Жената спря и се втрени в Пен, по-скоро любопитно, отколкото враждебно.

— Ти пък кой си?

Той сведе глава в поклон.

— Пенрик кин Джуралд, мадам. Аз съм... гост. — Това звучеше по-добре от „затворник“. — Учен Тигни каза, че мога да се разходя из къщата.

Веждите ѝ се вдигнаха изненадано, когато Пен спомена името на свещения.

— Сериозно?

Пен не можа да прецени по тона ѝ дали смята това за добър или за лош знак, но продължи упорито:

— Чудех се дали имате някакви книги за магьосничество и демони. Не толкова теория, колкото... практически — побърза да добави от страх, че ще му дадат някой дебел том, написан на високопарен стил. Не виждаше как по тази тема може да се пише *скучно*, но беше чел... добре де, опитал се беше да прочете няколко теологически труда от лавиците на учен Луренц и се бе научил да не подценява умението на храмовите схолари да съсипят и най-интересната тема.

Жената отстъпи крачка назад и вдигна глава.

— Тези книги са с ограничено ползване. Позволени са само за свещени и нагоре. Боя се, млади човече, че още не си си спечелил необходимите за това ширити.

— Но имате такива книги, нали? — „Някъде“. Не беше видял нито една на лавиците в библиотеката.

Жената погледна към един висок шкаф в дъното на стаята.

— Заключени са. Иначе отдавна да са ги откраднали.

Пен се втренчи с интерес в шкафа, като се питаше колко ли книги има вътре.

— Ако свещеният позволи да им хвърля едно око, това ще стигне ли? — Дали Тигни би му дал такова разрешение и имаше ли право да го даде?

— Възможно е, но само при неотложна нужда. Твоята нужда каква е? — Погледна го с ироничната усмивка на жена, която от години отблъсква подмазването на младоци, хвърлили око на нещо забранено. Е, той открай време се справяше отлично с готвачките в семейното имение...

— Ами, наскоро се сдобих със свой собствен демон, който прескочи в мен от една умираща магьосница на пътя за Зелен геран. Стана случайно, но ако Дездемона ще се задържи в мен, ще е добре да науча за тези неща повече, отколкото знам в момента. А не знам почти нищо, затова всяко четиво, което ми предложите, ще е от полза.

Усмихна ѝ се мило, с надеждата че прилича на малко слънчице. Благонадеждно слънчице също така; определено трябваше да внушава благонадеждност.

Явно не се получи, предвид че жената отстъпи още крачка назад и вдигна ръка към гърлото си. Навъси се и го измери с дълъг поглед.

— Ако това е някакъв майтап, млади човече, ще ти съдера кожичката и ще я използвам за обложки. Чакай тук.

Остави книгите на масата и излезе с бърза крачка.

Погледът на Пен се устреми отново към възделения шкаф. Възможно ли беше заплахата на библиотекарката да е буквална? Все пак беше висша служителка на бога на демоните...

Перото беше спряло да дращи. Пен се обърна и видя писарят да го зяпа, сякаш на главата му внезапно са поникнали пипалца.

— Ти пък как се сдоби с демон? — попита изумено посветеният.

Натрупал практика, Пен му разказа краткия вариант, обобщавайки трагедията в няколко изречения. Надяваше се, че така историята не губи твърде много от смисъла си.

Писарят, допреди миг ококорен, присви очи.

— Нали знаеш, че само на свещени е разрешено да получат храмов демон и дар на неговата магия. Това се смята за рядко и висше постижение. Хората се надпреварват за място в списъка на кандидатите, учат, подготвят се и чакат с *години*.

Пен се почеса по главата.

— Е, все трябва да е имало и други случаи като моя. Така де, не може да се контролира кога и къде ще умре човек. — Е... Пен се сещаше за един възможен начин, но не беше чувал слухове храмът да прави *такива* неща.

Стиснал устни, писарят поклати глава.

Библиотекарката се върна с просветен Тигни. Пен се усмихна широко.

— О, сър! Ще разрешите ли да прочета книгите там? — И посочи заключения шкаф. — Не е като да не съм в *нужда*.

Тигни въздъхна.

— Лорд Пенрик, тъкмо започнах да преглеждам багажа на просветена Рухия. Представа си нямам какви *нужди* ще възникнат от тази каша. — Изгледа Пен, който му отвърна с най-добрия си „жаден за знания“ поглед. Изражението на свещения не се смекчи, затова пък стана пресметливо. — Но докато чакате решението ми, спокойно може да прегледате книгите от другите лавици, когато библиотеката е отворена. Това би трябвало да ви отвори работа за известно време.

И да го държи на едно място, добави наум Пенрик. Но пък Тигни не му беше отказал категорично и окончателно достъпа до забранените

книги.

— Така е, сър. — Постара се да излъчи покорство и примирение, макар вече да обмисляше преиграването на двубоя. Осъзна, че още държи в ръка седонийската хроника. Показа книгата на Тигни и сниши глас:

— Отворих тази книга и се оказа, че мога да я чета. Това... нормално ли е?

Тигни се подсмихна.

— Да, ако си седониец.

Пен също успя да се усмихне. По-добре черно чувство за хумор, отколкото гняв или още забрани.

— Да, ама не съм. И не знаех и дума на седонийски преди... ами, преди сега.

Тигни заряза хумористичните реплики и му кимна утешително.

— Да, нормално е. Когато демон служи дълго на господаря си, усвоява майчиния му език. И го предава на свой ред. Рухия владееше няколко езика, придобити по този начин, при това ги владееше отлично. Бяха много полезни и за нея, и за храма.

— Значи е била велик учен?

Тигни се поколеба.

— Не точно — каза накрая и отново измери Пен с поглед. — Но вие усвоявате наистина много бързо. Обикновено минават няколко седмици или месеци, преди такова знание да... да се просмуче, така да се каже. Но пък демонът на Рухия беше необичайно стар и могъщ. — Пое си дълбоко дъх. — Ще ми трябва известно време да прегледам вещите й. Сигурно ще се наложи да разговарям директно с демона, като с най-прекия, ако не и най-благонадежден свидетел на делата й. Ще съм ви изключително благодарен, ако останете на разположение за тази задача.

— Разбира се, сър — каза Пен, решен да се възползва от половинчатата си победа, докато още може. — Макар че... всъщност нямам контрол върху нея, не мога да я накарам да говори или...

— Можете. Просто още не го знаете.

Пен стисна зъби, преди да се е примолвил отново за достъп до забранения шкаф. И без това не би могъл да прочете толкова книги за един ден.

Тигни продължи:

— Или, по-скоро, със сигурност бихте разбрали, ако демонът контролираше вас. — Отклони мрачно поглед и Пен се сети за неговия демон, от който свещеният незнайно как се беше отървал.

Тигни се обърна към писаря, който ги подслушваше безсрамно и дори не се преструваше, че пише.

— Клий, като приключиш с тази страница, слез долу. Искам да направиш препис на няколко писма, преди да ги изпратя.

— Да, сър — каза писарят, махна послушно с перото и задраци усърдно по листа пред себе си.

Тигни даде знак на библиотекарката да го последва. Дватама излязоха в коридора и взеха да си шепнат нещо, като току поглеждаха към Пен, после свещеният си тръгна, а жената се върна в библиотеката. Кимна на Пен в движение и се зае с тайнствените си дела на едно бюро в ъгъла.

Пен се зачуди откъде да започне — трудно решение при толкова голям избор — и накрая тръгна към рафтовете с приказките, но така и не стигна дотам. Вместо това седна на второто писалище и отвори отново седонийската хроника, от страх че новопридобитото му умение може да изчезне също толкова внезапно, колкото се беше появило. А и тази историческа хроника много приличаше на приказка: императорските двореци по нищо не отстъпваха на човекоядските леговища. Освен това му се прииска да научи още за императора инженер, съградил фонтани за поданиците си. Доста нетипично за император занимание, като си помислиш. Императорите не трябваше ли да завладяват земи и да покоряват народи? Нали точно завоеванията ги правеха императори...

Писарят Клий довърши страницата, прибра нещата си на един рафт и излезе, като кимна намусено на Пен — не беше точно приятелски жест, но поне беше знак, че е забелязал присъствието му. Пен отвърна с усмивка и кимване, както и с чувството, че е подписал примирие след битка, в която е участвал, без да знае. Библиотекарката не си тръгна, докато дневната светлина не намалее съвсем и Пен не пое към столовата за вечеря. Чак тогава го последва и като излязоха, заключи грижливо вратата.

Вечеряха в едно варосано мазе с дълга маса. Храната беше обикновена, но изобилна. Оказа се, че не всички дякони и посветени, които работят в къщата, се хранят тук — някои живееха в квартири наблизко, други бяха семейни. Тигни не дойде, но Клий вече бе слязъл в столовата и помахаша почти дружелюбно на Пен да седне на пейката до него. Представи го на сътрапезниците си като „гост“, без да навлиза в подробности. Пен, уморен и гладен, предпочиташе да слуша, отколкото да говори, а Клий умело избягваше всички въпроси, които касаеха истинската причина Пен да се появи в Мартенмост. Повечето посветени бяха младоци, които си разменяха клюки, обсъждаха работата си — предимно административна, — хранеха се бързо и един по един се изнизаха от столовата.

Дойде ред да се нахрани и прислугата и Пен се размина с Ганс на вратата. Ганс изглеждаше доволен, че няколко дни ще се размотава без работа и ще яде на корем, но въпреки това попита:

— Кога ще потеглим към къщи, лорд Пенрик?

— Още не знам — призна Пен. — Явно зависи от просветен Тигни, а той иска първо да прегледа вещите на просветена Рухия. — Колко трудоемка можеше да е тази задача? Все пак нещата на магьосницата, предимно дрехи, се бяха събрали в дисагите. „Добре де... ако не броим най-ценната й вещ, демона.“ — Предполагам, че той е изпълнител на завещанието й или нещо такова.

Ганс изсумтя недоволен, а Пен тръгна с Клий по стълбището. Оказа се, че дели стая именно с него. Не личеше писарят да е особено ядосан, че са му натресли съквартирант, поне не колкото очакваше Пен. Клий обясни, че в къщата всички си лягат рано и стават по първи зори, така че Пен също се приготви за лягане. И наистина, денят му се беше сторил страшно дълъг, сигурно заради множеството промени. Клий не побърза да духне свещта, а вместо това заразпитва Пен за семейството му, не толкова в частност, колкото за житието-битието им на провинциални лордове. Пен започваше да си дава сметка, че погледнато отстрани, семейното владение на малката планинска долина изглежда доста незначително.

— А ти оттук ли си? От града? — попита на свой ред Пен. Писарят изглеждаше достатъчно надут, за да е обикновен гражданин.

— Вече да — отвърна Клий. — Не съм роден тук, а в замък Мартенден, на десетина мили нагоре покрай езерото. Брат ми е

тамошният барон.

— А, като Ролш — каза Пен, доволен, че е открил нещо общо помежду им. — Значи ти си лорд посветен Клий, така ли?

Клий направи гримаса.

— Той не ми е роден брат.

— Аа — каза Пен и след кратко неловко мълчание добави: — Аз също имам един не точно чичо, който има ферма близо до Зелен геран. Харесвам го. Жена му е много мила с мен. — Надяваше се подтекстът да е станал ясен, а именно — че такива неща се случват и не са проблем.

Клий изсумтя.

— Замък Мартенден не е някакъв си укрепен чифлик. Родът Мартенден са едри земевладелци по тези места от столетия.

Пен не би нарекъл Джуралд „укрепен чифлик“. Или, ако ще го наричат така, поне да прибавят отпред едно „много голям“.

— Брат ми е в постоянен конфликт с града, чиято управа ламти за земите, рентите и правата му — продължи Клий. — Градските първенци са го ударили през просото. Вече изкупиха именията на десетина дребни земевладелци заради дългове. Ако питаш мен, търговските гилдии са се сдушили и предлагат заеми на хората с единствената цел после да изкупят владенията им за петаци.

Пен си спомни руините, които беше видял по пътя насам, и реши, че разрастването на града вероятно се дължи не толкова на силови наказателни мерки, колкото на търговска хитрост. От друга страна, първо трябва да станеш богат и чак тогава да си купиш наемници. Мартенмост беше свободен кралски град и не дължеше подчинение никому, освен на Свещения крал на Лесовете. Явно градската управа поддържаше крехко равновесие между задълженията си към своя далечен суверен и отношенията си със съседните градове, които на свой ред имаха сложни отношения с този и онзи. Беше останал с впечатлението, че Мартенмост е много повече свободен, отколкото кралски. Сети се за шеговитата молитва, която един от дяконите беше казал на вечеря: „Петимата богове да пазят Свещения крал... далече от нас!“.

— Ами принцесата-архисвещена? — попита той. — Никога не съм виждал принцеса. Нито архисвещен де. Дано успее да я зърна, докато съм тук. Много ли е красива?

Клий се разсмя.

— Тя е на *петдесет*.

В приказките принцесите винаги бяха млади и красиви, сигурно защото поостарееха ли, ставаха кралици, помисли си Пен. Явно титлата на принцесата-архисвещена беше по-скоро политическа и нямаше нищо общо със семейното ѝ положение.

— Е, предполагам, че дори принцесите от кралско потекло могат да имат интереси или призвание.

Клий сви рамене.

— Архисвещенството на Мартенмост от векове е бунице за нежелани кралски отрочета. На тази обаче трябва да се признае, че е адски умна. Освен че управлява храмовите владения, подпомогна местните производители на коприна, което насочи в ръцете ѝ още пари, с които да изкупува земя. Никой не знае какво ще стане, когато на града и на принцесата им свърши фуражът. Ще трябва да се ядат един друг.

След тази странна реплика Клий духна свещта и се обърна към стената. Пен, чиито клепачи тежаха от изтощение, дори не направи опит да си поговори с Дездемона.

През следващите два дни Пен четеше в библиотеката, слизаше долу да яде и се усмихваше срамежливо на разни хора, които изглеждаха твърде заети и нямаха време да си приказват с него, освен Клий понякога, когато решише да си почине за няколко минути от писарските си задължения. Заключениеят шкаф все така глождеше любопитството на Пен.

Дори библиотекарьките би трябвало от време на време да излизат от владенията си, до тоалетната поне, но тази никога не го правеше, освен ако в библиотеката няма и други хора — писари, заети с преписи, или по някой посветен или дякон, отбил се да почете или да си води бележки. Забранено беше ценните книги да се изнасят от библиотеката, освен от свещени с най-висок ранг, каквито в къщата имаше само трима или четирима, ако не се броеше Тигни, а дори и те получаваха неодобрителни погледи и строги предупреждения от библиотекарьката заедно с книгите, които дръзваха да изнесат.

Пен дочете интересната седонийска хроника и започна друга историческа книга, този път на дартакийски. Установи, че сега чете много по-бързо и лесно на този език, не се налагаше да спира и да препрочита изреченията, за да схване смисъла, а и знаеше много повече думи, отколкото беше научил в училището на Зелен геран. Тънко книжле на родния му език го запозна с историята на Мартенмост. Малкото селище в края на продълговатото езеро се сдобило с името си, когато един от лордовете Мартенден построил там първия каменен мост. По-добрите пътища станали проводници на богатство. По-късно — и доста несправедливо, отсъди Пен — родът Мартенден загубил контрол над растящия град, когато семейството на суверена им останало без наследник и голяма част от територията преминала в ръцете на някакъв принц. Скоро след това градът си спечелил — било с преговори, с пари или с подкупи, по този въпрос хрониката не казваше нищо конкретно, освен че била заета голяма сума на подходящите лордове и техните гадни войски, — но така или иначе Мартенмост си спечелил първата кралска харта, прислонил се под плаща на принцесата-архисвещена и си останал там. Производители на стъкло и коприна се стекли от север през високопланинските проходи от Адрия и Саон, металурзи дошли от Карпагамо, привлечени от възможностите на новия свободен град. Търговски кервани пристигали от далечни страни, дори от остатъците на Седонийската империя. Еха! Пен се зачуди дали не би могъл да се срещне с такива пътешественици по пазарищата или в някоя обменна къща и да изпробва новопридобитите си познания по седонийски.

Хрониката твърдеше, че навремето Одар Велики отседнал тук, и разказваше легендата как кралят сключил сделка с една услужлива говореща мартенка, както наричаха по тези краища белките, след което благословил градчето и му дал името на животинката. Само че Пен беше чел същата легенда във връзка с два други града, пак с участието на Одар Велики, но не с белка, а със змия и ястреб съответно, което го накара да се усъмни в достоверността ѝ. А частта с говорещите животни беше направо абсурдна. Макар да се носеха слухове за тайната група кралски шамани в двора на Свещения крал, които разбирали езика на родовете си животни, беше всеизвестно, че дартакиецът Одар е бил заклет враг на Старите Лесове и неговите

горски магии, така че идеята да си е говорил с белка изглеждаше повече от нелепо.

На третия ден, макар умът на Пен все още да жадуваше за писменото богатство в библиотеката, очите му вече пареха, а кльощавият му задник възразяваше еднозначно срещу идеята за научна кариера, точно както беше възразил и срещу професията на конен куриер. Освен това за пръв път тази седмица дъждът беше спрял и слънцето се беше показало иззад облаците. И понеже краката го сърбяха да се поразтъпче, Пен слезе да се види с Тигни.

Вратата на кабинета на Тигни беше отворена. Пен погледна вътре, изкашля се и каза притеснено:

— Тъ, как върви, сър? Мога ли да направя нещо? Да помогна? С каквото и да било?

— С каквото и да било?... — Тигни вдигна глава и го изгледа замислено. — Е, ти си планинец. Не си свикнал да стоиш по цял ден затворен вкъщи. Прав ли съм?

— Библиотеката е много хубава, но иначе — да, сър, прав сте. Дори зимно време ходехме на лов по ниските склонове на планината или обикаляхме капаните.

— Хм. — Тигни потропа с пръсти по надраскания плот на бюрото, после посочи купчинка дрехи, оставени на един стол. — Рухия нямаше кръвни наследници. В такива случаи вещите на храмовия магьосник обикновено се завещават на човека, който е приел демона му, само че Рухия не е оставила писмени указания в този смисъл. Не би могъл да носиш нейните дрехи, разбира се, но ако искаш да свършиш нещо, отнеси ги при търговеца на дрехи и изкарай малко пари за ордена. Дюкянът му е на Брястова улица.

Скромна задача, но пък беше шанс да се разходи из града. А ако се справеше добре, току-виж Тигни му възложил и други неща. Да е момче за поръчки в Мартенмост едва ли щеше да е по-неприятно от това да е момче за всичко в имението Джуралд. Досега не беше усещал в себе си желание да служи на боговете, но кой знае?

— Разбира се! Ще го направя с удоволствие.

Докато Тигни му обясняваше как да стигне до Брястова улица, Пен отиде при стола да овърже дрехите, за да му е по-удобно да ги носи. Но ръката му се поколеба.

— Тази по-добре не я продавайте, сър. — Красива пола със сложна бродерия. Пен я вдигна пред себе си, тръсна я и я изгледа озадачено. Беше си просто пола, макар и доста тежка. Защо беше казал това?

Веждите на Тигни се вдигнаха.

— Мислех, че съм проверил всичките й дрехи. Хм... това *ти* ли го каза всъщност?

— Не знам, сър. — Пен опипа подгъва и откри едно разшито място. Мушна пръсти в него и измъкна нагънато парче тънък плат. Разгъна го и то се оказа покрито със ситни символи, написани на език, който не знаеше. „Не е език, а шифър.“

Тигни протегна ръка и Пен побърза да му връчи полата и парчето плат с шифъра.

— А! — каза свещеният. — Плат, а не пергамент. Нищо чудно, че съм го пропуснал. Тази хитруша! — Изгледа остро Пен. — Има ли и други такива?

— Ами... не знам.

Пен имаше смътното усещане, че няма да открият други скрити съобщения, но Тигни въпреки това опипа всички подгъви и дипли по дрехите на Рухия. После седна зад писалището и изчете текста върху парчето плат, без да си помага с ключ за шифъра или нещо друго. Накрая се облегна назад с облекчена въздишка и каза:

— Е, не е било твърде трудно. Да благодарим на Белия бог. Хм...

Пен преглътна.

— Сър... учена Рухия *шпионка* ли е била? — Онази крехка старица?

Тигни размаха енергично ръка.

— Нищо подобно! Доверен агент на храма, да, способна да плава без проблем в някои доста бурни води, това й го признавам.

Пен се замисли над думите му. Уж отричаха заключението му, но всъщност го потвърждаваха, можеше да се закълне в това. Което означаваше, че самият Тигни е бил неин... началник в шпионството? Нито Рухия, нито Тигни се вместиха в представата му за шпиони. Усмихна се колебливо и си замълча.

Овърза наново дрехите и тъкмо тръгваше към вратата, когато Тигни добави любезно:

— Може да задържиш половината от парите, които им вземеш.

— Благодаря, сър! — Пен махна и побърза да излезе, преди Тигни да е променил решението си за поръчката или за наградата, както често правеха възрастните.

Докато вървеше по стръмната улица, Дездемона взе да мрънка:

— Половината! Този Тигни е стисльо. Би трябвало да си задържиш всичко.

„Значи е била будна през цялото време“, помисли си Пен.

— На мен пък ми се стори много щедро. Не беше длъжен да ми предлага нищо. Освен това — той се ухили доволно, — така и не каза кога да се върна.

— Хм — изхъмка Дездемона. Смешно ли й беше? — Е, забавно е да нарушаваш правилата.

Пен мина по дългия път до Брястова улица, надолу до реката и оттам по течението ѝ покрай стария каменен мост. Стигна до пазар, който още не се беше разтурил, макар да преваляше пладне. Спря да послуша двама музиканти — единият беше с цигулка, другият с барабан, — които забавляваха минувачите с песни, някои глупави, други тъжни, и с подканяща шапка в краката си. Замисли се, че за разлика от другите търговци на пазара, тези двамата не можеха да си поискат обратно стоката, ако пазарлъкът не им хареса. Извади няколко медника и ги пусна в шапката, преди да продължи покрай кея.

Стигна до едно място, където стената на дигата беше ниска, остави овързаните дрехи и проточи врат над стената с надежда да види как реката се влива в езерото. Не се получи. Явно трябваше да намери някое по-високо място.

— Дездемона... музиката добър дар на духа ли е?

— О, да. Обичаме хубавите песни.

— Ами знанието? Книгите?

— И това е хубаво.

— Ти заедно с мен ли четете през последните дни? Над рамото ми един вид.

— Понякога.

— Искаш ли по-често да чета?

— За да ми угодиш тоест? — Май беше объркана.

— Ами... да, нещо такова.

Дълго мълчание, после:

— Всички тези неща са интересни, но ежедневиият ти дар за мен е *тялото*, което споделяме и без което не бих могла да съществувам в този свят. Или в друг. Така че даровете на тялото са изключително приятни.

— Искаш да кажеш... говориш за моето тяло, така ли? Неща, която правя за своето тяло? — попита Пен в опит да се ориентира. Не че той би могъл да съществува в този свят без тялото си.

— Що, ти да не би да имаш друго тяло? Аз нямам.

— Засега. — Демонът беше споделял много други тела преди неговото. Дали щеше да споделя и други, след като?... Сети се за прекъснатите си сутрешни занимания в училището на Дамата отпреди няколко дни и лицето му пламна. Колкото и неудобно да се беше почувствал тогава, рано или късно тялото му щеше да вземе връх по въпроса, със или без приказливата публика. Не че не беше чакал с нетърпение да сподели това интимно преживяване с Прейта след сватбата им. Но не беше същото, нали?...

Дездемона въздъхна.

— Помисли си как добрият ездач се грижи за коня си. Храни го, тимари го, докато козината му лъсне. Проверява редовно подковите. Извежда го и двамата препускат заедно. Вплита панделки в гривата му, купува му хубаво седло и такъми с украса от сребърни капси и шарени мъниста. Кон, с който да се гордее.

„Чакай малко, нали уж аз бях ездачът?...“ Всички тези конски метафори започваха да го объркват.

— Накратко — каза делово Дездемона, — понеже досега не сме имали истински лорд, може ли поне да се обличаш подобаващо? Да *опиташ* поне?

Пен изсумтя и сведе поглед към ръкава на най-обикновеното си палто.

— За жалост точно така се обличат истинските лордове, когато кесиите им са празни като на рода Джуралд. — Демонът пак започваше да говори като сестрите му, което влизаше в твърде обезпокоителна комбинация с предмета, занимавал мислите му, преди Дездемона да се разприказва за коне.

— Иначе казано, което ти е приятно на теб, ни е приятно и на нас, поне в по-голямата си част.

Пен пак се стресна.

— Храна? Вино? — Други наслади на плътта?...

— Именно!

— Махмурлук?

На това тя отвърна самодоволено:

— Е, махмурлука го оставяме изцяло на теб.

— Значи не усещаш, когато мен ме боли или ми е зле? — Това водеше до някои странни заключения.

— Можем да се отстраним в известна степен, да.

— Да, но да се грижиш за демона си би трябвало да е по-трудно, отколкото да се грижиш за кон. — Не че конете бяха лесни, проклетниците. — Имам предвид храмовите правила и така нататък? — Всички говореха за тези храмови правила, но никой не си правеше труда да му обясни какво представляват.

— Трудностите ще дойдат и без да ги търсиш. — И след миг добави: — Макар че жална му майка на нещастния демон, който попадне на храмов аскет. Власеници, сериозно? Кому са *нужни*? — Остави у Пен впечатлението за драматично потръпване и той се усмихна въпреки всичко. После Дездемона добави натъртено: — А и само дълбоко объркан човек може да вярва, че собствените му несгоди носят полза другиму.

Пен примигна, понеже една стара загадка му се разкри изведнъж, като на длан. „Ами да. Точно така си е.“

Имаше нужда от малко време да осмисли последното, затова отново взе овързаните дрехи и каза:

— Хайде да намерим Брястова улица.

Инструкциите на Тигни за посоката отдавна не му вършеха работа, но Дездемона явно добре познаваше града. Стигнаха до крайната си цел, без да се объркат нито веднъж.

Дюкянът беше мрачен и миришеше доста странно. Пен сложи дрехите на тезгяха, продавачката ги прегледа набързо и каза цената.

— Пен — обади се Дездемона. — Остави на мен.

— Стига да не ме посрамиш — измърмори той под нос. Продавачката го изгледа изпод вежди, но после устата на Пен подхвана решителен, макар и приемливо любезен пазарлък, в резултат на който първоначалната сума се удвои.

— Браво — каза Дездемона. — Хайде сега да поразгледаме малко.

Отидоха при рафтовете и купчините дрехи. Пен послушно оглеждаше и отделяше.

— Виждаш ли изобщо какво правиш? — попита тихо той. — Тук е тъмно.

— О, да. Ти също би могъл, впрочем. Момент... хайде опитай сега.

Пен присви очи и сенките в мрачното магазинче сякаш се отдръпнаха. Видяното не му допадна особено, но незнайно как успя да измъкне от купчините дрехи втора ръка няколко добри екземпляра, макар и прокъсани или лекъосани. Е, елегантното палто от син брокат с десетинасантиметров разрез на предницата и засъхнали кафяви петна го смути донякъде.

— Можем да ги оправим — обеща Дездемона.

— На това ли викаш „горна“ магия?

— Само донякъде. Можеш ли да шиеш?

— Да шия? Не.

Кратко мълчание.

— Е, вече можеш, както ще установиш при нужда.

За нейно разочарование Пен отхвърли няколко неща, които му се сториха твърде ярки, но накрая все пак се сдоби с що-годе приемливи дрехи. Дездемона се кълнеше, че са мъжки, макар Пен да не беше виждал такива нито в имението Джуралд, нито в Зелен геран. При толкова копринари в града дори дрехите втора ръка бяха чудесни. Върнаха се при тезгяха за още един пазарлък и след няколко минути Пен излезе от магазинчето не само с обновен гардероб, но и с доста монети в кесията. Дори след като дадеше на Тигни неговата половина, щяха да му останат пари.

Някой ден, обеща си той, ще имам нови дрехи, ушити от истински шивач. Макар че нямаше никаква представа как ще стигне до този някой ден.

Мина покрай една обществена баня, спря и я огледа преценяващо.

— Телесни наслади, казваш? — „Чист и затоплен“ определено спадаше към тази категория. Да не говорим за „избръснат и подстриган“.

— Страхотна идея! — възкликна Дездемона. — Но не тук. Нагоре, близо до двореца, има по-хубава баня.

— Тази ми се струва достатъчно...

— Довери ми се.

Гласът на Мира от Адрия — вече се бе научил да ги разпознава — каза нещо, което той, уви, разбра въпреки нежеланието си. Нещо общо взето в този смисъл: „Ако го оставите на мен, ще му покажа как може да направи цяло състояние в някоя баня.“

Пен реши да не разпитва за подробности.

Банята близо до двореца се оказа заплашително голяма в сравнение с онази в Зелен геран — нея една местна жена беше пристроила зад къщата си, — но поне не беше претърпана по това време на деня. Пен се остави в ръцете на бръснаря, после, обръснат и с подрязана коса, влезе в мъжката половина, натърка се целия с ароматен сапун, изплакна се с ведро топла вода, след което дълго се кисна в огромна дървена вана с медно дъно, достатъчно голяма да побере двама души. Малък огън под ваната поддържаше водата топла. Пен полежа във ваната с доволно притворени очи, докато кожата на пръстите му не се сбръчка, а после взе да се тревожи, че Тигни ще прати хора да го търсят. Освен това установи, че Дездемона, която се наслаждаваше на топлата вода не по-малко от него, заглежда двама симпатяги в голямата вана по начин, който сериозно го смути. Време беше да тръгва.

Облечен, с вчесана и просъхваща коса, Пен излезе на улицата и се загледа в големия храм на върха на хълма. Това беше най-величествената сграда в града, а историческата справка за Мартенност, която бе чел вчера, не пестеше похвалите си за нея. На въпросната височина открай време имало храм, но предишният — дървен, каквито бяха повечето храмове в Лесовете, — изгорял при един от пожарите, които периодично застигали града. С общите усилия на храма и градската управа и в рамките на няколко десетилетия новото здание било издигнато от камък, по дартакийски. Това не беше свързано нито с политическа, нито с религиозна промяна, а с промяна в богатството, ако правилно беше разбрал Пен. Тласкан от любопитство, вместо да поеме надолу по улицата, той пое нагоре.

Обиколи целия храм, като се дивеше на размерите и великолепните му пропорции, после надникна през колоните на

високия портик. Не личеше да се провежда някаква религиозна церемония, само отделни богомолци влизаха и излизаха, така че Пен събра смелост да влезе. И когато влезе, си даде сметка, че старият дървен храм в Зелен геран, въпреки богатата си дърворезба, прилича на прост коридор в сравнение с това тук. На коридор или на плевня.

Свещеният огън, пламтящ върху гранитния постамент в центъра, си имаше кръгла медна качулка и комин, украсени с деликатен релеф, които да отвеждат дима. Така хем очите на богомолците не се насълзяваха, хем таванът не почерняваше от пушека. Кръг от сводести прозорци току под купола пропускаше слънчевата светлина. Зданието имаше шест стени, една за широкия вход и по една за всеки от петимата богове, като последните се разширяваха в кръгли ниши с куполообразни тавани. Погледнат отвисоко, храмът сигурно приличаше на гигантско каменно цвете.

Нишата на Пролетната дама, чийто сезон властваше в момента, тънеше в приношения от свежи цветя. Неколцина сериозни на вид граждани се молеха в нишата на Бащата на зимата, бог, който властваше и над правосъдието, покрай другите работи. Съдии или адвокати може би? По-скоро тъжители или обвиняеми, реши Пен. Една бременна жена с огромен корем беше коленичила на възглавничка пред олтара на Лятната майка — сигурно се молеше за леко раждане или просто за сила някак да се изправи. Нишата на Копелето, между тези на Дъщерята и на Майката, в момента беше празна.

Пен по навик се отправи към нишата на Есенния син. Само двама богомолци го бяха изпреварили. По-младият, приличаше на войник, беше коленичил на една от възглавничките, с вдигнати ръце с дланите нагоре и разперени пръсти. За късмет ли се молеше? По-възрастният се беше проснал на едно от молитвените килимчета с разперени ръце и стиснати юмруци, позата на най-дълбоко смирение. Пен незнайно защо реши, че човекът е ветеран, който се моли за прошка. Нищо не подсказваше, че мъжът е такъв, но впечатлението упорито се задържа.

Пен си взе една възглавничка и коленичи зад двамата богомолци, без да е сигурен за какво точно се моли. Или за какво би трябвало да се моли. Нито дори на кого трябва да се моли. Затова отправи молитви за добруването на семейството си и на всички, които живееха на фамилната земя, както и за бедната изоставена пред олтара Преята. За

Рухия? За нея би трябвало да се моли на друг бог. Направи свещения знак, изправи се и отнесе възглавничката си в нишата на Копелето.

Докато коленичеше, си даде сметка, че е забравил да се помоли на Сина за себе си. Временно ли беше прехвърлянето му към този нов за него бог? Копелето беше господарят на нещастията и хората обикновено се молеха да избегнат Неговото внимание, точно както плащаш откуп на наемнически отряд да заобиколи града ти.

Дали щеше да е безопасно да се помоли за знание? Отчаяно се нуждаеше от повече знание, това поне беше сигурно. Само че белият бог си падаше по дребнавата и злостна ирония, ако можеше да се вярва древните истории, разказващи за Неговите дарове. Да се моли за душата на Рухия изглеждаше безпредметно, защото тя вече беше при Него, както бе показал погребалният ѝ ритуал. Пен се надяваше покойната магьосница да е щастлива там, каквото и да се броеше за щастие в дълбоко промененото състояние след смъртта.

Изведнъж му хрумна да се помоли за Дездемона. Да, демоните по принцип бяха създания на белия бог, макар да не беше ясно дали са избягали затворници, или разбунтували се слуги. Или пък бяха и от двата вида, така както човек може да е или добър, или лош, или да се промени от едното в другото на даден етап от живота си. Осъзна, че Дездемона се е кротнала. Усещаше я в себе си като малка твърда топка.

Демоните, които нищо не можеше да убие и които, изглежда, не усещаха болка, не се бояха от нищо, освен от своя бог и от унищожението, което ги чакаше, ако се върнат при него. Пен реши, че и той би се страхувал, ако завръщането при бога вещае унищожение, а не запазване. Макар че как точно боговете запазваха душите, попаднали при тях? И как се решаваше при кой бог ще отиде душата ти?

Накрая стигна до извода, че ще е достатъчно да се помоли за безопасността и добруването на Рухия, защото и двете биха били невъзможни, ако съществуването ѝ не е продължило по някакъв начин и след смъртта. Позната му молитва, която знаеше наизуст. Прошепна я на висок глас.

Никой не му отговори и това му донесе облекчение.

Изправи се, върна се при портика и спря да погледа езерото. Малък остров се открояваше във водата при левия бряг и Пен се зачуди дали това сивкаво петно, неясно поради разстоянието, не е

родният замък на Клий — построен не на висока скала, както се строят замъците, а на малък остров, който да му осигури естествен крепостен ров.

Не знаеше по коя от спускащите се улици да поеме към палатата на ордена, затова каза тихичко:

— Дездемона?...

Тя не му отговори. Все още я усещаше заключена в себе си. Запита се дали присъствието на боговете не е по-концентрирано в храмовете, отколкото другаде, макар свещените да твърдяха, че Петимата присъстват еднакво навсякъде. И дали демоните знаят отговора на този въпрос. Стисна устни, после влезе в дюкяна на някакъв копринар близо до храма.

Повечето изложени стоки не му бяха по джоба, но той все пак избра два лакътя панделка, без оскъдният му запас от монети да пострада осезаемо. Застана пред огледалото, което помагаше на клиентите да преценят дали избраният плат ще отива на тена им, и вплете синята панделка в плитката си. Обърна глава и зачака.

— Хубавко е! — промърмори Дездемона.

Аха, една панделка явно беше достатъчна да я извади от ступора ѝ! Непременно трябваше да запомни този номер за бъдеща употреба. Засега само ѝ благодари с една дума и излезе на улицата, където да попита сам себе си за посоките. „Нищо чудно, че на магьосниците им се носи славата на чудаци.“ Онази безмълвна реч, ако изобщо ѝ хванеше някога цаката, щеше да му е много полезна. Метна на рамо вързопа с новите си дрехи втора ръка и тръгна.

Две слугинчета взеха да се кискат и червят, докато се разминаваха с него, но Пен не им обърна внимание. Една мрачна перачка на средна възраст, която влачеше крака по нанагорнището, вдигна очи да го погледне и набръчканото ѝ лице се разля в толкова неочаквана и сладка усмивка, че Пен неволно се усмихна в отговор и дори се поклони лекичко. Посещението при бръснаря и чистата коса явно действаша на всякакви жени. Което, предвид че Дездемона се вписваше в категорията на „всякаквите“ жени, беше... полезно.

Зави по стръмната улица към къщата на ордена и видя Клий да върви срещу него, придружен от висок мъж с черна брада и войнишка осанка, който водеше коня си за юздата. Пен най-после разбра откъде идва изразът „богато натъкмен“ — такъмите на този кон бяха наистина

забележителни. Седлото и юздата бяха с релефна украса и сребърен обков, а чулът, макар и метнат върху практична подложка от овча кожа, беше от бродирана коприна. Сети се за лекцията, която Дездемона му беше изнесла на тема коне, и му стана смешно.

Зад Клий и брадатия яздеха двама охранители и един коняр. Брадатият носеше меч, в град, където малцина се разхождаха въоръжени с мечове. Кокардата му беше с украса от скъпоценни камъчета.

Роднинската връзка между двамата мъже си личеше кажи-речи само по еднакъвия цвят на косата и еднаквата подстрижка. Клий беше кльощав, с тънки и оклепани с мастило ръце, облечен с обикновена туника до коленете и панталони със семпла кройка и от евтин плат. Придружителят му беше набит и мускулест, с ръце, създадени да въртят меч в битка, а кожените му дрехи за езда бяха тежки и с по-малко украса от конския чул. Личеше си, че правата му черна коса често е затискана от шлем. Мъж корав, солиден, сериозен.

Клий вдигна очи, видя Пенрик и видимо се изненада, после му махна да се приближи. Двамата с брадатия спряха да го изчакат.

— Пенрик! Запознай се с брат ми лорд Русилин кин Мартенден. Руси, това е нашият гост, лорд Пенрик кин Джуралд от долината на Зелен геран.

Лорд Русилин разпери длан върху сърцето си да поздрави Пен като другар от ордена на Сина и кимна резервирано. Пен се усмихна и отвърна на поздрава, макар че така и не събра смелост да докосне устните си в знака на Копелето.

— Петимата богове да закрилят деня ви, милорд.

Суровата уста положи усилие да се усмихне.

— Лорд Пенрик. Един от боговете ви подлага на изпитание, ако съдя по думите на брат си.

Клий беше клюкарствал за състоянието му? Е, състояние като неговото май не се срещаше често, значи беше и идеалният материал за клюки. Макар че на просветен Тигни това едва ли щеше да се хареса. От друга страна, малцина бяха така решително мълчаливи по всякакви интересни теми като Тигни. Пен смотолеви:

— Засега няма неприятни последици от инцидента. А и благодарение на него сега съм тук, в Мартенмост, на разноски на храма. Не мога да се оплача.

Усмивката се поразшири.

— Ако наистина искате да видите свят, трябва да се запишете в наемнически отряд.

Да не би Русилин да набираше кандидати? Това определено беше един от начините да финансира дейността си като поземлен лорд.

— Брат ми Дрово го направи — каза Пен.

— Браво на него!

Виждаше се, че непринудените любезности не са силната страна на този мъж, но поне се опитваше. Затова Пен реши да остане глух за последното. Опита се да си спомни колко е разказал за Дрово на Клий, но тъй като посветеният не реагира на последните разменени реплики, стигна до извода, че не му е споменавал за безсмислената кончина на брат си.

— Руси набира и командва отряд за графа на Вестрия — каза Клий, с което потвърди догадката на Пен.

— Наемнически отряд, където един магьосник би бил изключително полезен — подхвърли лорд Русилин, — макар че храмът рядко отпуска по някой от своите за такава цел. Такова начинание може да се окаже много доходоносно за магьосника.

Пен се изкашля.

— Аз не съм нито магьосник, нито съм заклет в храма, поне засега. Начинаещ съм. Сдобих се с демона си преди има-няма две седмици и вече знам, че прехвърлянето отслабва демоните за някакъв период. Освен това не съм получил никакво обучение, така че едва ли ще съм от полза за когото и да било.

— Хм. Срамота. — Русилин го изгледа топло, или пък беше със съжаление?

— Е — каза Пен с цел да се измъкне, преди братът на Клий да го е подхванал от друг ъгъл с военната си пропаганда, — аз трябва да докладвам на просветен Тигни. Сигурно вече се чуди къде се губя. За мен беше чест да се запознаем, лорд Русилин.

— И за мен да се запозная с вас, лорд Пенрик.

Пен усети погледа му върху гърба си, докато влизаше в къщата, а с периферното си зрение го видя как навежда глава да каже нещо на Клий. Не чу какво му каза, затова пък видя как посветеният изкриви устни. Допадна му, че двамата братя явно имат добри отношения въпреки разликите в имотното си състояние. Ако беше завистлив по

природа, Клий определено би имал за какво да завижда на законородения си брат.

Зачуди се дали Дездемона се е заплеснала по силната снага на Русилин.

Качи се в кабинета на Тигни, който го смъмри строго за закъснението, а после настоя да чуе подробен доклад за делата и парите му.

— На Дездемона банята май й хареса — каза Пен. — Не знаех, че създанията на духа могат да се радват на телесните наслади така непосредствено.

Устните на Тигни се свиха сред хрусталака на брадата му.

— И така опасно, ако демонът вземе връх. Случи ли се, стигат до крайности, без да ги е грижа за опасностите. Така, както човек може да язди откраднат кон до смърт.

Пен стисна устни, преди да е изцвиллил, извини се, че трябва да прибере покупките си, и се върна на обичайното си вече място в библиотеката.

Следващия следобед Пен седеше в библиотеката, погълнат от една дартакийска хроника за Одар Велики, и едва не пропусна шанса си.

Библиотекарката беше излязла, но една писарка и двама дякони все още работеха в помещението. Тръгнаха си един след друг, докато Пен четеше описание на клането при Свето дърво, което се различаваше значително от друго описание, което беше прочел, излязло изпод перото на лесовнишки автор. Откъсна се от хрониката чак когато Дездемона с мъка накара устата му да каже:

— Хей!

— Какво?

— Сега ти е паднало. Към шкафа!

Пен остави томчето и хукна към заветната цел.

— Чакай. Заклучен е — каза той. Нямахте намерение да го разбива. Бравата беше от здравите, дървените плоскости — също, и всеки опит за вмешателство щеше да остави следи.

— Сложи длан върху ключалката.

Пен го направи. Сякаш топла вълна се изля през дланта му... и нещо в недрата на металния механизъм изщрака.

— Това на всяка ключалка ли можеш да го направиш?

— Да, но не и в дните след прехвърлянето — отговори Дездемона, а Пен остана с усещането за оздравяващ човек, който се разхожда из стаята си, след като дълго е бил на легло, щастлив, че може отново да раздвижи омекналите си мускули.

— Но... Тигни трябва да знае за тази ти способност. Нима не е предупредил библиотекарката?

— О, предупредил я е, и точно затова никога не те оставяха сам тук. Тази грешка няма да трае дълго, така че побързай.

Пен не чака втора подкана.

Вратите на шкафа се отвориха със скърцане.

Съдържанието му беше донякъде разочароващо — само два рафта с книги, няма и четиридесет общо; другите два рафта бяха празни. Нищо не искреше, нито ръмжеше, нито по друг начин подсказваше, че трябва да бъде вързано на верига като зло куче. Ръцете на Пен се протегнаха нетърпеливо.

— Коя да взема?

— Не тази, не, не... онази там.

— Не е най-дебелата.

— Но е най-добрата. Три четвърти от книгите тук са пълен боклук. А сега затвори шкафа. Оная се връща.

Пен побърза да затвори вратите. Езичето щракна и той опря длан в ключалката.

— Ще го заключим, нали?

— Това не го можем.

— Чакай, защо?

— Заключването увеличава реда. Още не си готов за този вид магия.

Мисълта за безредието, което щеше да настане, ако библиотекарката се сетеше да провери заключен ли е шкафът, беше доста обезпокоителна за всеки, който не е демон с почти безкрайна издръжливост. Пен изтича до пейката си, мушна откраднатото томче в пазвата си и отвори напосоки дартакийската хроника. Думите танцуваха пред очите му, а томчето в пазвата му сякаш изгаряше кожата му. В коридора се чува стъпки.

— Не си тръгвай веднага — промълви Дездемона. — И недей да приказваш излишно, нито да се обясняваш. Просто излез както обикновено.

За облекчение на Пен първа се върна писарката, кимна му сърдечно и хвана отново перото. Библиотекарката се появи след няколко минути, огледа доволно владенията си, седна зад писалището си и подхвана безконечните преписи, които вместише между другите си задължения, горе-долу както жените вместиат плетките си една в друга. Пен прочете още две страници, без да разбере и дума от написаното, после стана, отбеляза докъде е стигнал с парче пергамент със своето име и остави книгата на бюрото на библиотекарката с обичайното си „Благодаря“.

Тя кимна одобрително, след което Пен избяга.

Понеже не знаеше къде другаде би могъл да се скрие, се върна в стаята, която делеше с Клий. За негово облекчение посветеният беше излязъл. Пен затвори вратата и я подпря със стола, така че да забави всеки натрапник, после се тръсна на леглото си и отвори откраднатата книга. *Заетата* книга. Нямаше намерение да я изнася от сградата все пак. И определено щеше да я върне на мястото ѝ. По възможност без да го хванат в крачка.

„Същност на магьосничеството и управление на демоните“, гласеше заглавието. „Дело на просветена Рухия от Мартенмост, старша свещена и магьосница от ордена на Копелето. Със съдействието на просветена Хелвия от Лиест и просветена Амберейн от Саон. Том първи“.

— Хей! — възкликна с възмущение Пен. — Това ти си го писала!

— Не бяхме ние — въздъхна Дездемона. — Написа си го Рухия. За такова нещо ние нямаме търпение. Да не ти разправам колко време ѝ отне, голяма досада. Веднъж я заплашихме да я хвърлим от моста, ако не приключи най-после с това чудо.

Пен толкова се стресна от последното, че си забрави мисълта. Когато най-после успя да си разплете езика, попита:

— Можехте ли наистина да я хвърлите?

— Не — въздъхна Дездемона. — Нея — не. Нито от мост бихме могли да я хвърлим, нито от себе си да я изхвърлим. — След кратка пауза добави: — Беше най-добрият ни ездач.

— И не можеше ли просто да ми кажеш всичко това, вместо да крада книгата?

— Гласът ти ще прегракне и Тигни ще започне да се чуди. —
Още една пауза. — Храмът предупреждава за опасностите, които
кроят демоните, и за някои от тези опасности е прав. На Рухия можеш
да имаш доверие. А и така ще си спестиш куп ценно време, което
иначе би отишло в *спорове* с нея.

Разбрал намека, Пен отвори на първата страница. Текстът беше
писан на ръка, а не отпечатан от дървена плоча, което го правеше по-
лесен за четене, но и пробуди у Пен нова тревога — колко ли копия
съществуваха на тази безценна книга? Сигурно се брояха на пръсти.
Постара се да обуздае силното си вълнение и да чете бавно, така че да
не пропусне нещо в нетърпението си.

След известно време попита:

— Дездемона, какво е имала предвид Рухия под „усилени
възприятия“?

— Хм. Можеш ли да жонглираш?

— С три топки горе-долу мога. Но с четири и повече ги
изпускам. — Спомни си енергичните възражения на семейството,
когато реши да пробва със запалени факли като жонгльора, когото
беше видял на градския пазар.

— Намери три неща. Или четири.

В стаята нямаше топки, ябълки или друго подходящо и накрая
Пен взе два чифта чорапи и ги сви на четири топки.

— Какво да правя сега?

— Жонглирай, какво друго.

Жонглирането с три топки му се получи, както обикновено.
Когато добави четвърта обаче, след първоначалния краткотраен успех
чорапите се озоваха под креватите и Пен трябваше да пропълзи в
прахоляка, за да ги извади.

— А сега пробвай пак — каза Дездемона.

Чорапените топки полетяха... и забавиха движението си.
Описваха обичайните траектории, но толкова бавно, че Пен сигурно би
имал време да сръбне глътка бира, без това да се отрази на
жонглирането му. Ръцете му обаче се движеха по-трудно, сякаш
загребваше във вода.

— Това беше забавно — каза той, докато хващаше и последната топка.

— Не можем да го правим много дълго — каза Дездемона, — но върши работа.

— Да, ако реша да си изкарвам прехраната като жонгльор по пазарищата.

— Помага и когато трябва да избегнеш удар. Било то юмручен или с меч.

— О. — Пен се замисли над последното. — Мога ли да избягвам стрели?

— Стига да не са твърде много.

— Мога ли да хвана стрела във въздуха?...

— Ако си с дебели ръкавици.

— А мога ли да...

— Пен?

— Да?

— Чети.

— А. Да.

След известно време попита:

— Мога ли да изстрелвам огнени топки от пръстите си?

Дездемона въздъхна страдалчески.

— Не. Можеш да палиш миниатюрни пламъчета.

Пен придърпа полуразтопената свещ и опря показалеца си в черния фитил.

— Покажи ми как става. — След миг дръпна рязко ръка. — Ох! — Засмука опарения си пръст. Пламъчето се издигна, запуши, после се укроти.

— Е, явно ще ти е необходима известна практика — ведро каза Дездемона. На Пен му се стори, че проклетницата се подсмивва, но не беше сигурен. А после си спомни, че за разлика от него, тя не усеща болката от опареното.

— Откровено казано, не го намирам за по-удобно от кремъка и огнивото. Освен ако си нямаш кремък и огниво, разбира се.

— Можеш да го направиш от другия край на стаята. Или от другата страна на улицата. — След миг добави: — Нашият бог обича огъня. Нужно ти едно съвсем малко пламъче на подходящото място, а

огънят ще свърши останалото. С еднаква лекота можеш да запалиш свещ... или да опожариш цял град.

Понеже нямаше желание да опожарява градове, Пен остави последното без коментар.

— Ще ми се да имах това умение преди, когато се мъчехме да запалим огън под дъжда в планината. Щях да съм най-популярният ловец в дружинката.

Дездемона помълча, после каза:

— Това е едно от многото умения, с които не е добре да се хвалиш. Защото разбере ли се, ще те винят за всеки пожар, възникнал в околността. И няма начин да докажеш невинността си.

— О.

— Всъщност повечето умения имат тази неприятна страна.

Пен се замисли. Дали това не беше една от причините храмовите магьосници да не парадират със способностите си?

Отгърна на следващата страница.

Чак следобед на следващия ден успя да си открадне малко време за книгата — направи се, че отива в стаята си да закърпи новите си дрехи втора ръка. След първите няколко глави, които звучаха съвсем практично, стилът на Рухия ставаше сложен, а обясненията ѝ — неясни.

— Не разбирам докрай какво иска да каже с това „магическо триене“ — оплака се той на Дездемона, която мълчеше от толкова време, че май беше заспала.

— Хм. Вземи свещта, запали я и я духни. Направи го няколко пъти, възможно най-бързо.

Той изпълни инструкциите, силно заинтригуван. Все още му беше по-лесно да посочва, когато искаше да сътвори малко пламъче на избраното място, но внимаваше да не приближава твърде много ръката си. Досещаше се, че щом понатрупа опит, необходимостта да посочва ще изчезне. След като запали и духна свещта десетина пъти, тръсна ръка. Беше се загряла неприятно, макар да не беше докоснал пламъка нито веднъж. Разтърка длани.

— Усещаш го, нали?

— Да.

— Ако магьосник изисква твърде много магия от своя демон твърде бързо, тялото му ще се загрее толкова, че ще се самоунищожи.

Пен сбърчи чело.

— Да не казваш, че може просто да... *избухне в пламъци*?

— Мм, не. Тялото съдържа твърде много вода и не може да се подпали. По-скоро... а бе, избухва. Както наденицата се цепи, когато я печеш на жар.

Пен сведе поглед към тялото си.

— Отврат. И това често ли се случва? — Все щеше да е чувал, ако някой магьосник се е гътнал по толкова зрелищен начин.

— Не. Обикновено магьосникът губи съзнание, преди да се е стигнало до крайния етап. И после се чувства много зле, все едно е изкарал силна треска. Но на *теория* си е съвсем възможно.

Искаше му се идеята да не я ентусиазира толкова. Отвратен, но не и обезкуражен, той се върна към книгата.

Доста по-късно смръщи вежди и се върна на заглавната страница.

— А къде е втори том? И какво представлява? Трябва ли да го прочета? Има ли го в шкафа?

— Има втори том, но в момента не ти е по силите. Касае основно приложението на магията в медицината.

Пен сбърчи нос, загледан в страницата.

— Просветена Хелвия и просветена Амберейн помагаха ли на Рухия за втория том?

— О, да. За някои по-трудни неща Рухия се консултира и с лекари от ордена на Майката.

Пен се замисли за хронологията. И установи, че нещо не се връзва.

— Чакай. Хелвия и Амберейн са били *още* живи, докато Рухия е писалата книгата?

— Не точно. Живи, доколкото знанията им бяха оцелели така, както гласът на Рухия е оцелял върху тези страници. Но Рухия реши да ги включи като съавторки, да почете паметта им. Посвети страшно много време на втория том като един вид компенсация, задето орденът на Майката е загубил знанията на Хелвия и Амберейн покрай непланираното прехвърляне.

Пен се зачуди дали някъде няма един дълбоко разочарован млад лекар, останал — заради неговия крайпътен инцидент — без храмовия демон, който му е бил обещан.

— Ще мога ли да науча всичко това?

— Вероятно. Когато му дойде времето. Но преди да опиташ каквото и да било, добре ще е да минеш поне първоначално обучение в някоя болница на Майката. Въпросът е каква част от живота си искаш да посветиш на хорските глисти.

— Като оставим настрана глистите, лечителството ми се струва доста по-безопасна магия от някои други неща.

— Нищо подобно. Лечителството е най-опасното. И най-трудното. Може би е най-опасно, защото е най-трудно.

— Ами ако... ако нещо се обърка... можеш ли да убиеш човек с магия.

— Не — твърдо каза Дездемона, а после, след дълга пауза добави: — Да. Но само веднъж.

— Защо само веднъж?

— Смъртта отваря врата към боговете, през която те могат да се пресегнат директно в света, макар и само за миг. В този миг демонът остава гол и беззащитен пред нашия господар и Той може да го откъсне като ябълка още преди магьосникът дори да е мигнал. Оттам ще бъде запратен право в преизподнята на Копелето и ще бъде унищожен без следа.

— Дори ако не е убийство? А просто неуспешно лечение на пациент? Ако не е имал намерение да навреди, а да помогне?

— Именно затова медицината е толкова опасна и не е занимание за новак.

Пен се сви на топка върху завивките и притисна колене към гърдите си.

— Дездемона... какво се е случило с демона на Тигни? Знаеш ли?

Усещане за дълбоко смущение.

— Да, знам, защото Рухия присъстваше.

— И? Какво се е случило с него?

— След още четири глави има теоретично обяснение.

Значи в последната глава на книгата, пресметна Пен.

— Да, но аз искам да ми разкажеш. Поне кратката версия, ако не друго.

Дълго мълчание. Сърдеше ли се? Или се колебаеше? Или му нямаше доверие?...

Пен си пое дълбоко дъх и каза твърдо:

— Дездемона, кажи ми.

Принудена — значи *можеше* да й налага волята си, осъзна Пен, — тя отвърна неохотно:

— От самото начало беше ясно, че демонът му е твърде силен за него. През първите години всичко вървеше добре и Тигни се радваше на новите си сили. Но после демонът му взе връх и изчезна с тялото му. Избяга в Орбас. Мина година, преди храмът да го открие, да го озапти и да го върне.

— И? — подтикна я Пен, когато Дездемона млъкна отново.

— И го отведоха при светеца на Идау.

— Идау е малък град... Има си светец? Не бях чувал за това.

— Специален светец, посветен изцяло на Копелето. Чрез него богът изяжда демоните и ги изважда от света.

— А с магьосника какво става?

— Нищо особено, ако не броим скръбта по изгубените способности. Но пък тя се балансира от облекчението да си върнеш контрола над собственото тяло. Тигни — горчиво добави тя — се възстанови напълно.

— И ти си била там, присъствала си? На това... изяждане?

— О, да.

— И какво представляваше?

— Присъствал ли си на екзекуция?

— Веднъж, в Зелен геран. Обесиха един мъж за грабежи и убийства. Разбойник, който вилнееше по пътищата. Просветен Луренц ни заведе на екзекуцията му, защото така сме щели да научим каква е истинската цена на престъплението. Е, заведе само нас, момчетата.

— И ти взе ли си поука?

— Ами... да кажем, че оттогава разбойничеството не ми се струва толкова вълнуващо занятие.

— Да кажем, че и аз се почувствах по подобен начин. От демонска гледна точка.

— А. — Пен се умълча на свой ред.

Беше прочел още няколко страници, когато Дездемона каза:

— Но ако някога се опиташ да ни заведеш в Идау, ще се борим с теб. Със зъби и нокти.

Пен преглътна сухо.

— Ще го имам предвид.

Наближаваше края на същата глава, схванат от дългото седене, когато някой се опита да влезе в стаята. Пен пхна книгата под възглавницата и грабна една наполовина закърпена дреха, която предвидливо беше подготвил за тази ситуация... но натрапникът се оказа Клий.

— А, тук си значи — каза посветеният. — Търсех те.

— Просветен Тигни има поръчка за мен? — „Най-последно?“

— А, не. Брат ми Руси ни кани на вечеря в замък Мартенден. Днес.

Беше му неприятно, че са го прекъснали по средата на труден абзац, но любопитството му надви. Говореше се, че замък Мартенден никога не е превземан с оръжие, макар че това вероятно се дължеше на вражеските сили, опитвали се да го превземат през годините — не големи армии, а отряди на местни земевладелци в опит да уредят дребни спорове. Боричкания, които можеха да са също толкова фатални за участниците, колкото и широкомащабната война, разбира се.

— С удоволствие. Но... тази вечер? Дотам е много път.

Клий се усмихна.

— Руси е добър домакин. Пред градските порти ни чакат коне.

— Там ли ще останем да нощуваме?

— Луната ще е почти пълна тази нощ и ако не завали, ще се приберем. Но ако решим да останем. Руси ще ни осигури всичко необходимо.

Доволен от перспективата да се махне поне за вечер от тази къща, както и от мисълта, че ще види една толкова вълнуваща крепост, Пен се разбърза да избере нещо подходящо и използваемо от новия си гардероб. Уви, Клий не му даде възможност да скрие по-добре книгата на Рухия — изчака го учтиво да се приготви, после го подкара към коридора.

— Трябва да поискам разрешение от просветен Тигни — сети се със закъснение Пен, докато слизаха по стълбите.

— Няма нужда — каза Клий. — Вече говорих с него. Все пак не си затворник тук.

Но не беше и напълно свободен, щом Клий щеше да му бъде бавачка. Писарят се явяваше нещо като личен секретар на Тигни и свещеният му поверяваше кореспонденцията си, а явно и пленника си. Пен се зачуди дали Клий работи и с шифрите на свещения и дали би било безопасно да го попита за тях.

— Добре. — Пен излезе след Клий на улицата, решил да не дава на предпазливия свещен шанс да промени решението си.

Скоро стигнаха до реката. Нагоре и надолу по течението няколко воденични колела се въртяха със скърцане. Минаха по извития стар каменен мост и навлязоха в по-бедната част на града. Основното ѝ предназначение беше да обслужва керваните, които се спускаха от северните планински проходи, и беше пълна със складове, кожарски работилници, седлари, ковачи и пансионисти за онези пътници, които предпочитаха да останат близо до стоката си. След портата на пътя край езерото стигнаха до малка конюшня. Там ги чакаха два коня, готови и оседлани. Изглеждаха по-кротки от обичайните коне под наем.

Клий се метна на гърба на единия, а Пен попита:

— Тези коне на брат ти ли са?

Клий кимна.

Поеха на север. Известно време се движиха ходом, понеже имаше голямо движение — основно фермерски каруци, които се връщаха от пазара, и добичета, поели на последния си път към градските скотобойни.

— Учил ли си езда като малък? — попита Пен.

— Да, обучиха ме във всички характерни за един замък неща. Замък Мартенден е прекрасно място за деца. Дадоха ме за чирак в ордена чак когато навърших четиринайсет, както беше записано в завещанието на баща ни.

Обичайната възраст за начало на чиракуване.

— Старият лорд голямо семейство ли имаше?

— Не твърде голямо, за мой късмет. С Руси бяхме единствените момчета. По-голямата сестра на Руси отдавна е омъжена, а моята избра

ордена на Дъщерята и сега преподава в едно училище на Дамата в долината Линет.

— Май добре сте си живели. — Пен се надяваше Клий да долови деликатния въпрос, замаскиран в това наблюдение, а ако не го доловеше, още по-добре.

Явно посветеният все пак го усети, защото устните му се извиха в усмивка.

— Майката на Руси винаги се отнасяше добре с нас. А Руси е с десет години по-голям от мен. Така че дори майка му да беше починала преди баща ни и той да се беше оженил за моята майка, което би било крайно невероятно поради липсата ѝ на обществен статут и зестра, пак нямаше шанс аз да бъда наследникът. А и не съм създаден за такова нещо.

— И не завиждаш на Русилин за ранга му?

Клий го стрелна с кос поглед.

— Мислил съм за това, разбира се, иначе бих бил глупак. И още по-голям глупак, ако го бях взел присърце. Ти завиждаш ли на брат си Ролш?

— Не — даде си сметка Пен, както и че никога не се е замислял сериозно по въпроса. — Ролш ме тормозеше по всевъзможни начини, докато растях, макар и не колкото Дрово... разликата ни беше твърде голяма и това ми спести най-лошата част от братския тормоз. Това, както и фактът, че Ролш просто не е побойник. Но никога не съм искал неговото място. И сега не го искам.

— Значи имаш късмет.

Движението по пътя се разреши и Клий пришпори коня си, първо в тръс, после в лек галоп. Пен последва примера му, доволен, че е намерил още едно общо нещо със самоуверения посветен.

След като яздиha още час в късния пролетен следобед между искрящата отдясно езерна вода и издигащите се отляво хълмове, зад една извивка на езерото пред погледа им се възправи сивото туловище на замък Мартенден.

Кацнал бе на малък остров само на десетина крачки от брега, а стените му сякаш изникваха от скалната основа. Високи, солидни и застрашителни, крепостните зидове следваха естествените очертания на островчето, отклонявайки се от класическата правоъгълна форма, но не и от класическия брой на кулите — четири кръгли кули с

конишни плочести покриви по краищата на замъка и пета, за късмет, над подвижния мост.

Село Мартенден се виеше покрай пътя, по-скоро фермерска махала, макар че нивите и лозовите масиви по склоновете на хълмовете изглеждаха доста обширни. Ковачница, кръчма, кожарско ателие, дърводелница, малък хан за пътниците, които нощта е заварила на пътя. Клий проследи погледа на Пен и каза:

— По-ранните лордове имали големи надежди за това място, но всичките им възделения били убити или по-скоро присвоени било от храма, било от градските търговци.

— Хм — каза Пен. — Видях големите воденици край реката. А и тя е логичната крайна точка на езерния трафик.

— Така е.

Клий го поведе към малък извит мост, свързан с подвижно мостче. Минаха по тях с тропот на конски копита и посветеният поздрав с усмивка войника, който стоеше на пост. Портите бяха отворени, решетката — вдигната в този спокоен и мирен ден. Дворът, с неправилна геометрична форма и настлан с каменни плочи, не изглеждаше толкова гол като стените. Сводести портици с каменни колони се точеха от двете му страни. Над тях се издигаха двуетажни дървени галерии и слънчевите лъчи се изливаха като в кладенец — хитро решение, което осигуряваше на обитателите достатъчно дневна светлина. Един коняр изтича да поеме конете им, а самият лорд Русилин се показа на един балкон и им махна. После слезе по едно стълбище в дъното на галерията. Ботушите му потропваха в енергичен ритъм по стъпалата.

— А, успял си доведеш нашия гост — каза с топла усмивка Русилин на брат си. — Някакви проблеми по пътя?

— Никакви — отвърна Клией.

Лордът се обърна към Пен и разпери длан върху сърцето си за поздрав.

— Лорд Пенрик. Добре дошли в замък Мартенден.

— Благодаря за поканата, лорд Русилин. Нямах търпение да видя замъка ви. — Пен вдигна поглед покрай галериите към бойниците. — И да погледна от него.

Русилин се усмихна.

— Вечерята е почти готова. Има време да се качим на стената.

Господарят на замъка ги поведе по стълбището, по което току-що беше слязъл, после по десетина каменни стъпала над галериите. Пен го следваше с нетърпение. Клий вървеше последен. Излязоха на пътеката покрай назъбения каменен парапет на крепостната стена. Пен се наведе над парапета да погледне към езерото. Представи си, че е на пост тук и следи за врагове. Или това, или за търговски лодки с богат товар, пристигащи от юг или от север... само дете не беше чувал да обвиняват замък Мартенден в езерно пиратство.

На десетина мили южно от замъка се мержелееха крепостните стени на града. Тук езерото се стесняваше, после северният бряг се разширяваше към по-малкото градче при изворите му, което си имаше принцеса-архисвещена да му изгради статут и крепостни стени, но се справяше добре като отправна точка за езерната търговия. Отвъд завоя две малки зелени островчета красяха синята повърхност и приютяваха, както му обясни лордът, основно кози, овце и няколко оттеглили се от света религиозни мистици. Залязващото слънце къпеше всичко това в златисто сияние.

— Прекрасно — каза Пен, дълбоко впечатлен. — Някога обсаждали ли са замъка, лорд Русилин?

— Не и откакто аз съм тук — отвърна той. — Баща ми е отблъснал набег на графа на Вестрия, но сраженията са били по билата на хълмовете и по пътищата. Графът изобщо не стигнал до замъка. Нито до Мартенмост, нищо че градът е забравил тази малка подробност.

— И все пак сега работите за Вестрия?

Русилин се усмихна.

— Графът си научи урока. За него е много по-добре да ни привлече на своя страна, отколкото да се сражава с нас.

В сравнение с това имението на Джуралд наистина приличаше на селски чифлик, призна пред себе си Пен.

— А отдолу какво има? — попита той и се обърна назад да погледне към павирания вътрешен двор, който вече тънеше в привечерни сенки.

— Ще ви покажа долните нива след вечеря — обеща Русилин. — При централните складове има интересна водна врата. Изключително полезна за вкарване и изкарване на стоки.

— Е, замъкът ви никога няма да остане без вода при обсада — каза замислено Пен. — Още едно предимство пред класическото местоположение на някоя височина.

— Така е — потвърди Русилин и ги поведе назад към стълбите. Посочи пътьом на Пен още няколко полезни неща в случай на обсада. Явно беше горд с дома си като добра стопанка. Стига стопанките да си падаха по сраженията.

Ботушите им скърцаха по дъските на галерията. Влязоха не във величествена трапезария, както бе очаквал Пен, а в една относително малка стая. Два тесни прозореца с изглед към езерото от двете страни на вградената в каменния зид незапалена камина пропускаха слабата светлина по заник-слънце и Пен примига, изкушен за миг да поиска от Дездемона онова странно зрение, което му позволяваше да вижда в тъмното, но очите му бързо се нагодиха. Потъмнял от времето бюфет крепеше покрити подноси с ястия и десетина хубави восъчни свещи, от които беше запалена само една. Клий се зае да запали останалите свещи на бюфета, както и тези на масата, сервирана за трима. Явно господарят на замъка бе решил да сподели вечерята си насаме със своя интересен гост. След любезна молба от страна на брат си Клий влезе в ролята на прислуга, с усмивка и без негодувание. Поднесе на Пен легенче да си измие ръцете.

Блюдата бяха богати на месо и, за щастие, бедни на сирене. Дивечово месо, телешки пържоли, агнешко и едно цяло пиле. Русилин ги нарязва с бързината и сръчността на хирург. Яхния от задушени кореноплодни зеленчуци с прекрасен маслен сос, който успешно прикриваше факта, че основните съставки са съхранявани цял сезон в зимниците, и прясна салата от пролетни зелени добавиха допълнително разнообразие към гощавката. Виното беше бледожълто и сладко, от лозята на замъка. Двамата братя пиеха предпазливо и Пен се постара да последва примера им, нищо че Клий и Руси се редуваха да му доливат.

Явно информиран предварително от Клий, домакинът им се постара да разприказва Пен за младостта му в Джуралд. Пен реши да не разваля настроението, като спомене смъртта на Дрово, но на свой ред зададе куп въпроси за наемническия живот. Чудеше се дали брат му е имал време да се почувства на мястото си като член на наемнически отряд преди лагерната треска да сложи преждевременен

край на кариерата и живота му. Когато говореше за отряда си, Русилин приличаше повече на Ролш, отколкото на Дрово: повече сметки, логистика и негодувание от неблагоприятни доставчици, отколкото вълнуващи истории за героизъм. Според думите му гарнизонният живот бил доста скучен, но извън това отрядът му взел участие в два кръвопролитни сблъсъка за спорна долина по далечната граница на графските владения, както и в потушаването на селски бунт, породен, представете си, от опита на графа да избие глутниците подивели кучета, които тормозели района.

Русилин допълни отново чашата на Пен и вдигна поредния тост. Това подсети Пен, че Дрово се беше записал в наемническия отряд под въздействие на алкохола — по време на пиянско празненство с приятелчетата си, — макар че бе продължил да защитава енергично решението си дори след като беше изтрезнял. Наистина ли беше възможно да те напият толкова, че да се пишеш доброволец за наемническа служба? Говореше се, че именно по този начин кралят на Дартака попълвал екипажите на бойните си кораби. Е, много по-лесно би било да избягаш от наемнически отряд, отколкото от кораб в открито море. Пен облиза устни и се усмихна предпазливо на изобилните наздрависи.

След това Русилин взе да го разпитва приятелски за случайността, която го бе сблъскала с Дездемона, и Пен разказа историята *отново*. След толкова повторения тя започваше да му звучи като спомен за спомен, а не като нещо, случило се наистина. Клий прояви голям интерес към припадъка му, разпитваше за подробности, но Пен не можа да му каже много по този въпрос. Стана му тъжно, сигурно заради виното, и той се разпростря върху темата за провалената си сватба.

— Хубавата Прейта ще ви чака ли? — попита Русилин.

— Съмнявам се — въздъхна Пен. — Боя се, че родителите й са обмисляли други подходящи женихи, докато аз още съм лежал в безсъзнание.

— Хм, колко тъжно.

Клий понечи да му допълни чашата в израз на съчувствие и се намръщи, когато установи, че тя все още е пълна догоре.

— А демонът в теб събуди ли се вече?

— Донякъде — призна Пен. Нямахте желание да им разказва за странните си преживявания с Дездемона, а със сигурност не би могъл да спомене за книгата на Рухия пред Клий, който беше доверен човек на Тигни.

— Значи е преживял без проблеми внезапното прехвърляне, така ли? — попита Русилин.

— Така излиза.

Клий му предложи още от месото, но Пен отказа любезно, защото вече беше преял.

— Трапезата е прекрасна и богата, милорд, но нямам място и за хапка повече — извини се той на Русилин.

— Поне това можех да направя за гост като вас. Но имам още нещо, което трябва да опитате.

Русилин стана и отиде при бюфета. Върна се с три чаши от бледозеленото стъкло, което се произвеждаше в района, и ги раздаде лично като някакъв върховен виночерпец. Оказаха се пълни с някакъв златист алкохол, който ухаеше на цветя. Пен винаги бе смятал, че такива силни питиета се поднасят в малки чашки, но господарят на Мартенден явно не се скъпеше за гостите на трапезата си.

— Опитайте това питие. Дестилира го една жена от нашето село. — Русилин вдигна чашата си за наздравица и отпи, същото направи и Клий.

Пен вдигна своята чаша да отвърне на наздравицата. Щом я доближи до устните си обаче един глас в главата му пропя: „Пенрик, Пенрик, Пен, пен, пенпенпен, Пен! Пен!“. Прозвуча като пъшкането на човек, който пробива тухлена стена с чук. Пен се ококори и побърза да се усмихне с надежда да прикрие смущението си.

„Дездемона?... Какво?“

„Отпий съвсем малко и го задръж в устата си. Не гълтай. Постарай се да го изплюеш незабелязано в салфетката си.“

Понеже не знаеше какво друго да направи, нито защо се налага да постъпва по този начин, Пен последва указанията ѝ. Като цяло питието беше приятно, много сладко и ароматно, но с горчив привкус.

„Аха. Сироп от мак. Без други примеси. С това можем да се справим. Добре, можеш да пиеш, но много бавно. И гледай да не проличи, че знаеш.“

„Защо?“

„Защото искаме да видим какво ще стане.“

Пен си спомни, че Рухия е била шпионка. Доверен агент. Която плавала в бурни води, каквото и да означаваше това, освен че беше поредният пример за влудяващия навик на Тигни да загатва за разни неща, без да ги обяснява. Заля го усещането, че неволно е попаднал в странна буря сред непознати води.

Течността в устата му стана неприятна на вкус и Дездемона прошепна в главата му напук на онова, което му крещяха сетивата му: „Добре. Вече е безопасно. Може да преглътнеш.“

Пен преглътна, без да се задави, и успя да каже с известно усилие:

— Много интересно. Ухае на лайка.

— Да, и аз мисля, че лайката е една от съставките, макар че стопанката пази рецептата си дори и от мен. Казват, че лайката има силно успокояващо действие. — Русилин отпи от своята чаша с нескрита наслада и погледна добронамерено Пен. Когато не беше подправено със сироп от мак, питието явно бе значително по-приятно на вкус.

Разговорът постепенно се забави. Пен отпиваше бавно, а двамата братя го наблюдаваха с неотклонното внимание, с което куче или котка, свикнали да получават по нещичко от трапезата, следят всяка хапка на господаря си, готови за скок. А когато Пен се прозя — не беше нужно да се преструва след обилната храна и виното, — двамата сякаш се поуспокоиха. Стана му топло, макар в стаята да се събираше хлад заедно с отслабващата светлина през тесните прозорци и съгъстващите се вечерни сенки, и Пен разкопча горното копче на туниката си.

Допи чашата си и каза:

— Наистина успокоява много, милорд.

— Ще предам на стопанката колко ви е харесало питието й — обеща Русилин, после отнесе чашата при шкафа и я напълни отново, застанал с гръб към стаята.

„Непохватно — коментира Дездемона. — Явно отровителството не е неговата стихия. Макар че, като се има предвид кого си е набелязал, едва ли е нужно да се старее особено.“

Тя пък как беше станала такъв експерт? Не му се наложи да прибъгва до артистичните си възможности, за да поеме с ококорени

очи втората чаша, която Русилин му подаде. Горчивата жилка беше дори по-силна, отколкото в първата чаша.

„Явно не искат да рискуват, като гледам“ — разсъждаваше Дездемона, докато питието се превръщаше на помия в устата му.

„И какво да правя сега? — попита Пен. Започваше да се паникьосва. — Всеки момент ще повърна.“

„Играй им играта. Преструвай се, че си пьян и ти се спи. Сигурна съм, че знаеш как изглежда препил човек.“

Знаеше, при това от личен опит. Макар и само един. Препиването и махмурлукът, също като екзекуциите, бяха ценен урок, който беше усвоил на млада възраст.

— Това питие си е направо сънотворно, идеално преди лягане — отбеляза той, като се постара да заваля леко думите си.

— Прав си — каза Клий и отпи от своята чаша, която си стоеше все пълна.

Пен се прозина отново, още по-широко.

— Ше прошаваш, млорд — смотолевы той и отпусна глава върху ръцете си на масата. Възцари се тишина.

„На Копелето сълзите... — прошепна настоятелно той в главата си. — И сега какво?“

„Прави се, че спиш. Ако си мислят, че планът им е успял, няма да те вържат. — Замислена пауза. — Не че връзването би ни затруднило особено, обаче защо да си създаваме излишна работа?“

Най-накрая се чу гласът на Русилин:

— В безсъзнание ли е? Провери му очите.

Клий хвана Пен за косата, повдигна главата му, а после и единия му клепач. Пен се овладя, макар онова с косата да болеше, и се постара да подбели очи.

— По-скоро спи — изказа се посветеният, — но и това ще свърши работа. — Пое си дъх. — Готов ли си?

— Да. Да приключваме.

С общи усилия вдигнаха Пен от стола и прехвърлиха ръцете му през раменете си.

— Ха — изпухтя Клий. — Лорд Говедарчето не е толкова лек, колкото изглежда.

— Тия, жилавите, е трудно да ги прецениш — каза Русилин. — Вече си мислех, че никога няма да заспи.

Не изглеждаха много ентузиазирани като за съконспиратори, помисли си Пен. Нито дори особено развълнувани. Това го изпълни с известно негодувание. Явно само той изпитваше силни чувства във връзка със случващото се. Погледна през мигли.

Двамата го извлякоха с общи усилия на дългия балкон, вече потънал в дълбоки вечерни сенки, макар небето още да бледнееше и да бяха изгрели само няколко звезди. Смъкнаха го по някакво задно стълбище. Подминаха нивото на двора и продължиха надолу по някакви тъмни и тесни стълби. Стените бяха отчасти каменен зид, отчасти гола скала. Клий пое върху себе си тежестта на уж принадлежния Пен, а Русилин откочи една халка с ключове от колана си и отключи една тежка дървена врата. Вмъкнаха Пен през прага, после Русилин се обърна и заключи вратата.

„Не трябва ли да направим нещо? Да избягаме?“ — попита притеснено Пен.

„Скоро. Двама са. Трябва да изчакаме подходящ момент, иначе усилията ни ще са напразни.“

И те бяха двама, помисли си Пен, или може би тринайсет, в зависимост как броиш лъвицата и кобилата, но мисълта за това странно числено превъзходство не му помогна особено. Дори само Русилин беше достатъчен, та Пен да се почувства в малцинство.

Не можеше да прецени дали са го довели в изба, склад, оръжейна или тъмница. Дългото помещение изглеждаше подходящо за всичко изброено. Високи каменни колони поддържаха тавана, достатъчно изящни за малък дартакийски храм. Високо на стената към езерото се редяха малки зарешетени прозорци с формата на полукръг, през които влизаше последната светлина по здрач. На две дървени поставки бяха подпрени снопове копия. Навсякъде имаше кащи и сандъци, но до една от стените се мъдреше стар сламеник в добавка към няколко комплекта грозни окови, прикрепени към зида. Фактът, че оковите бяха ръждясали и понастоящем не оковаваха никого, не беше голяма утеха.

Братята завлякоха Пен в дъното на помещението и го оставиха на студения каменен под. Той се претърколи уж насън и зърна за миг водната врата. Погледната от тази страна, тя представляваше каменна рампа, спускаща се към широк нисък свод на нивото на езерото, чиито води се плискаха леко в основата му. Решетка, вдигната в момента,

защитаваше този прокопан в дебелите стени отвор, имаше и тежки двойни врати, отворени. Една лодка беше изтеглена наполовина върху рампата, с прибрани весла. По сводестия таван танцуваха бледи отражения.

— Ще ни трябва повече светлина — каза Русилин и Клий извади кутийка с прахан от кесията на колана си и клекна до няколко лоени свещи, наредени покрай рампата и защитени от въздушното течение с шишета от евтино стъкло. Скоро свещите добавиха светлината си към сумрака... не че това помагаше на Пен. Помагаше по-скоро на похитителите му. Дали не беше изгубил още едно свое предимство, изчаквайки твърде дълго?

Когато Русилин му обърна гръб, за да потърси нещо сред сандъците, Пен завъртя леко глава, но единственото интересно нещо, което успя да види, беше стар вълнен дюшек на пода наблизо, с възглавница и одеяло в единия край. „Защо не ме оставиха там?“ А и защо дюшекът не беше близо до оковите, ако него използваша любезните похитители за постеля на жертвите си, преди да ги продадат на някой зъл търговец, идващ през водната порта от езерото?

Напомни си да лежи неподвижно и само да гледа предпазливо изпод мигли, когато братята надвиснаха над него в миг на размишление.

— Лесно беше — отбеляза Клий. — Точно както каза ти — нека сам дойде при нас. Като теле на пазара.

— Малко наивен ми се стори — каза Русилин.

— Малко глупав, мен ако питаш. Е, лорд Говедарче — каза Клий и побутна Пен с върха на ботуша си. — Съжалявам, но нуждата ни е голяма.

— Няма да усети болка. Е, ти или аз? — Русилин държеше боен нож с дълго острие. Явно го беше взел от рафтовете с оръжията. Острието лъщеше наточено.

— Това е по твоята част. А вероятно и наградата ще е твоя, ако демонът прескочи в теб.

— По-вероятно е да стане така, нали? Демоните винаги скачат в най-силния човек наоколо, сам го каза.

— Така твърди Тигни.

— Тогава защо не е скочил в някой от охранителите, които са придружавали магьосницата?

— Не знам. — Клий сви рамене. — Обаче Тигни каза, че този е най-силният демон, с който си е имал работа. Да се чуди човек защо е прескочил в свещената навремето.

— Е, смея да кажа, че ще хареса новия си дом — отбеляза спокойно Русилин.

„Не се опитват да отвлекат мен. Опитват се да отвлекат Дездемона!“

Значи Пен не беше стоката, от разбойническа гледна точка, а само каретата.

„Мислех, че демонът не може да убие и след това да оцелее.“

„Грешно си го разбрал — каза Дездемона. — Магьосникът не може да убие с магия и да запази демона си. Но със сигурност може да бъде убит и да го загуби. Ако демонът прескочи навреме.“

И какво, щяха за втори път да го оставят без годеница, а после и да го убият, така ли? Тази мисъл дълбоко го наскърби. Един демон със сигурност би предпочел силен капитан, който да му осигури хаоса на бойното поле, пред, пред... нескопосания *лорд Говедарчо*. От обидното прозвище го заболя.

„Не и ако направим нещо по въпроса — каза напрегнато Дездемона. — Сега, Пен!“

Русилин тъкмо посягаше към гърлото му с дебелия си пръст, преди да забие ножа под треперливата светлина на свещите, когато Пен се превъртя настрана.

— На Копелето зъбите! — изруга Русилин. — Мислех, че е в безсъзнание. Дръж го, Клий!

Пен се надигна на колене, после скочи на крака, докато Клий замахваше някак твърде бавно към него. Лесно избегна посветения и погледна към вратата, но Русилин вече му беше преградил пътя. Лордът замахна с ножа си към корема на Пен, но той успя да се дръпне навреме и скочи зад една колона. Русилин мина от другата ѝ страна, а Клий го сграбчи през раменете.

— Оф, движи се като змия! — викна Русилин и се хвърли към Пен.

Докато острието на ножа се приближаваше към корема му, по дължината му пробяга ръждива спирала. Острието продължи да се движи към целта си, бавно като през мед от гледна точка на Пен, но миг преди да я достигне се разсипа на хиляди оранжеви люспи, които

се пръснаха във въздуха като пуха на глухарче — и също толкова опасни.

— Какво! — изгрухтяха Пен и Русилин в хор.

„Огънят — бодро каза Дездемона — има много форми.“

Клий все още го стискаше изотзад. Пен се изтръгна от хватката му. Русилин захвърли непотребната дръжка, грабна едно копие и го заразмахва между Пен и вратата.

— Демоне, предай се! — крещеше Клий. — Предлагаме ти подобър господар! Тигни иска да те даде на светеца от Идау! Лично преписах писмото! Не ти трябва да помагаш на този глупак, дето го яздиш в момента!

Дездемона, развълнувана като ловджийско куче, хванало следа, сякаш се поколеба за миг и застина вътре в Пен.

Пен заотстъпва, като трескаво търсеше аргументи в своя полза.

— Но кой от двамата да стане неин господар? — избълва накрая. — Добре ли го обмислихте? Онзи, в когото демонът прескочи, ще падне в безсъзнание и другият лесно ще му пререже гърлото. — Дали не би могъл да обърне враговете си един срещу друг?

Русилин се ухили грозно и размаха отново копието.

— Не мисля. Ако прескочи в мен, няма смисъл Клий да ме убива, защото дори да съм мъртъв, нито земите ми, нито отрядът ми ще преминат в неговите ръце. Не би имало смисъл да рискува. А ако прескочи в него, какво пък — ще си спестя рисковете и ще имам верен магьосник на своя служба, когото да обсипя с дарове.

— Нали не мислиш, че сме толкова глупави да не уточним това предварително — засмя се Клий, също грабна копие и застана до Русилин. Двамата братя се опитаха да го изтласкат назад, мушкаха и постепенно го притискаха. Изглеждаха раздражени, но не и гневни. Беше странно да те убият с такова безразличие. „Сигурно Русилин е също толкова хладнокръвно спокоен и в битка“, помисли си Пен.

Демонът на Копелето като нищо би предпочел един така силен войник за свой господар.

— Какво? — изкиска се Дездемона на висок глас. — И да виждаме *твое* грозно лице в огледалото, докато намерим начин да те зарежем? Копелето да не дава!

— Дез, не ги дразни! — изписка с ужас Пен.

Клий примигна смутено, но не отстъпи и крачка. Силните ръце на Русилин изтеглиха копието назад за смъртоносен удар.

А Пен им подпали косите.

Клий изпусна копието си и запищя. Русилин, направен от подържелив материал, довърши замаха си, преди също да се разпищи, и острието изстърга по каменния зид там, където допреди миг се намираше Пен.

Всички връзки, каишки и токи по дрехите на двамата братя се разхлабиха едновременно. Поредното нападение на Русилин не стигна далече, защото панталоните му се свлякоха на коленете и той изгуби равновесие. Пен можеше да се закълне, че Дездемона се *изкиска*. Докато двамата залитаха, удряха се по главите да угасят пламналите си коси и се препъваха в дрехите си, тя извика: „Към водната порта!“.

Пен хукна надолу по рампата, опита се да избута лодката, която, уви, не помръдна, после зърна Русилин да се придвижва вбесен и с подскоци към него и се хвърли към ниския сводест отвор. Водата се разплиска студена около глезените му, прасците, бедрата, *чатала* — *аххх!*

— Ама аз не мога да плувам, Дез! — викна той, когато при следващата стъпка кракът му не намери опора. Изведнъж пропадна във вода без дъно, така внезапно, че остана без дъх.

„Нищо — каза му самодоволно Дездемона. — Умелан може. Остави се на нея.“

Умелан много бързо даде да се разбере — чрез силен пристъп на отвращение, — че не е свикнала с толкова студени води, нито с тяло, което е толкова кльоцаво и склонно да потъва, но така или иначе Пен стигна до повърхността и заплува кучешката в почти пълния мрак на нощта. Примигна да разкара водата от очите си и взе да върти глава в търсене на брега.

„Плувай към другия бряг — посъветва го Дездемона. — Русилин със сигурност ще прати хора да претърсят този.“

— Много е далече! Не мога да стигна дотам с плуване! — избълва задъхано Пен.

„Ако се отпуснеш и намалиш темпото, ще успееш.“

Пен продължи да движи ръце и крака. Постепенно замахът му стана по-дълъг, а краката му откриха удобен жабешки ритъм, който,

дори да не го изтласкваше по най-ефективния начин, поне не му пречеше. Дишането му се поуспокои.

Поне докато не чу гласа на Клий, твърде близо зад себе си.

— Ето го! Виждам косата му във водата.

Пен се обърна и видя силуета на лодката, която тъкмо минаваше през водната порта. Сам не беше успял да я помръдне, но явно с общи усилия двамата братя я бяха избутали във водата. Веслата изскърцаха в гнездата си, когато Русилин напрегна мишци. Пен си представи как едрият мъж го удря с греблото по главата или го нанизва на копието си и го влачи обратно към замъка като голяма неповратлива риба.

„Това вече си е направо тъпо“ — промърмори доволно Дездемона. Въпреки студената вода Пен усети как го заливат топли вълни.

Клий, застанал прав на носа и стиснал копие в ръцете си като харпун, изпсува изненадано, когато стъпалото му пропадна през дъното на лодката. Изпусна копието и то потъна, повлечено от тежкото стоманено острие. Металните скоби на веслата се откопчаха, Русилин изпусна греблата и почна да ругае. Лодката загуби скорост и спря.

Някъде от високите стени на замъка се чу уплашен глас:

— Пожар!

— Пожар! — подеха тревогата още гласове. Русилин погледна в мрака към отдалечаващата се плячка, хвърли поглед през рамо към другото си застрашено съкровище, хвана с две ръце едното гребло като лопата и започна да обръща лодката, вече натежала от водата, която влизаше през пробойната при носа.

— Руси — каза разтревожено Клий, — и аз не мога да плувам!

— Тогава грабвай другото весло и се хващай на работа — озъби се Русилин. — Онзи глупак така или иначе скоро ще се удави в студената вода.

На този етап наистина беше напълно *излишно* греблото на лорда да се сцепи на две при поредното загребване.

Пен се обърна тихичко по гръб и заплува в обратната посока.

Когато Пен изпълзя на скалите и се плъосна в някаква гостоприемно мекичка кал, луната вече се издигаше над възвишенията

на изток. Беше измръзнал до кости и уморен до смърт. Не искаше никога повече да помръдне и пръст дори.

След време любопитството надви умората и с цената на канско усилие Пен се превъртя на хълбок и погледна към другия бряг на езерото. Искрите и оранжевото сияние, които се бяха издигали над замъка като над подпален комин, най-после бяха угаснали. „Замъкът беше хубав — помисли тъжно той. — Жалко.“

„Сурова справедливост — промърмори Дездемона. Май беше изтощена почти колкото него. — Ако си падаш по милостивата справедливост, значи не бива да привличаш вниманието на белия бог.“

— Рухия правеше ли такива неща?

„Рядко. Беше корава жена и не позволяваше да я притиснат в ъгъла. — След кратко замисляне добави: — След първите няколко горчиви урока.“

След още няколко мига каза: „Ако не се размърдаш в най-скоро време, ще умреш от измръзване и всичките ми усилия тази нощ ще отидат на вятъра. А и не ща да се озова в някоя крава.“

Пен се понадигна и седна в калта.

— Можеше да прескочиш в Клий.

„Предпочитам кравата.“

— Или в лорд Русилин. — Да, защо не беше избрала Русилин?

„Ставай, Пен. Твоя работа е да ни изкараш оттук.“

Пен се надигна на колене, после се изправи някак. Заобиколи няколко скучаещи крави и излезе на пътя. Беше по-скоро фермерска пътека с издълбани коловози, но друг път нямаше тук, на стръмния източен бряг. Огледа се в двете посоки по протежение на езерото, първо на север, после на юг. Нямаше опасност да се изгуби.

„Бихме могли да тръгнем на север — подхвърли Дездемона. — Бихме могли да идем навсякъде. — Пауза. — Освен в Идау.“

— Никога не съм проявявал интерес към Идау и неговите забележителности. — Дори не се беше замислял за въпросното градче, обикновена точка на картата не по-голяма от Зелен геран, на петдесетина мили западно от Мартенмост, току откъд границата с владенията на графа. — Но всичките ми неща са в Мартенмост. А така и не прочетох докрай книгата. Тигни сигурно вече се чуди къде съм изчезнал. Дали наистина е разрешил на Клий да ме доведе в замъка? —

Дали Тигни не беше част от конспирацията на братята? Много неприятна мисъл.

„Ха. На теб Тигни може и да ти е дал разрешение да напуснеш града, но на нас не би го дал никога.“

— Значи си заподозряла нещо? Още тогава?

„Мм — измуча тя доста неясно. — Сигурни бяхме, че ще се случи нещо интересно. Но не знаехме какво. Не можехме да ти говорим на глас пред Клий, а по онова време тихата реч още не беше на разположение.“

— Всички демони ли са толкова любопитни? Или си взела това от Рухия?

„С Рухия бяхме... пасвахме си добре. И нищо чудно, защото сами я избрахме. — След тези думи Дездемона се прозина театрално. — Хайде тръгвай. Ние ще подремнем. Събуди ни, като пристигнем.“

Пен въздъхна и тръгна на юг. Тази нощ сякаш нямаше край.

Слънцето още не беше подгонило луната над източните хълмове, но небето вече сивееше с цвета на стомана, когато Пен най-после стигна до градските порти на Мартенмост. Каруци, натоварени със стоки за пазарищата, се редяха отпред въпреки ранния час. Стражарят при портата измери Пен с навъсен поглед и взе да му рецитира градската наредба срещу бездомниците и негодяите.

— Нося съобщение за просветен Тигни от ордена на Копелето — каза Пен, спирайки се на тази половинчата истина като начин да обясни както появата си, така и защо бърза да влезе в града. — Имах проблем с лодката. Вървах цяла нощ.

Името на Тигни и на ордена свършиха своето и докато Пен се влачеше по стръмната улица към високата къща, небето се разтопи до бронзово, преди да прелее в убито златисто.

Портиерът, на вид изненадващо бодър, отвори на тропането му и го зяпна изумено:

— Лорд Пенрик!

— Добро утро, Косо. Трябва да се вида с просветен Тигни. Веднага.

Имал бе много време за мислене, докато вървеше в мрака. Как можеха да се обяснят събитията от тази нощ? Защо един силен местен

лорд се бе опитал да го убие? По някое време негодуванието беше отстъпило пред смущение, а репетираната гневна реч се бе изляла през пръстите му като вода.

— Мисля, че и той иска да ви види — каза портиерът. — Което не означава, че очаквахме да се появите. Последвайте ме.

Косо го заведе право в работния кабинет на Тигни, където свещите бяха почти догорели и притреперваха в поставките си.

— Просветени, лорд Пенрик дойде — каза Косо, отдръпна се и избута Пен пред себе си, после застана на пост пред вратата.

Тигни седеше зад писалището си и държеше перо. Пен се стресна, като видя книгата на Рухия отворена пред него, но още повече се стресна, като видя Клий да седи на стол пред бюрото. Свещеният и посветеният вдигнаха смаяни погледи към него.

Тигни беше облечен със... с вчерашните си дрехи. Клий беше скрил остатъците от косата си под плетена шапка. Очевидно бе положил усилия да се приведе в ред след опита за покушение и борбата с пожара в замъка, но десетте мили езда призори го бяха омачкали отново. Въпреки това изглеждаше по-добре от Пен. „Е, поне вече не оставям мокри следи навсякъде.“ Да види Клий би трябвало да го ядоса, но изтощението му пречеше да изпита силни емоции.

— Виж ти — каза Тигни, остави перото и събра пръсти пред брадичката си. — Обвинението вече е тук, а сега пристига и защитата?

На Пен не му беше до словесни престрелки, затова каза само:

— Добро утро, просветени. Вчера следобед Клий ми каза, че сте разрешили да приема покана от брат му за вечеря в замък Мартенден. Там ме упоиха, завлякоха ме в едно подземие и се опитаха да ме убият. Искаха да откраднат Дездемона. Избягах им, преплувах езерото и ето ме тук. — Примижа. Е, това май изчерпваше основното. — О, боя се, че може да сме подпалили замъка, но пък те искаха да ме набучат на копията си. — Стисна очи, после пак ги отвори. — Съжалявам и за лодката. Не много обаче.

Тигни го измери с предпазлив поглед.

— Според разказа на Клий твоят демон е взел връх, подмамил го е да те заведе в замъка, където ти си подпалил пожар, откраднал си лодка и или си избягал, или си се удавил. В първия случай вече би трябвало да си преполовил пътя до границата с Адрия.

Пен се замисли.

— Много е далече да го извървиш пеша.

— Думата на двама души срещу думата на един — каза Клий, преодолял първоначалната си парализа. — А и той е странник по тези места.

„Не просто странник, а по-странен, отколкото си представяш.“
Пен вдигна пръст.

— Двама срещу двама. Мен и Дездемона. Освен ако не броите нея като дванайсет души, в който случай мога да спретна състав от съдебни заседатели още тук и сега.

Тигни потърка челото си като човек с главоболие и ги изгледа поред, ядосано.

— Че единият от вас лъже, е очевидно. За щастие, аз имам още един свидетел. В известен смисъл. — Махна към портиера. — Косо, доведи, моля те, другия ни гост. Извини се, но му дай да разбере, че е спешно. А... и му кажи, че лорд Пенрик се е върнал.

Портиерът кимна и тръгна да изпълни заръката.

Клий избълва разгорещено:

— Просветени, нали не смятате да вземете показания от демона?
Демоните са напълно неблагонадеждни!

Тигни го измери с неразгадаем поглед.

— Знам всичко необходимо за демоните, Клий.

Клий млъкна, било по стратегически причини, било защото временно бе останал без аргументи. Пен можеше да се обзаложи, че не такъв сценарий си е представял посветеният, докато е пришпорвал коня си насам. Ако наистина бе вярвал, че Пен се е удавил — един съвсем вероятен резултат от снощната схватка, — защо беше дошъл тук да отправя обвинения, вместо да се окопае при брат си? Дали пък Русилин не го беше изритал? Господарят на Мартенден със сигурност беше научил за появата на Пен в града и за особеното му положение от Клий. Кой от двамата братя *първ* беше предложил да откраднат демона му?

Минутите минаваха. Пен седна на пода. Тигни понечи да каже нещо, но после махна с ръка и го остави да си седи.

Накрая откъм коридора долетя врява — портиерът говореше нещо на висок глас, чуваше се и още един, който звучеше гневливо. В стаята влезе нисък набит старец с петносана бяла роба и бастун. Тигни се разбърза да го настани на един тапициран стол. Косата на

новодошлия беше побеляла и пооредяла, особено на челото, пристегната назад в тъничка плитка. Лицето му беше кръгло и набръчкано като ябълка, престояла цяла зима в мазето, но не толкова сладко. Приличаше на пенсиониран се хлебар с лошо храносмилане. Тръшна се с пъшкане на предложения му стол и подпря ръце на бастуна си.

Вътре в Пен Дездемона се *разпищя*. После зави сърцераздирателно: „А! А! Свършено е с нас! Това е светецът от Идау!“ Нагорещена вълна от отчаяние заля Пен, после демонът се сви на топка, толкова малка, че беше чудо как не се взриви навътре.

— Благословени Бройлин — каза Тигни и се поклони на стареца. После перна Клий по тила, докато и той не се поклони. Клий примижа, приведе се в кръста и заотстъпва назад, като правеше свещения знак и мърмореше почитателно. Изглеждаше изненадан почти колкото Дездемона, макар и по-скоро застинал, отколкото трескав. Никой не можеше да се съревновава с Дездемона по трескаво отчаяние в момента.

Тигни изглежда ядосано седналия на пода Пен, изтощен и мокър, но после само поклати глава.

Беше ли това втората смъртоносна засада, в която Пенрик и Дездемона влизаха в рамките на няма и ден? А че е засада, беше очевидно, засада, замислена и осъществена от хитреца Тигни. Нищо чудно, че не бе пожелал да обучава Пен. Сигурно цяла седмица беше планирал удара си, иначе не би могъл да докара тук скърцащия старик от Идау, без никой да разбере. Как иначе да притисне в ъгъла и да задържи един толкова силен демон, освен като го хване неподготвен? А Пен беше вкарал Дездемона право в капана. Дали да не скочи и да не избяга? Само че *можеше* ли да скочи? И да *бяга*? „Трябваше да тръгнем на север. О, Дездемона, толкова съжалявам...“

— Е, благословени — каза Тигни и махна към Пен. — Взел ли е надмощие неговият демон, или не?

Старецът изглежда намръщено Пен, който на свой ред го изглежда, вече напълно объркан. След миг дядката каза:

— Не. Изобщо. Напразно си се притеснил, Тиг. А аз напразно се друсам в онази отвратителна каруца, за да дойда тук. Всичките кокали ме болят.

Сивите очи се спряха върху Пен и сякаш го всмукаха в себе си. Усещането беше като да гледаш през две дупчици към ослепително слънце, сякаш нещо гигантско, древно и *реално* дебнеше току отвъд ъгъла на възприятията му. Пен не беше в състояние да откъсне поглед. Всъщност май имаше желание да пропълзи на четири крака към нещото. Старото грозновато тяло изглеждаше износено като сценичен костюм, нематериално и измамно като тънък плащ върху... да, върху обикновен човек, но също и канал към нещо, което... не беше човек. Нещо, което Пен не беше вярвал, че ще срещне лице в лице приживе, пък било то и непряко.

Даде си сметка, че всяка молитва, която е изричал или измърморвал през прозявка в живота си, е била проформа, по навик. И че повече никога няма да се моли така.

— Можете ли да принудите демона му да говори? — попита Тигни.

— Сигурно, ако преди това го накарам да млъкне. Вие като бясно куче.

Клий, напук на здравия разум, попита:

— Да, но можете ли да го принудите да каже *истината*?

Старецът го измери с поглед.

— Не знам. Ти как мислиш? Мога ли?

Клий повехна. Но явно отчаянието му беше голямо, защото след миг продължи:

— Щом демонът не е взел връх, значи лорд Пенрик носи отговорност за поведението си, продиктувано било от лудост, било от престъпни наклонности. Сам поиска да ни дойде на гости и се отплати за гостоприемството с палеж и унищожение. Трябва да застане пред съдия за това.

— И как според теб местните съдии ще задържат магьосник против волята му? — изсумтя старецът.

Тигни се изкашля.

— Дори демонът да не е взел връх в момента, боя се, че е само въпрос на време. Демонът на просветена Рухия беше най-могъщият, с когото съм се срещал. Твърде силен за този необучен млад човек, без значение колко добри са намеренията му. Благословени, аз се отнасям много сериозно към задълженията си като заклет в храма и затова ви

моля, като предпазна мярка, да спасите момчето и света от тази опасност.

Пен, който слушаше напрегнато и със свит стомах, се опита да изтъкне:

— Но аз не съм заклет в храма. Тук съм като гост.

Клий не пропусна възможността да го ухапе:

— В твоя случай това едва ли е препоръка.

Тигни само поклати глава.

На Пен изведнъж му хрумна, че въпреки всичките приказки за обвинения и съдии в момента е нужно нещо друго, а не адвокатски пледоарии. Ако в стаята наистина се усещаше присъствието на бог, то трябваше да се говори по съвсем друг начин.

Той се надигна на колене и пропълзя да застане пред светеца. Вътре в него Дездемона плачеше като жена, която водят към бесилката. Тигни се опита да го спре с жест, но старецът го гледаше с любопитство и без страх.

Пен вдигна ръце с отворени длани, както би застанал пред олтара в храм. Хрумна му, че когато се молиш и когато се предаваш на бойното поле, позата е една и съща.

— Благословени, ако говоря, богът ще ме чуе ли?

Бухлатите вежди се вдигнаха.

— Боговете те чуват непрекъснато, без значение дали говориш, или мълчиш. Ти да чуеш бога обаче... това е по-рядко.

Пен реши да приеме това като типичното заобиколно „да“ на Копелето. Преглътна, замисли се дали да не сведе глава, но после реши да погледне нагоре... Към или през тези страшни сиви очи.

— Господарю бог Копеле, син на Майката, Пети и Бели. Моля те да пощадиш Дездемона. Тя е добър демон. — Замисли се над това прилагателно и множеството му значения... добра за какво?... и реши да не уточнява. — Тя няма друг живот, освен чрез мен, и ако ти позволиш, моля те... моля те, нека ѝ служи в нейната нужда. — И тогава, тласнат от безспорно най-тъпия импулс в живота си, по-тъп дори от пиянската клетва на Дрово пред набирача на наемници, добави: — И на Теб.

Тигни поклати бавно глава.

Светецът на Идау вдигна ръка и я положи върху челото на Пен с очевидното намерение да каже нещо. Нещо твърде неприятно, види се,

реши Пен. Устните му се отвориха. Останаха си така. За миг, по-скоро дълбок, отколкото дълг, взорът му се отпрати навътре. *Дълбоооо* навътре. После веждите му се вдигнаха високо в израз на изненада.

— Ха! Това е нещо ново — каза той и дръпна ръката си.

— Какво? — попита Тигни, толкова притеснен, че чак му личеше. — Белият бог ще вземе демона, нали?

— Не. Не я иска. Засега поне.

Тигни примигна сащисан. Пен затаи дъх. „Какво, какво, какво?...“

Клий запротестира:

— Но вие трябва да...

Свещецът го изгледа кисело.

— Ако искаш да спориш с бога, върви в храма, момче. И там няма да получиш друго, освен протрити колене, но поне ще пощадиш ушите ми. — С тези думи свещецът от Идау се опря по-здраво на бастуна си с очевидното намерение да се изправи.

Пен извика:

— *Чакайте*, чакайте, чакайте... Благословени, какво означава това?

Старецът го изгледа мрачно.

— Означава — честито. Вече си магьосник. — Стисна устни, след което добави малко по-любезно: — Боговете не действат в подкрепа на нашите цели, а на своите. Следователно богът има наум нещо интересно за твоето бъдеще... за *вашето* бъдеще. Това не е непременно благословия. Желая ти късмет. Ще ти е нужен.

Тигни ахна и попита:

— Но ние какво да правим с него?

— Не зная — каза свещецът. След кратка пауза добави: — Все пак, като за начало, гледайте да не го убият на прага ви.

Все още ококорен, Тигни каза:

— Ще трябва да го закълнем в ордена.

Устните на свещеца се извиха в скептична усмивка.

— Ама ти слушаш ли изобщо? Момчето току-що го заклека. — Сбърчи нос. — Макар и не точно в ордена, ако питаш мен... — Повлече се към вратата, като си мърмореше сърдито под нос: — Ох, господарю Копеле, гърбът ми...

На прага се обърна.

— А — каза и посочи Пенрик. — Този казва истината... — пръстът му се насочи към Клий, — а този лъже. Приятни ти занимания с кашата, Тиг. — После добави заядливо през рамо: — Аз се връщам в Идау.

Двама яки посветени отведоха Клий нанякъде. Пен не знаеше къде. С по-неохотна, но и по-искрена любезност от всякога, Тигни му предложи да си почине в стаята си. Пен, който едва се държеше на крака, не възрази. Не възрази и Дездемона, всъщност не каза нищо. Съвсем се беше умълчала.

Оскъдните вещи на Пен бяха пръснати върху леглото му, но освен книгата на Рухия май нищо не липсваше. Същата съдба бе сполетяла и вещите на Клий, което означаваше, че Тигни не е знаел нищо за заговора. Пен се зачуди какво ли си е помислил свещеният, когато по някое време снощи е установил, че и двамата са изчезнали. Сигурно би трябвало да му съчувства, обаче не се получи.

Разчисти безцеремонно леглото си, съблече влажните си дрехи, взе одеялата на Клий да ги добави към своите и се мушна под завивките. Толкова изтощен не се беше чувствал и след безуспешен лов в студен дъжд. Заспа и сънува кошмар за бездънни очи.

Събуди се в ранния следобед гладен като вълк и слезе в кухнята да си измоли нещо за хапване. Знаеше, че понякога, в зависимост от настроението си, готвачите проявяват милост към посветените и дяконите, пропуснали обяда. Проявиха и към него — под формата на сух хляб, халба хубава бира и щедри остатъци от обедното меню. „Гладът е най-добрата подправка“ — така гласеше една от любимите поговорки на майка му. Пен обикновено се дразнеше, като я чуе, но след има-няма десетина минути чинията му беше празна и облизана.

Една посветена го откри в кухнята да дреме над чинията си.

— Лорд Пенрик — каза тя, — просветен Тигни моли да се явите при него горе.

Заведе го не в работния кабинет на свещения, а в една по-голяма стая откъм задната страна на къщата. Пен се поколеба на прага, стреснат от страховитата компания, събрала се около дългата маса.

Тигни беше там, разбира се, както и двама по-възрастни от него свещени в белите одежди на Копелето, но имаше и един с черната дреха и сивия ширит на Бащата, с тетрадка и перо пред себе си. До него седеше едър мъж — явно градски магистрат, ако се съдеше по служебната верига на врата му. Жена на средна възраст с хубава копринена рокля и елегантен дълг елек отгоре подреждаше пред себе си купчина документи и писмени принадлежности. Всички вдигнаха глави към Пен.

Колкото до светеца, той явно не беше тръгнал обратно към Идау, а само до някое легло в къщата, защото сега седеше на един тапициран стол в ъгъла, облечен в обикновени градски дрехи, и дремеше с притворени очи. За свое облекчение този път Пен не долови присъствието на бога в него. Исполинското отсъствие не оставяше след себе си празнина, а по-скоро готовност, освободена от празния шум на живота, която чакаше високият гост да се върне.

Тигни стана и посочи на Пен един стол в края на масата с лице към прозореца. От това място Пен можеше да вижда всички хора около масата, а те щяха да виждат него дори по-добре.

— Просветени, ваша чест, милейди. — Последното, ако се съдеше по почтителното кимване на Тигни, беше предназначено за жената с копринената рокля. — Представям ви лорд Пенрик кин Джуралд от долината на Зелен геран, както вече говорихме. — Не представи Дездемона. Пен смяташе, че тя вече се е събудила, макар че продължаваше упорито да мълчи. Усещаше я изтощена и предпазлива — режим, който явно не беше характерен за демоните... още ли се боеше от светеца?

Тигни седна отляво на Пен. Магистратът поизправи гръб и изгледа намръщено Пенрик.

— Тази комисия се събра да разследва неприятните събития от изминалата нощ — официално каза той. Ако беше учил за адвокат, помисли си Пен, сигурно щеше да се ориентира по-добре в ситуацията. Явно не ставаше въпрос за съдебен процес, може би... изслушване, това ли беше терминът? Магистратът продължи: — Вече взехме показанията под клетва на просветен Тигни, на благословен Бройлин от Идау, както и показанията и самопризнанието на посветен Клий.

— Клий престана ли най-послед да лъже? — обърна се Пен към Тигни.

— Така изглежда — изръмжа Тигни.

Светецът изсумтя тихичко от ъгъла си, но не вдигна очи.

— Остават някои неизяснени детайли — продължи магистратът. „Ще останат, я, и още как“, помисли си Пен. — С цел да ги изясним окончателно бихме искали да положите клетва пред боговете да кажете истината и да ни разкажете подробно за случилото се, за да го запишем за нашите архиви.

Пен преглътна, но после, с малко помощ от свещения на Бащата, изрече клетвата с правилните думи. Нямаше нищо против да каже истината. Не се сецаше за нищо, което би искал да скрие. Може би все още бе твърде уморен.

Насочван от въпросите на магистрата, Пен повтори какво се е случило през изминалия ден, но доста по-подробно, отколкото при първия си лаконичен разказ в кабинета на Тигни. Перата дращеха трескаво. Другите членове на комисията също задаваха въпроси, някои умни, други неудобни, и Пен започна да си дава сметка какъв наивен идиот е бил. Нещата, които си спомняше като ужасни или вбесяващи, сега му звучаха неловко.

Е, поне не беше единственият, който се чувстваше смутен. Магистратът се обърна към Тигни:

— Защо решихте да настаните лорд Пенрик в стаята на посветен Клий? Нямаше ли други варианти?

Тигни се изкашля.

— Имаше, но аз смятах Клий за свой доверен помощник. Двамата са на една възраст. Реших, че Клий може да го държи под око, да го поразпита и да открие евентуални несъответствия в историята му. И да ми докладва.

Пен свъси вежди.

— Трябвало е да ме шпионира, така ли?

— Стори ми се разумно. Твоята история беше... необичайна. Както си установил от личен опит, някои хора са готови на укорими постъпки, за да се сдобият със способностите на магьосник.

Ако питаша Пен, убийството надхвърляше с доста „укоримите“ постъпки. Отвори уста да сподели мнението си по въпроса, но в същия миг свещеният от ордена на Бащата вдигна поглед от бележките си и попита Тигни:

— Смятате ли, че ако не е бил поставен толкова близо до изкушението, посветен Клий е щял да стигне до идеята за конспирацията?

Тигни се размърда неспокойно на стола си. След дълга пауза измърмори:

— Не зная. Може би — не.

Жената с копринената рокля стисна устни и спря да пише.

— Нещо от случилото се снощи, лорд Пенрик, подсказа ли ви кой от братята е авторът на плана? — попита тя.

— Аз... не съм сигурен — отвърна Пен. — Преди замъкът да се запали, двамата изглеждаха много задружни и верни един на друг. Когато избухна пожарът, лорд Русилин ми се стори по-склонен да зареже преследването, но пък той, изглежда, смяташе, че ще се удавя в езерото. В негова, тъ... е, не в негова *защита*, но... така де, аз също мислех, че ще се удавя. — Пен примигна. — Има ли новини от замък Мартенден, между другото? Тоест, освен за Клий. Чудех се дали се е върнал в града, защото брат му го е изритал, или за да подготви почвата по негова заръка. — Ако беше второто, значи посветеният се беше провалил с гръм и трясък. Оцапал беше картинката непоправимо. Така поне се надяваше Пен.

— Това е още нещо, което тепърва трябва да изясним — измърмори жената и поднови бележките си. — Или пък не. — Лека и малко странна усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ. — Посветен Клий твърди, че идеята е хрумнала на брат му. По време на вечеря с много вино.

— Или просто се опитва да прехвърли вината другиму — отбеляза един от другите старши свещени. Ако се съдеше по физиономията ѝ, жената не сметна това за особено полезно.

— Лорд Русилин ще бъде ли задържан? Като брат си?

— Все още обмисляме практическата страна на този въпрос — каза жената.

За разлика от Клий, лорд Русилин, на сигурно място зад стените на... каквото беше останало от замъка му, разполагаше с въоръжени мъже на свое подчинение, което несъмнено усложняваше задачата на градската стража. Само че не личеше това да притеснява особено жената, помисли си Пен.

Комисията скоро изчерпи въпросите си към него и го освободи. Пен имаше чувството, че са го прекарали през преса.

Тигни го изпрати в коридора.

— Имам да свърша много неща във връзка с това — каза той и махна с ръка напосоки, но и достатъчно красноречиво. — Ще ти бъда благодарен, ако останеш в стаята си още известно време, лорд Пенрик. Или поне в къщата.

— Какво ще стане с мен?

— Това е едно от нещата, с които трябва да се заема. — Тигни въздъхна и Пен се запита дали свещеният е успял да си открадне време за кратка дрямка тази сутрин. Едва ли. — Явно ти е писано да запазиш демона си. А вероятно ти е било писано и да се *сдобиеш* с него. — Тази мисъл май го тревожеше, и не без основание. — Благословен Бройлин или не може, или не иска да обясни.

Събрал смелост, Пен попита:

— Щом ще стоя затворен тук, може ли да ми върнете книгата на Рухия? И правото да посещавам библиотеката?

Тигни понечи да издаде обичайните си отрицателни звуци и Пен побърза да добави:

— Защото ако нямам какво да чета и не трябва да напускам къщата, не ми остава друг избор, освен да убивам времето, като експериментирам с новопридобитите си сили.

Тигни изкриви лице като човек, сдъвкал зелена кайсия, но скоро след това Пен се качи в стаята си с широка усмивка и книгата на Рухия в ръка.

На следващата сутрин, докато Пен четеше в библиотеката, Тигни дойде да го търси, лично този път.

— Лорд Пенрик. Ще те помоля да се облечеш... — свещеният го измери с поглед — възможно най-добре. Когато си готов, ще отидем на хълма. Повикаха ни.

— На хълма? — повтори Пен объркано. Това някакъв местен израз ли беше?

— В двореца — уточни Тигни, с което потвърди догадката му и в немалка степен го стресна.

Пен побърза да се измие в легена, среса косата си и я върза със синята панделка, после навлече най-запазените дрехи от скромния си гардероб. Скоро след това вече катереше стръмната улица по петите на Тигни. Верен на себе си, свещеният не каза почти нищо. Явно Пен щеше да научи за какво става въпрос лично, от първа ръка. Изскърца със зъби и призова сам себе си към търпение.

Дворецът се помещаваше в три здания от розов камък току зад храма. Не беше крепост като мрачния замък Мартенден. Ако градските стени бяха превзети, собственият му защитен зид не би задържал задълго една решителна атака. Горните етажи бяха с много прозорци.

Пен и Тигни влязоха през един страничен вход, където слуга в ливреята на принцесата-архисвещена ги заведе на третия етаж, но не в тронна зала, а в работен кабинет, който приличаше на кабинета на Тигни, само дето беше много по-голям. Четири високи остъклени врати с изглед към езерото пропускаха щедро дневната светлина и се отваряха към тесен балкон. Писалищата и столовете бяха разположени така, че да улавят най-добре светлината. Няколко писари, които се трудеха над задачите си, вдигнаха любопитно погледи при появата на гостите, после отново наведоха глави над перата.

Пен не се изненада особено, когато жената с копринената рокля от вчерашното изслушване стана да ги посрещне.

— Петимата богове да благословят деня ви, лорд Пенрик, просветени. Насам, ако обичате.

Най-напред накараха Пен да седне и да прочете протокол от вчерашните си показания под клетва, да го подпише, а после подписът му да бъде заверен с подписите на Тигни и на жената, която, както се оказа, беше личната секретарка на принцесата-архисвещена. Цялата процедура се повтори още два пъти — някой от дворецовите писари явно беше работил цялата нощ върху копията на показанията му. Написаното в протокола се стори на Пен в голяма степен точно и подробно, поне от определена гледна точка.

След това го заведоха в дъното на стаята, където друга жена, вече на възраст, седеше на писалище, отделено встрани от останалите, и четеше някакви документи. Сивата ѝ коса беше прибрана в по-сложна прическа, а коприните ѝ бяха по-хубави от тези на секретарката — макар по всичко да личеше, че тук коприната е като сиренето в Зелен геран, изобилна до степен на пресищане. Кожата на жената беше

отпусната от възрастта, тялото ѝ беше слабо, но всичко в нея излъчваше спокойна самоувереност и не беше нужно Тигни да го перва по тила, за да се сети и сам, че трябва да се поклони, когато го представят.

— Ваша милост — повтори той използваното от Тигни обръщение. Жената протегна ръка и двамата поред се наведоха да целунат пръстена ѝ на архисвещена. Не беше облечена с храмовите одежди на поста си и Пен се зачуди как ли се ориентира от чие име говори във всеки даден момент — на принцесата или на архисвещената. Май беше почти като да притежаваш демон.

От три века принцесите-архисвещени на Мартенмост по традиция бяха дъщери на Свещения крал на Лесовете, назначавани от своя баща-самодържец да управляват еднолично това малко владение, макар че настоящата, по хронологични причини, се падаше леля на действащия крал. Когато не беше налице свободна или желаеща да заеме поста дъщеря, той се даваше на братовчедка или племенница, а понякога принцесата-архисвещена се избираше и от ордена на Дъщерята. Като всички неща човешки, жените, заемали този пост през годините, бяха ръководили владенията си с различен успех, едни по-добре, други по-зле, но ако се съдеше по реда в двореца, тази си разбираше от работата.

За разочарование на Пен днес принцесата не носеше корона, официална роба в цветовете на Дъщерята или други кралски или храмови неща, ако не се брояха изящните бижута. Власт без излишна показност. От друга страна, липсата на официалност му дойде добре, когато архисвещената даде знак на секретарката си и тя придърпа два стола за гостите.

Архисвещената ги изчака да седнат и каза:

— Е, значи това е проблемният ти младеж, Тигни. — Свещеният кимна жално. Принцесата насочи умния си сив поглед към Пен. — Сега демонът на просветена Рухия е в теб?

— Да, ваша милост. — Нима беше познавала Рухия?

Явно — да, защото жената въздъхна и каза:

— Навремето се надявах да стане моя придворна магьосница, но уменията ѝ бяха нужни другаде. А и явно намираше моя малък двор за твърде скучен.

„Сигурно ме смята за недостоеен заместник на Рухия“, помисли си Пен, но после усети как погледът на архисвещената се смекчава. Реши, че за момента разговаря с принцесата, а не с водачката на един от свещените ордени, и каза предпазливо:

— Съжалявам, че подпалих замъка ви, ваша милост.

Устните ѝ се извиха почти доволно.

— О, Мартенден не е мой замък. В миналото кин Мартенден бяха подопечни на кин Шрайк, но този род отмря без наследник преди поколение и остави Мартенден сирак или... знам ли, ренегат може би. Свобода, от която бащата на настоящия лорд, като и самият Русилин, се възползват прекомерно. Вече четири пъти замъкът блокира трафика по пътя и през езерото в опит да ни извие ръцете по един или друг въпрос. Градският съвет от петнайсет години се опитва да изкупи титлата, но щом решим, че сме притиснали лорд Мартенден в ъгъла, той намира начин да излезе от затрудненото положение. Напоследък го постига благодарение на наемническия си отряд. Краде младите мъже на земята ни, което е по-жестоко от всеки данък, който плаща — или по-често не плаща — на хазната. Замък Мартенден от години е кървав трън в плътта на кралския свободен град.

— О — промълви Пен. Започваше да разбира как стоят нещата.

— В момента лорд Русилин е по-слаб от всякога и което е най-хубавото, сам си е виновен за това. Такава възможност не е за изпускане. С градския съвет имаме план, но ситуацията е сложна и изисква време и общи усилия. — Последното я накара да направи гримаса. — В тази връзка, добре ще е да те отдалечим от него. Русилин е много злопамятен.

— Ъ? — каза Пен, а Тигни въздъхна.

Принцесата кимна на Пен.

— Разбрах, че вчера си дал свещена клетва по доста необичаен начин. Ако си съгласен днес да я потвърдиш по обичайния, храмът на Мартенмост ще те изпрати на свои разноски в семинарията на белия бог в Розиндом. Там ще получиш обучението, което повечето храмови магьосници получават *преди* да поемат отговорността за съжителството с демон. Но по-добре късно, отколкото никога.

Пен ахна.

— Розиндом? Където е университетът? Онзи на триста години? *Прочутият* университет?

Тигни се изкашля.

— Семинарията, макар и свързана с университета, си има свой специализиран факултет, един от много малкото, които имат право да подготвят храмови магьосници. Но ще трябва да посещаваш лекции и в другите факултети. Понеже започваш нещата отзад напред. Боя се, че няма да е лесно. За всички замесени.

Принцесата... или пък архисвещената... се усмихна.

— Ако свещенослужителите на Копелето в Розиндом не могат да се справят с малко хаос, значи е трябвало да се закълнат на друг бог. Хем ще имат време да опознаят този млад човек и да го преценят справедливо. — Замисли се за миг, преди да добави: — Добре ще е да се помолиш на бога за наставление.

Пен не беше сигурен на какво се дължи тежестта в гърдите му — на неговото вълнение или на Дездемона. Преглътна сухо.

— Ваша милост. Просветен Тигни. Може ли да... трябва да говоря със... тези планове засягат не само мен. Разрешавате ли да се оттегля за минутка и да поговоря с Дездемона? — Не мислеше, че в момента са в състояние да си говорят безмълвно, а не искаше да се излага пред принцесата-архисвещена, като си говори сам. Даваше си сметка колко налудничаво изглежда това отстрани.

Принцесата вдигна грижливо оформените си вежди.

— Дездемона?

— Така е нарекъл своя демон — обясни й Тигни.

— Дал му е име? — Веждите си останаха вдигнати. — Колко необичайно. Но иначе — да, лорд Пенрик, щом смяташ, че има нужда. — Махна към балкончето. — Заповядай.

Пен излезе, затвори стъклената врата и видя как двамата с Тигни сбират глави.

Стисна здраво резбования дървен парапет на балкона и обходи с поглед града, реката, мостовете и водениците, продълговатото езеро. Бледата линия на планинските върхове по далечния хоризонт.

— Дездемона! — само дете не изпуска той. — Розиндом! Университетът! Ще се изуча за свещен! Представяш ли си?

Тя отвърна сухо:

— Ами хубаво. Четири от ездачките ми са минали по този път, макар че при три от тях се е случило преди да се съберем. За щастие.

— Сега ще е дори по-добре! Все едно ще имам свой собствен частен учител, който живее в главата ми! Ще е лесно!

— Хм. Не знам доколко си приличат образователните системи на Бражар и Саон с тази в Розиндом. А трябва да се има предвид и изминалото време.

— Чувал съм, че студентите в Розиндом се ползват с голяма свобода в града.

— Да, ако си падаш по шумни пиянски вечери.

— А ти не си ли падаш?

Стори му се, че Дездемона се усмихна. Или че би го направила, ако имаше устни.

— Може би — призна тя.

— Доколкото знам, ще съм първият *просветен* в рода си. Дали мама ще се зарадва, как мислиш? — Добре де, въображението му бързаше да сложи каруцата пред коня. Но щеше да прати писмо у дома по Ганс, защото по всичко личеше, че храмът бърза да го прати в Розиндом без излишно бавене и отбивки.

— Мм... — каза Дездемона. — Майките по принцип обичат да се хвалят, когато децата им се издигнат в йерархията на храма, стига да не е в ордена на белия бог. Сещаш се, жените се боят, че това може да се отрази на репутацията им на верни съпруги... знаеш колко обичат да клюкарстват хората.

— О — каза стреснато Пен. — Но това е много несправедливо, като се има предвид, че не майка ми, а баща ми... както и да е.

— Майка ти ще се гордее с теб в сърцето си — увери го Дездемона. Макар че не би могла да го знае със сигурност, помисли си Пен, защото още не беше влязла в главата му, когато се беше сбогувал с майка си, и изобщо не я познаваше. Но явно имаше доброто желание да го разведри.

— Ти ще... — започна той и млъкна. „Може ли да отида“ звучеше абсурдно. „Ще дойдеш ли с мен“ — още повече. Вече не беше у дома и не се нуждаеше от позволенията на Ролш или на майка си. „Навиците умират трудно.“ — Ще ти бъде ли приятно?

— Пен — каза тя с тих глас, какъвто не беше чувал от нея преди. Пен затаи дъх в очакване. — Ти погледна бог в очите и свидетелства в моя полза и това е единствената причина още да съм тук. — Пое си дълбоко дъх през устата му. — Ти погледна бог в очите. Изказа се в

моя защита. Отгук насетне можеш да разчиташ на мен за всичко, стига да е по силите ми.

Той изслуша жадно думите ѝ — с ушите си и със сърцето си. Преглътна. Кимна отсечено, втрънен неவிждащо в далечните върхове.

След няколко минути, възвърнал самообладанието си, Пен влезе в големия кабинет, за да коленичи пред една принцеса и да направи най-голямата крачка в живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.